LEYLAH ATTAR

Kâğıt Kuğu

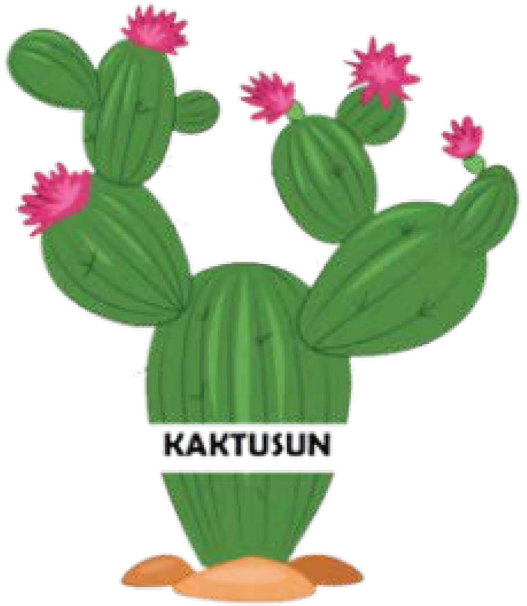
Ya aşkı seçeceksin
ya da nefreti...

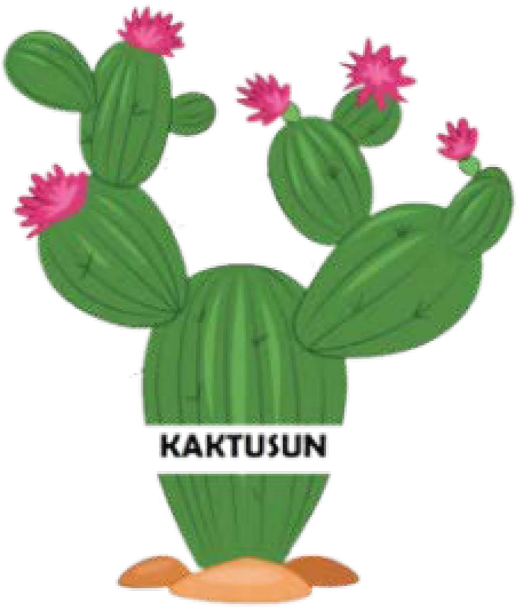
Ya cehennemi
ya da cenneti...

Kâğıt Kuğu

Kâğıt Kuğu
Özgün Adı | *The Paper Swan*
Leylah Attar

Yabancı Yayınları | 395

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Merve Akıncı Almaz, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Kasım 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-70-3

Türkçe Çeviri © Hanife Albayrak Çift, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Leylah Attar, 2005

Sertifika No: 46603

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

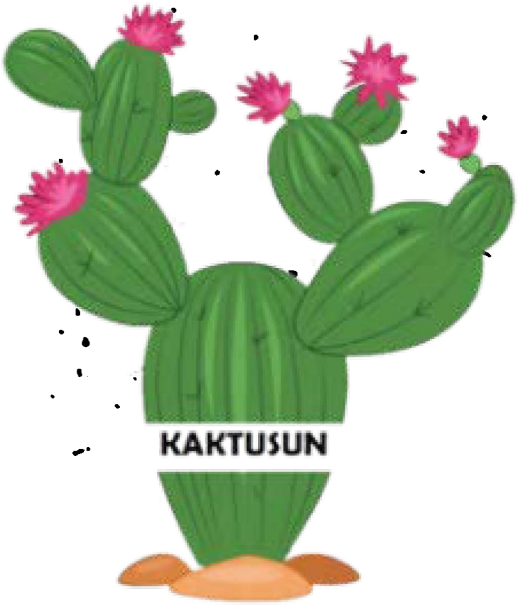
Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

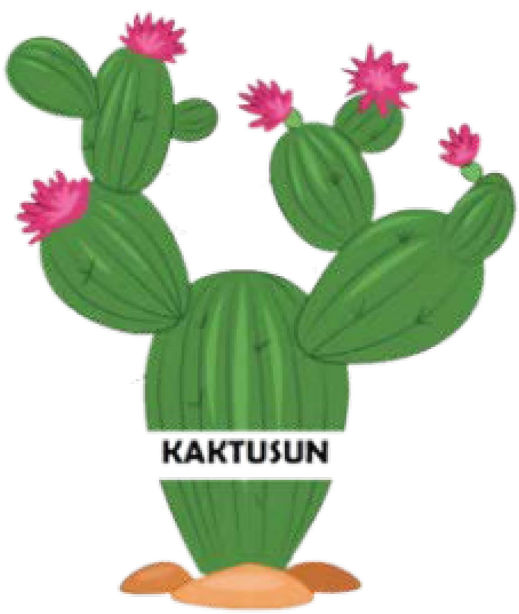
LEYLAH ATTAR

Kâğıt Kuğu

Çeviren
Hanife Albayrak Çift

Babam için

1. KISIM

Skye

1

LOUBOUTINLER İÇİN GÜZEL BİR GÜNDÜ. ÖLÜME giderken, âdeta bir şeyler beyan eden topuklular giymeyi planlamamıştım. Eğer olan buysa, eğer kana susamış rasgele bir psikopat tarafından öldürüleceksem, katilimi de kırmızı tabanlı bir "siktir" çekerek beraberimde götürmekten daha iyi bir yol var mıydı?

Beni anlamsız bir cinayetin kurbanı yaptığın için siktir git *şerefsiz.*

Beynimi patlamadan önce bana yüzünü göstermeyerek aşağıladığın için siktir git.

Ama her şeyden önce siktir git *çünkü kimse yirmi dördüncü doğum gününden bir gün önce, yeni kesilmiş sarı saçları parlarken, tırnaklarına mükemmel bir şekilde manikür yapılmış ve* "hayatının aşkı" *olabilecek adamla randevusuna giderken ölmek istemez.*

Hayatım, ayakta alkışlanacak bir olaylar dizisi olması üzere planlanmıştı: mezuniyet, düğün, düzgün bir dergide gösterilmeye değer bir ev, iki mükemmel çocuk. Ama işte tam burada, dizlerimin üzerinde, başıma bir torba geçirilmiş ve kafatasıma soğuk bir silah namlusu dayanmıştı. Ve en kötü kısmı neydi biliyor musunuz? Bunun neden olduğunu, neden öleceğimi bilmemekti. Gerçi ne zaman bu tür şeylerde bir mantık olurdu ki? Öylesine miydi yoksa özenle mi planlanmıştı? Cinayet, tecavüz, işkence, taciz. Gerçekten, "nedeni" anlayabiliyor muyduk yoksa kontrol edemediğimiz şeyleri etiketleyip kategorize etmeye mi hevesliydik?

Maddi Kazanç.

Akli Dengesizlik.

Aşırıcılık.

Akrilik Tırnaklı Kaltaklara Duyulan Nefret.

Bu sebeplerden hangisi benim cinayetim hakkında kullanılacaktı?

Kes şunu, Skye. Henüz ölmedin. Nefes almaya devam et. Ve düşün. Düşün.

Tekne suda sallanırken çuval bezinin sert ve bayağı kokusu burnuma hücum etmişti.

Ne yapacaksın, Skye? Esteban'ın kelimeleri aklımda yüksek sesle ve apaçık bir şekilde yankılanmıştı.

Dövüşeceğim.

Sert bir şekilde karşı koyacağım.

Hıçkırıkla kahkaha karışımı bir ses ağzımdan kaçtı.

Esteban'ı uzun süre aklımdan uzak tutmuştum ama şimdi buradaydı. Aklıma her zamanki gibi yatak odamın camıymışçasına beklenmedik ve habersizce tırmanıyor, bilincimin köşesine oturuyordu.

Bu sabah internette bir test çözdüğümü hatırladım:

Uykuya dalmadan önce düşündüğünüz son insan kim?

Tık.

İşte o en çok sevdiğiniz insandır.

Marc Jacobs, Jimmy Choo, Tom Ford ve Michael Korsları düşündüm. Esteban'ı değil. Asla Esteban'ı değil. Çünkü çocukluk arkadaşlarınızın aksine, geride bunlar kalıyordu. Kendime onların cazibelerine kapılma izni verebiliyordum ve parlak tasarımlarını eve getirebiliyordum. Sonra da yarın sabah orada olacaklarını bilerek uykuya dalabiliyordum. Öncesinde üzerine düşündüğüm Louboutin ayakkabılar gibi. Bilek kısmında saten bantları olan cilveli fuşya rengi mi yoksa altın rengi topuklu half d'orsay yüksek topuklular mıydı? Sonraki seçeneği seçtiğim için memnundum. Sivri uçlu topukları vardı. Aklımda bunları yarının başlığı olarak canlandırmaya çalıştım:

ÖLDÜREN AYAKKABILAR

Görselde ölümcül lake topukların beni kaçıran adamın vücuduna saplanmış görüntüsü olacaktı.

Evet, bu iş aynen böyle sonuçlanacak, dedim kendime.

Nefes al, Skye. Nefes al.

Ama torbanın altındaki hava karanlık ve ağırdı. Ciğerlerim ölüm ve korkunun ağırlığı altında çöküyordu. Olayı daha yeni idrak ediyordum. Bu olmak üzereydi. Bu *gerçekti.* Çekici bir hayat sürdüğünüzde bir şey sizi şoktan çıkarmak için tekmeleyiverirdi. Aidiyet anlayışının da icabına bakılırdı. Buna tutunmak bana cesaret ve küstahlık hissi vermişti. Sevilmiştim, değer verilmiştim ve önemliydim. Elbette biri duruma el koyup günü kurtaracaktı. Değil mi? *Değil mi?*

Silahın horozunun yerine oturduğunu duydum. Namlunun kafamın ardındaki dokunuşu şimdi daha sabitti.

"Bekle." Bilincim yerine gelip aracımın bagajında kendimi bağlanmış bulduğumda avazım çıktığı kadar bağırdığım için boğazım hassastı ve acıyordu. Kendi aracım olduğunu biliyordum çünkü hâlâ birkaç hafta önce döktüğüm parfüm gibi sümbülteber ve sandal ağacı kokuyordu.

Beni gökyüzü mavisi, üstü açık arabama park yerinde binerken yakalamıştı. Araçtan çıkarıp yüzüstü bir şekilde kaportaya çarpmıştı. Çantamı, cüzdanımı, anahtarlarımı ve arabamı alacak sanmıştım. Belki de kendini koruma içgüdüsüydü; belki de sadece sonrasında ne olmasını *istediğinize* odaklanıyordunuz.

Sadece al ve git.

Ama öyle olmamıştı. Çantamı, cüzdanımı, anahtarlarımı veya arabamı istemiyordu. *Beni* istiyordu.

"İmdat!" yerine "Yangın!" diye bağırmanın böyle durumlarda daha iyi olduğunu söylüyorlardı ama her iki kelimeyi de söyleyememiştim çünkü burnuma ve ağzıma tuttuğu kloroformlu bezde boğuluyordum. Kloroform sizi hemen bayıltmazdı, filmlerdeki gibi değildi. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca tekmeleyip mücadele ettikten sonra kollarımla bacaklarım hissizleşmeye başladı ve karanlık beni ele geçirdi.

Kendime geldiğimde çığlık atmamalıydım. Bagaj açma kolunu aramalı veya fren ışıklarını dışarı doğru ittirmeli veya gazetecilerin daha sonra sizinle röportaj yapmak isteyeceği tarzdan şeyler yapmalıydım. Ama paniği öylece susturamazsınız, bilirsiniz... O çığlık atıp debelenen bir kaltaktı ve dışarı çıkmak istiyordu.

Bu hareketim adamı sinirlendirmişti; aracı kenara çekip bagajı açtığına göre öyleydi. Omzunun üzerinden gelen soğuk ve mavi sokak ışıkları tarafından kör olmuştum ama yine de anlayabiliyordum. Ayrıca durumu açıklığa kavuşturmak için söylüyorum; beni saçımdan çekiştirip daha önce zaptetmek için kullandığı kloroformlu bezi ağzıma tıktı.

Ellerim hâlâ arkamda bağlı şekilde beni iskeleye sürüklerken öğürüyordum. Tatlı ve keskin koku çok güçlü değildi ama midemi bulandırmıştı. Bezi ağzımdan çıkarmadan önce neredeyse kusmuğumda boğulacaktım. Kafama bir torba geçirdi. O zaman bağırmayı bıraktım. Beni boğulacağım şekilde bırakabilirdi ama hayatta olmamı istiyordu. En azından beni ne için kaçırdıysa onu bitirene kadar... Tecavüz? Esaret? Fidye? Aklım haber kanalları ve magazin makalelerindeki iğrenç görüntüler silsilesi etrafında dönüp duruyordu. Tabii, her zaman bu tür şeyler için merhamet hissetmiştim ama tek yaptığım, kanalı veya sayfayı değiştirmek olmuştu. Çirkinliği böylece örtebiliyordum.

Ama *bunda* örtülebilecek bir şey yoktu. Kafamda saçımın yolunduğu acıyan yer dışında, yaşadıklarımın oldukça canlı bir kâbus olduğuna kendimi inandırabilirdim. Ama acı güzeldi. Acı bana hayatta olduğumu söylüyordu. Hayatta olduğum sürece bir ümit vardı.

"Bekle," dedim beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladığında. "Ne istersen tamam. Sadece... Beni öldürme."

Yanılmıştım. Hayatta olmamı *istemiyordu.* Beni esir almıyor veya fidye talep etmiyordu. Elbiselerimi yırtmıyor veya bana acı çektirmekten zevk almıyordu. Sadece beni *buraya, burası* her neresiyse, oraya getirmek istemişti. Burası beni öldüreceği yerdi ve hiç zaman kaybetmiyordu.

"Lütfen," diye yalvardım. "Son bir kez gökyüzüne bakmama izin ver."

Bu işin içinden çıkıp çıkamayacağımı anlamak için zamana ihtiyacım vardı. Eğer bu gerçekten her şeyin sonuysa karanlıkta, korku ve çaresizliğin pusunda boğulurken ölmek istemiyordum. Son nefesimin özgür; okyanus, köpüklü dalgalar ve tuz serpintisiyle dolu olmasını istiyordum. Gözlerimi kapatıp pazar günleri öğleden sonra MaMaLu ile deniz kabukları toplayan, dişleri ayrık küçük kız gibi davranmak istiyordum.

Bir anlık sessizlik oldu. Beni kaçıran adamın sesini veya yüzünü bilmiyordum. Zihnimde hiçbir görüntü yoktu; sadece her an saldırabilecek kocaman bir kobra gibi arkamda beliren karanlık bir varlık vardı. Nefesimi tuttum.

Çuvalı kaldırdı ve gece esintisini yüzümde hissettim. Gözlerimin uyum sağlayıp ayı bulması zaman aldı. MaMaLu'nun hikâyelerini dinlerken seyrederek uykuya daldığım o aynı hilal şeklindeki, mükemmel gümüş rengi ay karşımdaydı.

"Bulutların kocaman ve yağmurla dolu olduğu bir günde doğdun," derdi bakıcım saçlarımı okşayarak. "Fırtına bekliyorduk ama güneş gökyüzünün arasından sızıverdi. Annen seni pencereye doğru tuttu ve küçük gri gözlerindeki altın benekleri gördü. O gün gözlerin gökyüzü rengindeydi. Bu nedenle sana Skye* adını verdi, *amorcito***."

Annemi yıllardır hiç düşünmemiştim. Ben küçükken öldüğü için hiçbir anımız yoktu. Şimdi onu neden düşündüğümü bilmiyordum. Belki birkaç dakika sonra ben de ölü olacağım içindir.

Bu düşünceyle içim ürperdi. Diğer tarafta annemi görebilecek miyim diye merak ettim. Beni, talkshowlarda diğer tarafa gidip döndüklerini iddia eden insanların söylediği gibi karşılayıp karşılamayacağını.

İskeledeki yüksek binaların parıldayan ışıklarını, trafiğin şehrin merkezine doğru kırmızı yılanlar gibi ilerlediğini görebi-

---

* (İng.) Gökyüzü –çn

** (İsp.) Küçüğüm –çn

liyordum. San Diego Koyu'nun terk edilmiş bir marinasına demir atmıştık. Endişelenmemesini, beni kendi hâlime bırakmasını ve nefes alıp hayatını yaşamasını söylediğim babamı düşündüm. Tek çocuktum ve annemi çoktan kaybetmiştim.

La Jolla'nın sakin koyuna bakan uçurumun kenarındaki bahçede yemek yiyip yemediğini merak ettim. Bıyıklarını ıslatmadan kırmızı şarap içmekte ustalaşmıştı. Altdudağını kullanıp kafasını ona göre kaldırıyordu. Beni her öptüğünde itiraz etsem de kalın ve gri favorilerini özleyecektim. Yanağımdan üç kez; sol, sağ ve sol. Her zaman böyleydi. Kahvaltı için aşağıya inmem veya dünyayı dolaşmak için bir seyahate çıkacak olmamın bir önemi yoktu. Tasarım ayakkabılar, çantalar ve incik boncuk dolu bir gardırobum vardı ama bu, en çok özleyeceğim şeydi. Warren Sedgewick'in üç öpücüğü.

"Babam istediğin her şeyi ödeyecektir," dedim. "Sorgusuz sualsiz." Yalvarıyordum. Pazarlık ediyordum. Hayatınızı kaybetmek üzereyken bunu yapmak oldukça kolaydı.

Söylediklerim, kafamı sertçe itip başımı aşağı eğmeye zorlamasından başka bir karşılık görmedi.

Katilim hazırlıklı gelmişti. Güvertenin çoğunu kaplayan geniş bir brandanın ortasında, dizlerimin üzerindeydim. Kenarları beton parçalarına zincirlenmişti. Ölü bedenimin buna sarıldığını ve okyanusun ortasında bir yere atıldığını hayal edebiliyordum.

Aklım görüntü karşısında isyan etti ama kalbim... Kalbim biliyordu.

"Yüce Tanrım, ruhumu koru. Babama göz kulak ol. MaMaLu ile Esteban'a da." Geçmişten gelen, yıllardır dillendirmediğim bir duaydı ama kelimeler otomatik bir şekilde belirmiş ve ufak bir rahatlama olarak ağzımdan dökülmüşlerdi.

O anda, nihayetinde bütün acıların, garezin ve bahanelerin, sevdiklerin ile seni seven insanlar söz konusu olduğunda ortadan kaybolan soluk bir hayaletten farksız olduğunu anladım. Çünkü sonunda hayatım üç öpücük ve üç yüzle özetlenmişti: ba-

bam, dadım ve onun oğlu. İkisini Casa Paloma'nın dışına giden kuru ve tozlu yolu aldığımdan beri görmemiştim.

Ölmeden önce düşündüğün son insanlar kim?

Gözlerimi sıkıca kapayıp *tak* sesini, ölümün soğuk kaçınılmazlığını bekliyordum.

İşte onlar en çok sevdiğin insanlar.

2

KARANLIKTI. ZİFİRİ KARANLIKTI. KARANLIĞI fazlasıyla gerçeklik ötesindeydi. Derin, durgun ve sonsuz. Boşluğunda asılı kalmışken ellerimde, ayaklarımda, saçımda veya dudaklarımda bir his kırıntısı bile yoktu. İçimde dolanan hafif sızı dışında neredeyse huzur vericiydi. İçimde çarpışana kadar yüksek sesle ve güçlü bir şekilde üzerimde dalgalar hâlinde yuvarlanıyordu.

Acı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Çoktan açık olduklarını fark ettim ama etrafımda hiçbir şey yoktu. Üzerimde veya altımda bir şey yoktu. Sadece kafamda çekiçle vurulmuş gibi bir ağrı vardı. Gözlerimi tekrar kırpıştırdım. Bir kere. İki kere. Üç kere. Hiçbir şey yok. Bir şekil, gölge veya kasvetli bir belirsizlik oluşmadı. Sadece içine alan, mutlak bir karanlık.

Hızlıca doğruldum.

Aklımda.

Gerçekte bir şey olmadı. Sanki beynim vücudumun geri kalanından ayrılmış gibiydi. Kollarımı, bacaklarımı, dilimi veya ayak parmaklarımı hissedemiyordum. Ama duyabiliyordum. Tanrım! Tek duyabildiğim kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atması olsa da duyabiliyordum. Her hızlı kalp atışı başımın ağrısını, sinirler sanki kocaman bir kan gölü şeklinde orada sonlanıyormuş gibi artırıyordu.

Duyabiliyorsun.

Nefes alabiliyorsun.

Belki kör oldun ama hayattasın.

Hayır.

Hayır!!!

Onun merhametine kalmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Bana ne halt etti?

Hangi cehennemdeyim?

Kendimi kurşuna hazırladım ama duamdan sonra bir sessizlik oldu. Saçımın telini kaldırıp nazikçe, neredeyse saygıyla okşadı. Sonra kafama silahının kabzasıyla vurdu. Kafamı ikiye ayırmış gibi hissettiren keskin bir darbeydi. San Diego'nun ufuk çizgisi kocaman siyah lekeler hâlinde kaybolmaya başladı.

"Sana konuşma izni vermedim," dedi ben darbeden devrilmişken. Yüzüm güverteye sert ve hızlı şekilde çarptı ama her şey fazlasıyla yavaş oluyormuş gibiydi.

Gözlerim kapanmadan önce bir an ayakkabılarını görebildim.

Yumuşak, el yapımı, İtalyan derisi.

Ayakkabıları bilirdim ve bunlardan etrafta çok fazla yoktu.

"Neden tetiği çekmedi?" *diye düşündüm bayılmadan önce.*

Bilincim ne kadar kapalı kaldı bilmiyordum. Sadece mağaranın girişinden ayrılmayı reddeden, ölümden daha kötü olasılıkları ateşiyle beraber salıvermeye hazır bir ejderha gibi o soru aklımdaydı.

Neden tetiği çekmedi?

Belki beni kör, uyuşturulmuş ve bağlanmış şekilde yanında tutmayı planlıyordu.

Belki de parçalarımı kesip satmayı istiyordu.

Belki çoktan içimi deşmişti ve anestezinin etkisi geçmek üzereydi.

Belki de beni öldürebileceğini düşünüp canlı canlı gömmüştü.

Acı, her bir düşünceyle dehşete dönüşüyordu ve dehşet panikten daha beter bir kaltaktı. Dehşet sizi komple yutuyordu.

Kendimi gittikçe onun içine çekiliyormuş gibi hissediyordum.

Dehşeti kokluyordum.

Dehşeti soluyordum.

Dehşet beni çiğ çiğ yiyordu.

Beni tutsak eden adamın bana bir şeyler verdiğini biliyordum ama bu hareketsizlik hâli geçici mi yoksa kalıcı mı bilemiyordum.

Tecavüze mi uğradım, dövüldüm mü veya fena bir şekilde sakatlandım mı bilemiyordum.

Bilmek istediğimden de emin değildim.

Geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum.

Eğer dönecekse, *bu* içinde olduğum azap dolu durum daha iyi, güvenli ve kolay bir hâl mi alacaktı bilemiyordum.

Dehşet beni aklımın dolambaçlı köşelerinde kovalamaya devam ediyordu ama beni yakalayamayacağı tek bir yer vardı. Güvende olacağımı bildiğim tek bir yer vardı. Aklımda o köşeyi dönüp kendimi MaMaLu'nun ninnisi dışında her şeyden soyutladım.

Gerçek bir ninni sayılmazdı. Silahlı çeteler, korku ve tehlike üzerine yazılmış bir şarkıydı. Ama MaMaLu'nun yumuşak ve hülyalı söyleyişi beni her zaman sakinleştirmişti. İspanyolca söylüyordu ama anlamlarını kelimelerden daha çok hatırlıyordum.

Sierra Morena dağlarından aşağı,
*Cielito lindo** iniyordu
Bir çift koyu renk göz gibi,
Cielito lindo gizlice...

MaMaLu'nun çamaşırları asarken şarkı söylediği esnada, mavi gökyüzünün altında kendimi hamakta ve Esteban'ı da ara sıra dalgın bir şekilde hamağı ittirirken canlandırabiliyordum.

* (İsp.) Tatlı gökyüzü –ç.n

Casa Paloma'nın bahçesinde dadım ve oğluyla öğle uykularımız hatırlayabildiğim ilk hatıralarımdı. Sinekkuşları kırmızı, sarı amber çiçeklerinin, çitlerden taşan geniş ve bakımsız begonyaların üzerinden vızıldıyorlardı.

Ay ay ay ay,
Şarkı söyle ve ağlama,
Çünkü şarkı söyleyerek neşeleniyoruz,
Cielito lindo, kalplerimiz...

MaMaLu, benim veya Esteban'ın canı yandığında bu şarkıyı söylerdi. Uyuyamadığımızda söylerdi. Mutlu ve hüzünlü olduğunda söylerdi.

Canta y no llores
Şarkı söyle ve ağlama...

Ama gözyaşları yine de akmıştı. Şarkı söyleyemediğim için ağladım. Ağladım çünkü dilim kelimeleri telaffuz edemiyordu. Ağladım çünkü MaMaLu, mavi gökyüzü ve sinekkuşları karanlığa karşı koyuyorlardı. Onlara tutunurken ağladım ve Dehşet adım adım geri çekildi.

Gözlerimi açıp derin bir nefes aldım. Hâlâ karanlığa gömülüydüm ama sürekli bir sallantı olduğunun farkındaydım. Belki de hislerim geri dönmeye başlıyordu. Parmaklarımı kıpırdatmayı denedim.

Lütfen.

Orada ol.

Hareket et.

Hiçbir şey olmadı.

Başım, vurduğu yer yüzünden hâlâ zonkluyordu ama *bam-bam-bam* sesinin ardından sesler geliyordu ve gittikçe yaklaşmaktaydı.

"Ensenada'dan sıklıkla geçer misin?" dedi bir kadın sesi.

Cevabın tamamını yakalayamadım ama kesinlikle daha boğuktu ve erkek sesiydi.

"...daha önce hiç onay almadığım olmadı," dedi.

Beni kaçıran adamın sesi ayakkabılarıyla beraber beynime işlenmişti.

"Önemli değil. Sadece... Sınırı geçmeden önce rutin bir kontrol yapıyorum." Kadın sesi arada kısık geliyordu. "Geminin seri numarasının motorla eşleştiğinden emin olmam gerekiyor."

Sınır.

Ensenada.

Kahretsin.

Sallantı birden anlamlandı. Bir teknedeydim, yüksek ihtimalle beni bayılttığı teknedeydim. San Diego'dan yüz on kilometre uzaklıkta, Meksika'ya giriş limanı olan Ensenada'daydık ve kadın büyük ihtimalle gümrük memuruydu.

Nabzım hızlandı.

İşte bu. Kaçma şansın, Skye.

Dikkatini çek. Dikkatini çekmek zorundasın!

Durmadan çığlık attım ama sesim çıkmadı. Bana her ne verdiyse ses tellerimi felç etmişti.

Üstümde ayak seslerini duydum ki bu, güvertenin altında, depo gibi bir yerde olduğumu düşündürdü bana.

"Kontrol etmek için soruyorum, Damian Caballero musunuz?" diye sordu kadın.

"Damian," diye düzeltti. Da-mi-yahn. Dey-mi-yın değil.

"Pekâlâ, her şey yolunda görünüyor. Tekne kimlik numaranızın bir fotoğrafını çekeceğim, ardından yola koyulabilirsiniz."

Hayır! Şansımı kaybediyordum.

Tekmeleyip çığlık atamıyordum ama yuvarlanabileceğimi keşfettim ve tam olarak bunu yaptım. Soldan sağa, bir yandan diğer yana. Daha sert ve hızlı bir şekilde yuvarlanırken bir şeye vurup vurmadığıma veya bunun herhangi bir fark yaratacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Altıncı veya yedinci yuvarlanışımda bir şeyin, tıpkı tahtanın tahtaya sürtünmesi gibi gıcırdadığını duydum.

Ah, lütfen.

Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.

Bir şey kırıldı. Yüksek sesli bir düşme sesi çıktı. Birden etraf o kadar da karanlık olmamaya başladı.

"Bu da neydi?" diye sordu kadın.

"Ben bir şey duymadım."

"Sanki aşağıdan geliyor gibiydi. Bakabilir miyim?"

Evet!

"Burada ne var?" Sesi artık daha net geliyordu.

Yakındaydı.

Oldukça yakında.

"İpler, zincirler, balıkçı ekipmanları..."

Yüzümden az ötede, dikey bir şekilde duran, belli belirsiz hatlar görmeye başlamıştım.

Evet. Görebiliyorum! Gözlerim iyi durumda!

Kilidin açıldığını duydum. Oda, ağlamak istememe sebep olacak kadar kör edici ve mükemmel bir ışıkla doldu.

Gözümü üzerimde bulunan boşluğa, içeriye ışığın girmesine yarayan yere denk getirmeye çalıştım. Görünüşe göre yerde, ağaç kütüklerinin altında hapsolmuştum.

Merdivenlerde, arkasında biri ile birlikte bir adam silueti belirdi.

Buradayım.

Gittikçe daha şiddetle sallandım.

"Görünüşe göre sandıklarından biri düşmüş," dedi gümrük görevlisi.

Ben düşürdüm. Bul beni. Lütfen beni bul.

"Aynen." Bana doğru yürüdü. "Sadece onları güzelce bağlamam gerekiyor." Ayağını benim kasama geçirip hareket etmesini engelledi.

Kadını şimdi boşluktan açıkça görebiliyordum. Tamamını göremesem de elleri ve göğsü görüş açımdaydı. Bir kâğıdı elinde tutuyordu ve kemerinden telsiz sarkıyordu.

Buradayım.

Dosyandan kafanı kaldır. Gözlerimdeki ışık pırıltısını göreceksin.

Bir adım daha gelirsen beni görmemen mümkün değil.

Tek. Bir. Boktan. Adım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu kadın. Adam yerinden çıkarmayı başardığım kasayı kaldırıp üzerime koydu.

Evet! YARDIM. Bana yardım et seni aptal şey!

"Ben hallederim," diye cevapladı. "Biraz ip ve kanca ile... Gitmeye hazırız. İşte oldu. Hepsi sabitlendi."

"Bunlar epey büyük kasalar. Büyük bir av mı bekliyorsun?" Merdivenlerde ayakkabısının sesini duydum.

Hayır! Geri dön.

Sana aptal şey dediğim için özür dilerim.

Beni terk etme.

LÜTFEN.

GİTME!

"Bazen iri olanları çekebiliyorum," diye cevapladı.

Sesindeki kendini beğenmişlik omurgamdan aşağı bir ürperti yarattı.

Sonrasında kapıyı kapatınca tekrar tamamen karanlığa gömüldüm.

3

ZIMPARA KÂĞIDINDAN OLUŞAN BİR TÜNELDE emekliyordum. Her hareketimde tenim sert ve kuru yüzeye sürtünüyordu.

Tsssst, tssssst, tssst.

Hücrelerimin katman katman ayrılma sesiydi. Dizlerim, sırtım, omuzlarım yara içindeydi ama güneşin sıcaklığını *hissedebiliyordum.* Uğraşmaya devam edersem buradan çıkacağımı biliyordum. Sürekli denemeye devam ettim ve sonunda ayağa kalkacak kadar yerim oldu. Etrafımda mezarlıklar vardı.

Topuklarım ufak taşlar ve çakıl taşlarına gömülmüştü.

Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.

Yürümeye devam ettim. Her yerim acıyordu ama ışığa doğru güçlükle ilerledim. Birden üzerimdeydi. Beni çevrelemişti ve saf parlaklığı karşısında gözlerimi kısmama sebep oluyordu. Gözlerimi kırpıştırıp, uyandıktan sonra derin bir nefes aldım.

Vay be. Tuhaf kâbusa bak. Güvenli bir şekilde yataktaydım ve güneş camdan süzülüyordu. İç çekip tekrar örtülerin altına sokuldum. Birkaç dakika daha durup alt kata hoplaya zıplaya indikten sonra işe gitmeden babamdan üç öpücüğümü alacaktım. Artık bunları çantada keklik olarak görmeyecektim.

Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.

Kaşlarımı çattım.

Beni gerçekliğe kadar takip etmemesi gerekliydi.

Gözlerimi kapalı tuttum.

Örtüler tuhaf hissettiriyordu. Sert ve kalındılar. Benim yumuşak, ipek örtülerim gibi değillerdi.

Bir an gördüğüm pencere *ufak* ve *yuvarlaktı*. Bir *tekneye* ait olan cinstendi.

Ve canım acıyordu. Şimdi hissedebiliyordum. Her tarafım ağrıyordu. Başım ağrıyordu, dilim damağıma yapışmıştı.

Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.

Bu ses her neyse, kötü olduğunu biliyordum. Arkamdan geliyordu. Kötü ve şeytani olduğunun farkındaydım. Beni tekrar o cehenneme çekecekti.

"Tam zamanında," dedi.

Siktir, siktir, siktir.

Da-mi-yahn.

Damian Saç-söken-kafa-yaran-komaya-sokan Caballero.

Buradaydı ve gerçekti.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Azıcık bir gözyaşının aradan kaçacağına emindim ama gözlerim fazlasıyla kuruydu ve gözkapaklarım zımpara gibiydi. *Her* tarafımda aynı his vardı, baştan ayağa yaralanmış ve berelenmiştim. Zımparadan tüneller hayal ettiğime şaşırmamalıydı. Büyük ihtimalle susuz kalmıştım. Kim bilir ne kadar zamandır baygındım veya bana verdiği şeyin yan etkileri nelerdi?

"Sen... bana ne yaptın?" Sesim tuhaf çıkmıştı ama bunun için daha önce hiç minnettar olmamıştım. Aynı şey kollarım, bacaklarım ve vücudumun geri kalanı için de geçerliydi. Başım ağrıyor, kemiklerim sızlıyordu ama hâlâ tek parçaydım. Göbeğimden, popomdan veya uyluklarımdaki gamzelerden bir daha *asla* nefret etmeyecektim.

Damian cevap vermedi. Hâlâ arkamdaydı ve görüş açımın dışındaydı. Ne halt yapıyorsa onunla uğraşmaya devam ediyordu.

Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.

Titremeye başladım ama ağzımdan kaçacak olan iniltiyi zor da olsa bastırdım.

Her şeyin onun kontrolünde olup benim sonrasında ne olaca-

ğını; ne zaman, nerede veya neden olacağını bilmemem ağır bir psikolojik oyundu.

Yanıma tabure çektiğinde irkildim. Üzerinde bir çeşit çorbayla dolu kâse, elle koparılmış görünen bir ekmek parçası ve bir şişe su vardı. Bıçak veya herhangi bir incelik yoktu. Görüntü karşısında midem yerinden zıpladı. Günlerdir yemek yememiş gibi hissediyordum ve hepsini yüzüne fırlatmak istesem de kurt gibi açtım. Başımı kaldırdım ama tekrar aşağı düştü; hareket, teknenin sallantısıyla birleşince sersemlemiş ve şaşkına dönmüştüm. Bu sefer daha yavaş şekilde tekrar denedim ve oturmadan önce dirseklerimin üzerinde durdum.

Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.

Bu da neyin *nesiydi?*

"Yerinde olsam arkamı dönmezdim," dedi.

İlginç. Yüzünü görmemi istemiyordu. Eğer beni öldürmeyi planlıyorsa neden umurundaydı? Ancak onu deşifre etmemi istemediği durumda bir önemi olurdu.

Hızla döndüm. Bütün dünya beraberinde dönmüş ve bulanıklaşmıştı ama arkamı döndüm. Belki kafayı yemiş bir kaltaktım ama yüzünü görmek istiyordum. Yüzünün her bir detayını ezberlemek istiyordum ki şansım olursa onu deşifre edebileyim. Eğer beni öldürürse, öyle olsun. En azından ödeşmiş olurduk.

Bunu-Hak-Edecek-Ne-Yaptım: *Tak tak...*

yerine;

Yüzünü gördüm: *Tak tak.*

Meydan okumama en ufak bir tepki göstermedi. Sadece orada oturup, tuttuğu kâğıt külaha parmağını daldırdı ve ağzına bir şey attı.

Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.

Gözleri beyzbol şapkasıyla gizlenmişti ama beni izlediğini biliyordum. Zamanını bekliyor, dişlerinin arasında çiğnemeden önce yemeğini tarttığı gibi cezamı tartıyordu.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Ondan zaten nefret ettiğimi biliyordum ama şimdi daha da çok ediyordum. Aklımda tamamen

farklı, içinde olduğu kadar dışında da canlı ve çirkin bir insan hayal etmiştim. Öylesi bana mantıklı gelmişti. Karşımdaki değil. Sokakta yanından geçerken, şeytanî birine değip geçtiğinizin farkına varmayacağınız kadar *sıradan* biri değil.

Damian beklediğimden daha gençti. Benden biraz daha büyüktü ama tahmin ettiğim gibi kaba saba bir haydut değildi. Ortalama bir yapısı ve boyu olabilirdi ama inanılmaz güçlüydü. Biliyordum çünkü onunla park yerinde vahşi bir kedi gibi tekmeleyerek, yumruklayarak savaşmıştım. Her yanı taş gibiydi. Bunun, işinin gereği olup olmadığını merak ettim: adam kaçırma, sahte idam, kızları gizlice sınırdan geçirme.

Ayağını taburenin bacağına geçirip kendine doğru çekti. Parlak, özel yapım ayakkabılar gitmişti. Çirkin ve basit botlar, çirkin ve basit bir eşofman ile bir o kadar çirkin ve basit bir tişört giyiyordu. Benim onu küçümseyerek değerlendirdiğimden haberdarmış ve bundan hoşlanıyormuş gibi dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Şerefsiz bundan *keyif alıyordu.*

Ekmeği ikiye bölüp çorbaya bandırdı ve kalın, kahverengi et suyunu çekmesine izin verip ısırdı. Sonra geriye yaslanıp beni izlerken yavaşça çiğnedi. Ekşi mayalı ekmekti. Kokusunu alabiliyordum. Neredeyse üzerindeki kıtırı ve sonrasında ağzımda eriyen hamurun keskin tadını alabiliyordum. Çorbadan yükselen duman midemi havuç, soğan, yumuşak et parçalarının vaadiyle dolduruyordu; Damian'ın yerine getirmeye niyeti olmayan vaat. Bunu artık biliyordum. Bana arkamı dönmememi söylediği hâlde döndüğüm için cezamın bu olduğunun farkındaydım. Benim için yapılan yemeğin her lokmasını bitirene kadar bana izleteceğini biliyordum.

İşin kötü yanı, bunu istemiyordu bile. O kadar tok görünüyordu ki, o leziz lokmaları zorla ağzına götürmek zorundayken benim karnım gurluyordu. İçimi tüketen açlık yüzünden başım döndü. Ekmeği çorbaya batırıp yavaşça tüten et sulu sebze parçalarını toplarken dudaklarım büzülüyordu. Sahipsiz bir lokmaya atılmaya hazır aç bir köpek gibi, gözlerimi üzerinden çekemeye-

rek kâseyi bitirmesini izlemiştim ama geriye bir şey kalmamıştı. Damian her ağız sulandırıcı kısmını son bir parça ekmekle sıyırmıştı. Sonra ayağa kalkıp bir şişe suyu açtıktan sonra bana uzattı.

Aman Tanrım. Evet. Evet.

Dökmeye başlayınca ellerimi uzattım, kuruyup çatlamış dudaklarım susuzluğu dindirecek ilk su damlasını bekliyordu.

Su gelmişti. Kesinlikle gelmişti. Ama Damian yerken kullandığı kirli ellerini üzerimde tuttu. Böylelikle su bana gelmeden önce kendi kirli parmaklarının arasından geçecekti. Bir şansım vardı. Aşağılamasını kabul edecek ya da susuz kalacaktım.

Gözlerimi kapatıp sudan içtim. İçtim çünkü istesem de kendimi durduramıyordum. İçtim çünkü kurt gibi aç, kemikleri sayılan bir hayvandım. Ama en önemlisi, içtim çünkü aptal, mantıksız bir tarafım hâlâ o ümit veren aptal, mantıksız ninniyi söylüyordu. Su azalana kadar içtim. Damian boş plastik şişeyi odanın öbür tarafına fırlattığında yerde yuvarlanışını izlerken şişeyi geride bırakmasını, böylelikle dilimi içine sokup geri kalan birkaç damlayı yalamayı umuyordum.

Nick'le son buluşmamızda zar zor dokunduğumuz, Swarovski taşlarla döşenmiş Bling H20 şişesini hatırladım. Daha yeni bölge savcısı yardımcılığına atanmıştı ve ilk resmî davası ertesi sabahtı. Zararsız ama taze açılan şampanya şişesinin fışırtısının gerektiği bir kutlamaydı. O güzel, buz gibi maden suyunu bitirmeli ve Nick'le eve gitmeliydim. Park yerine asla yalnız gitmemeliydim.

Beni kaçıran adama baktım. Ellerini eşofmanına siliyordu. Bu şansı etrafımı inceleyerek kullandım. Orta boy bir gemici ranzası olan küçük bir depoydu. Duvarlar koyu renk tahta dolaplarla kaplıydı. Sanırım depolama yerini böyle çoğaltmışlardı. İçinden geçilecek kadar büyük olmayan bir pencere ve tavanda fazlasıyla güneş gelmesini sağlayan ama zincirle kilitlenmiş bir sürgüyle kapak vardı. Dışarı çıksam bile okyanusun ortasında, kahrolası bir gemideydik. Kaçacak veya saklanacak bir yer yoktu.

Gözlerim Damian'a çevrildi. Beyzbol şapkasının altından

beni izliyordu. Gece mavisi şapkanın üzerine San Diego Padres takımının resmî nişanı olan SD harfleri beyaz iple işlenmişti. Görünüşe göre, beyzbola meraklıydı. Belki de onu mükemmel bir şekilde tamamladığı için giymişti:

Sadistik Pislik.

Aynı zamanda eğer gerçekten Padres fanıysa, *Salak Hayalperest* de olabilirdi çünkü World Series*, Super Bowl, Stanley Cup, NBA ya da herhangi bir büyük şampiyonayı kazanamamış en büyük ABD takımıydı. Mustarip olduğumuz bir lanetti ama babam her sezon ümitliydi:

İyi şanslar, San Diego Padres. Şeytanın bacağını kır!

"Eğer aptalca bir şey yaparsan bacağını kırarım." Damian az önce bitirdiği boş kâseyi alıp kapıya ilerledi.

Tabureyi başına geçirmeliydim.

Onu kâse yere düşüp kırılsın diye ittirmeliydim ki böylece kırık parçayı ona saplayabileyim.

"Lütfen," dedim onun yerine. "Tuvaleti kullanmam lazım."

Tuvaletimi yapmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Açlık, susuzluk ve bedensel işlevlerden başka bir şey değildim. Tamamen ona bağımlıydım. "Lütfen" ve "teşekkürler" sözleri başkasının merhametine kaldığınızda ağzınızdan otomatik bir şekilde çıkıyordu. Onlardan ölesiye nefret etseniz bile.

Bana ayağa kalkmamı işaret etti. Dizlerim titriyordu ve ona tutunmak zorunda kalmıştım. Aynı kıyafetleri giyiyordum: Krem rengi ipek bir jorjet ve dar kesim pantolon ama tanınmayacak hâldelerdi. Isabel Marant'ın Parizyen hatunu geceyi Rob Zombie ile geçirmiş gibiydi.

Damian beni dar bir holden geçirdi. Sağ tarafımızda duşakabini, lavabosu ve klozeti olan küçük bir banyo vardı. Kapıyı kapatmak için döndüm ama Damian ayağıyla engellemişti.

"İzlersen işeyemem."

"Öyle mi?" Beni tekrar odaya çekmeye çalıştı.

---

* Amerikan profesyonel beyzbol sezonunda American League ve National League şampiyonlarının karşılaştığı final maçları –ç.n

"Bekle." Tanrım, ondan nefret ediyordum. Hem de başka hiç kimseden edemeyeceğim kadar çok.

Kapıda beklerken başını çevirme zahmetinde bulunmadı. Durumu anladığımdan emin olmak istiyordu: söz hakkımın olmadığını, bana mahremiyet verilmeyeceğini; merhamet, nezaket ve saygınlık gösterilmeyeceğini. Ben onun esiriydim ve her türlü kaprisine katlanmak zorundaydım.

Hızla klozete koştum. Neyse ki banyo dolabı sayesinde Damian'ın bakışından kısmen de olsa gizlenmiştim. Pantolonumun fermuarını açınca çizikleri ilk kez fark ettim. Tenim beni kilitlediği kutuların kenarlarında çizilmiş olmalıydı. Enseme dokundum ve kendime geldiğimden beri zonklaması durmayan yumurta iriliğindeki şişliği hissettim. Otururken dizlerim âdeta itiraz ediyordu ve tahta kutuda kim bilir ne kadar süre yuvarlandığımdan, dizlerimde koyu morluklar vardı. Daha kötüsü, çişim gelmiyordu ve geldiğinde ise sıcak asit gibi yakmıştı. Çok yoktu, muhtemelen susuz kaldığım içindi ama oturmaya devam ettim ve ayağa kalkıp kendimi silmeden önce birkaç derin nefes aldım. Tekrar pantolonumu giyip ellerimi yıkayacaktım ki yansımamı gördüm.

"Bu da ne be?!" Ona döndüm. "Bana ne halt ettin?"

Beni duymamış ya da sanki cevap vermeye layık değilmişim gibi bana ruhsuzca bakmaya devam etti.

Gözlerim tekrar aynaya döndü. Uzun sarı saçlarımı kesip simsiyah bir renge boyamıştı. Kör bir makasla kesip şu mağazalardan alınan, yakıcı maddeli renklerden birine boyamıştı. Siyah kısımlarının altlarında hâlâ birkaç tutam sarı saç kalmıştı ve ucuz, gotik bir peruk takıyormuşum gibi görünüyordu. Her zaman ilgiyi yüzüme çeken gri gözlerim kaba saba görünen saç boyası karşısında solmuştu. Soluk renkteki kirpiklerim ve kaşlarımla beraber yaşayan bir hayalet gibi görünüyordum.

Burnum ve yanaklarım çizilmişti. Kurumuş kan izleri, saçımı yolduğu yerde, kulağımın etrafında toplanmıştı. Koyu renk

mavi halkalar gözlerimi çevrelemişti. Dudağım, hissettirdiği kadar çatlak ve acı içinde görünüyordu.

Gözlerim dökülmemiş yaşlarla sızlıyordu. Bu kızla, birkaç gün önce yirmi dördüncü doğum gününde insanların dönüp baktığı kızı bağdaştıramıyordum. Babam şimdiye kadar kaybolduğumu öğrenmiş olmalıydı. Hiçbir zaman benim için verdiği doğum günü partisini kaçırmazdım. En son beraber olduğum kişi olan Nick'le konuşmuş olmalıydı. Kaç gün geçtiğini bilmiyordum ama babamın beni aradığını biliyordum. En iyileri işe alıp beni bulana kadar durmazdı. Eğer arabamı rıhtıma kadar takip ederse bir teknede olma olasılığımı düşünürdü. Bu düşünce beni rahatlattı. Belki de yakınlardaydı. Belki de tek yapmam gereken bana yetişene kadar biraz zaman kazanmaktı.

Bluzumun altını kontrol edip rahatlamayla iç çektim. Babamın ben doğduğumda anneme verdiği kolye hâlâ oradaydı. Annemin ölümünde bana verilmişti ve o günden beri takıyordum. Basit altın bir zincirden oluşan yuvarlak bir madalyondu. Madalyonun kitap gibi açılan şeffaf bir penceresi ve onun da içinde iki tane, nadir bulunan aleksandrit ve pembe inci taşı vardı.

"Al," diyerek kolyeyi açıp Damian'ın önünde sallandırdım.

Benden kolayca alabileceği için özgürlüğüm karşılığında takas edebilecek değildim. Eğer onu daha fazlası olduğu vaadiyle çekebilirsem, maddi açlığını artırabilirsem belki biraz zaman kazanıp benim için planladığı şeyi geciktirebilirdim.

"Baya para ediyor," dedim.

Umurunda gibi görünmüyordu. Sonra kayıtsız ifadesi kayboldu. Bedeni baştan aşağı kaskatı kesildi ve şapkasını çıkardı. Tuhaf bir hareketti, sanki birinin ölümünü haber verirken bir adamın yapacağı türden bir hareketti. Veya belki de büyük, güzel ve kutsal bir şeyin karşısında dururken saygıdan yapacağınız türden bir şey. Her şekilde, elinde sallanana kadar çok yavaş bir şekilde uzandı.

Işığa doğru tuttu ve ilk defa gözlerini gördüm. Kopkoyuydu. Karaydı. Ama daha önce görmediğim türdeydi. Saf bir siyah.

İçinde başka tonlar yoktu. Siyahı mutlak ve nüfuz edilemezdi. Tüm renkleri içine alıyordu. Eğer siyaha düşersen seni komple yutardı. Ama yine de bu değişik bir türdeydi. Siyah buz ve yanmış kömür rengindeydi. Kuyu suyu ve çöl gecesiydi. Sert bir fırtına ve donuk bir dinginlikti. Siyahın Siyah ile savaşıydı. Karşıt, zıt ama yine de... Tamamen siyah.

Annemin kolyesinin sallanışını Damian'ın gözlerinde görebiliyordum. Bana iki ayna arasında durup, bitmek bilmeyen yansımaların gittikçe silikleşmesini izlemeyi hatırlattı. Gözlerinde ve yüzünde anlam veremediğim bir şey vardı. Madalyon tarafından büyülenmiş, sanki bir çeşit transa girmiş gibi görünüyordu.

Belli ki zırhında zayıf bir noktası varmış.

"Bunun geldiği yerde dahası da var," dedim.

Gözlerini kolyeden çekip bana baktı. Sonra beni kolumdan yakalayıp holden ve kısa basamaklardan sürükleyerek güverteye çıkardı. Arkasından tökezlerken ayaklarım titriyordu ve zayıftı.

"Bunu görüyor musun?" diyerek etrafı işaret etti.

Hiçliğin ortasında, kilometrelerce karanlık ve dalgalı suyla çevrilmiştik.

"*Bu*," diye okyanusu işaret ederek devam etti, "*bununla* zerre ilgilenmiyor." Kolyeyi yüzümün önünde salladı. *Mücevherlerin benim için çakıldan başka bir şeyden ibaret değil.* "Yazık," dedi daha yumuşak bir tonda, madalyonu güneşe doğru tutarken. "Ne kadar da tatlı, küçük bir şey."

Babam anneme hangi renkte taş alacağına karar verememişti. Bana aleksandritleri gökkuşağına benzedikleri için seçtiğini söylemişti. Işığa bağlı olarak belirgin bir şekilde renk değiştiriyorlardı. Kapalı bir alanda kızılımsı bir mor gibiydiler ama güneşte canlı bir yeşil tonunda parlıyorlardı. Işığı Damian'ın yüzüne yansıyordu.

"Ne kadar da tatlı, küçük bir şey," diye sessizce, neredeyse hüzünlü bir şekilde tekrar etti.

"Bu taşlar çok nadir. İnci de öyle. Başka bir şeye ihtiyacın olmaz. İstediğin yere gidebilirsin. Kaybolabilirsin. İstediğini yapabilirsin. Eğer daha fazlasını istersen..."

"Hayatının ne kadar ettiğini mi düşünüyorsun, Skye Sedgewick?"

İsmimi biliyordu. Elbette biliyordu. Büyük ihtimalle çantamı kurcalamıştı. Ya öyle öğrenmişti ya da beni daha önceden takip ediyordu ki bu da bunun herhangi bir kaçırma işinden ziyade kasıtlı bir eylem olduğunu gösteriyordu.

"*Benim* hayatım ne kadar eder?" diye sorarken tekrar madalyonu salladı. "Bu zincir kadar mı? İnci mi? Bu iki *nadir* taş kadar mı?" Bana baktı ancak bir cevabım yoktu.

"Hiç elinde bir hayat tuttun mu?" Madalyonu avucuma bırakıp parmaklarımı kapattı. "İşte, hisset."

Çıldırmıştı. Zırdeliydi.

"Bir hayatı yok etmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?" Kolyeyi benden aldı ve yavaşça, bilerek bıraktı.

Ayaklarının dibine düştü. Bir süre pürüzsüz güvertede ayakkabısının ucuyla ileri geri oynattı.

"Saçma bir şekilde kolay." Kolyeye basıp topuğuyla ezerken bana bakıyordu.

Cam, ağırlığı altında çatırdamaya başladı.

"Yapma," dedim. "Annemden kalan tek şey o."

"Öyle*ydi*," diye cevap verirken paramparça olana kadar kolyeyi bırakmadı.

"*Öyleydi*" deyişi beni ürkütmüştü.

Öyleydi.

Öyleydim.

Güverteye bir şekilde gelen şeyler.

Asla sağ salim ayrılmayan şeyler.

Kırılmış hatırayı kaldırıp inceledi.

Taşlara ve inciye zarar gelmediğini görünce bir zafer dalgası hissettim. Elbette sağlamlardı. Bunu yüzümden okumuş olmalıydı çünkü ensemi tutup sertçe sıkarken nefes almaya çalışıyordum.

"Anneni sevdin mi?" diye sordu sonunda beni bırakarak.

Eğildim ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. "Onu hiç tanımadım."

Damian korkuluklara yürüyüp kolyeyi suyun üzerinde tuttu. Hâlâ dizlerimin üzerindeyken kolyenin rüzgârda dalgalanmasını izledim. Ne yapacağını biliyordum ama gözlerimi alamıyordum.

"Küller küllere..." diyerek okyanusa bıraktı.

Bir parçamı gemiden atmış gibi hissettim; sanki ailemin aşkına, onların anılarına, iki gökkuşağı aleksandrite ve onların pembe incisi olan bana saygısızlık yapmıştı. Damian Caballero güzel cam dünyamızdan geri kalanı yok etmişti.

Ağlayamazdım. Fazlasıyla yorgundum. Ruhum zımparadan oluşan tünellere sürtünüyor, derisi canlı canlı yüzülüyordu. Özgürlüğüm elimden alınmıştı. Saçlarım elimden alınmıştı. Haysiyetim, kendime olan saygım ve sahip olduğum, değer verip sevdiğim her şey elimden alınmıştı. Uzanıp gökyüzüne, hasretini çektiğim güneşe baktım ama umurumda değildi.

Damian'ın beni ayağa kalkmaya zorlayıp tekrar alt kata tıkmasını umursamıyordum. Camları sayıp çıkışları işaretlemek de umurumda değildi. Beni içeri kilitlemesini, motorun çalışarak bizi evimden, babamdan ve hayatımdan uzağa götürmesini umursamıyordum.

Yatakta uzanıp tavandaki kapaktan pamuk gibi beyaz bulutların tuhaf şekiller almasını izlerken tek bildiğim, eğer şansım olursa, Damian Caballero'yu öldürmek için tek bir saniye bile tereddüt etmeyeceğimdi.

4

DAMIAN GERİ DÖNDÜĞÜNDE HAVA KARANLIKTI.

Pembe kremalı pastayı, piñatayı* ve Esteban'ı rüyamda görüyordum.

Eğer ona tekrar dokunursan seninle cehennemde görüşürüz, dedi onu sürükleyerek götürürlerken.

Kendini benim kurtarıcım ilan etmişti ama beni kapı girişindeki adamdan kurtaracak kimse yoktu.

Holden gelen ışık siluetini aydınlatıyor, yatağıma uğursuz bir gölge düşmesine sebep oluyordu. Bana ulaşamayacağı bir yerde saklanmak istiyordum.

Damian yatağın üzerine tepsiyi yerleştirip bir sandalye çekti. Işıkları kapatmıştı ama yemeğin kokusunu alabiliyordum. Bana yemek getirmişti.

Tepsiye dikkatli bir şekilde yaklaşırken bakışlarımı kaçırdım. Ona karşı çıktığım en son seferde neler olduğunu hatırlıyordum. Bu sefer iyi bir kız olacaktım. İyi ve kurallara uyan kız olacaktım. Açlıktan karnımın kasılmasını güçlükle durdurabiliyordum ama kendimi yavaştan almaya, terbiyeli ve *medeni* olmaya ve istediğim gibi yüzümü tabağa gömmemeye zorladım.

Bir çeşit ızgara balık ve yanında pilav vardı. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Çatal bıçak yoktu ama önemli değildi çünkü tek

---

* Doğum günlerinde genellikle sopalarla vurularak içindeki ödüllerin ortaya çıkarıldığı, kuş ya da başka bir hayvan şeklinde, bir çeşit kukla-oyuncak -ç.n.

istediğim parçalara ayırmaktı ama beni izlediğini biliyordum. Bu nedenle parmağımla parçaları, yağı ve pilavla karışmış yemek suyunu aldım.

"O kadar hızlı değil," dedi.

Aman Tanrım, yine olmaz. Lütfen yememe *izin ver.*

Parmaklarımı yalasam ne yapacağını merak ettim.

Balığın tadını *neredeyse* alabiliyordum.

"Ayağa kalk," diye buyurdu.

Bağırmak, ağlamak, inleyip yalvarmak isteyen boğazımdaki düğümü yutkundum. Lezzetsiz, balıksız yumruyu yutkunup ayağa kalktım.

"Kıyafetlerini çıkar," dedi gölgelerin içinden.

Bunu bekliyordum. Er ya da geç, öyle ya da böyle, her zaman iş kendi aletlerine geliyordu. Em, yala, okşa, becer.

Çünkü annem beni sevmedi.

Çünkü babam bana vurdu.

Çünkü öğretmenim beni okşadı.

Çünkü çocuklar bana zorbalık yaptı.

Çünkü karım beni terk etti.

Çünkü çocuklarım benimle konuşmuyor.

Bu yüzden içki içiyorum.

Kumar oynuyorum.

Yemeyi bırakamıyorum.

Sekse bağımlıyım.

Kendimi kesiyorum.

Kirpiklerimi koparıyorum.

Uyuşturucu kullanıyorum.

Ama her zaman yeterli olmuyor, anlarsın ya? Bazen bardak taşıyor çünkü kontrol edemiyorsun. Çünkü başkalarına senin acını, öfkeni tattırman gerekiyor. Çünkü pürüzsüz billboardların, parlak gülümsemelerle dolu diş macunu reklamlarının, parlak, mutlu insanların dolu olduğu dünyada yaralanmış bir şekilde yürümek oldukça zor. Hayat her zaman adil değil. O yüzden em, yala, okşa ve becer.

Damian'ın hangi fonksiyon bozukluğu kategorisine girdiği umurumda değildi. Bilirsiniz işte, bazen sebep yalnızca *Ben kötüyüm* olurdu. Bluzumun düğmelerini çözerken gözümü hedefimde tuttum. Yere bakıyormuşum gibi görünebilirdi ama gözlerimle pilav ve balık yiyordum. Hayatta kalmak için yapacağınız şeyler inanılmazdı. Pantolonumu çıkarıp önünde sadece sutyen ve külotumla kaldım. Ajan Provokatör*. Gece Yarısı Esiri Koleksiyonu.

"*Hepsini* çıkar," derken basit bir emri algılamaktan acizmişim gibi kelimeyi vurguladı.

75C siyah dantel sutyenimi çözüp takımı külotunu da çıkararak Damian'ın karşısında durdum. Çırılçıplak şekilde.

Sandalyesinde kıpırdandı. "Işığı aç."

Balık. Balığı düşün, dedim kendi kendime ışığın anahtarını bulmaya çalışırken.

"Sağa doğru, biraz daha yukarı," dedi.

Işığı açarken parmaklarım titriyordu.

"Uslu kız. Şimdi bana doğru yürü."

Sanki kahrolası bir porno filmi yönetiyordu.

Gözlerimi sandalyesinin yanında, çirkin botları görüş alanıma girene kadar aşağıda tuttum. Tanrım, bu ayakkabılardan nefret ediyordum. Bağcıklarından, derisinden, tabanından, onları bir arada tutan her bir ilmekten tiksiniyordum. Benim güzel altın rengi topuklularımı aldığından ayaklarımın çıplak olmasından, zayıf, üzerimde hiç kıyafet olmadan, aç ve acı içinde olmamdan; seçeneğimin balık karşılığında seks olmasından nefret ediyordum. O yüzden onu, ayakkabılarını, pis ve psikopat oyunlarını da...

"Arkanı dön."

İşte o zaman yüzüne baktım. Şehvetle ve açlıkla bakmasını bekliyordum ama vücudumu beni sinir eden bir tarafsızlıkla inceliyordu. Erkeklerin bana bakmasına, beni istemesine alışkındım. Vücudum mükemmel değildi ama her bir kısmı bana aitti.

* Hukuki olarak suç işlemeye yönlendiren kişi mânâsında kullanılan terim —*çn*

Bu benim gücüm, silahım, özel kulüplere girme, moda şovlarında önlerde oturma ve kırmızı halı deneyimi yaşama biletimdi. Erkekler ve kızlar benim için bir şeyler yaparlardı. Bu benim için önemliydi çünkü bunu ismim, şanım, servetim veya babamın sahip olduğu otel zincirleri için değil, *benim* için yaparlardı. Güzel bir vücudum vardı ve sergilemekten utanmıyordum. Önüme gelenle yatmamıştım ama vücudumu kullanmaya da karşı değildim.

Ve şimdi Damian onu da benden alıyordu. Beni vücut parçalarıma kadar soyuyordu. Kollarımı, bacaklarımı, sırtımı ve ayaklarımı inceliyordu. Beni bir *kadın* olarak değil; *tutsağı*, farklı hareket eden bir parça koleksiyonunu incelermiş gibi inceliyordu. Damian'ın tetkikinde cinsel bir şey yoktu ve bunun beni daha da güçsüz bırakmasından nefret etmiştim. Sırtım ona dönük şekilde dururken gözlerini tenimde hissediyordum ve şimdi parmaklarımı yalasam herhangi bir yiyecek artığı bulur muyum diye merak ettim.

Çevremdeki havanın değiştiğini hissettim. Şimdi arkamda duruyordu ve nefesini omzumda hissediyordum.

"Kokuyorsun," dedi. "Duşa gir."

Bir duş. Sabun ve su. Damian'dan gelen bir rahatlama.

İyi gidiyordum.

Bekle beni, balık. Banyoya ilerlerken özlemle tabağa baktım.

Duşakabin küçüktü ve içinde zar zor hareket edebiliyordun ama sıcak su tenimin yara bere olduğu yerleri acıtsa da mükemmel hissettirmişti. Saçımı yıkamaya başladım ve hıçkırığımı zor tuttum çünkü bir anlığına uzun, gösterişli saçlarımın gittiğini unutmuştum. Kapı ardına kadar açıldığında saçımı zar zor durulamıştım ki Damian suyu kapattı.

"Burası kahrolası bir spa değil. Su deposu olan bir tekne. Bunu aklından çıkarmasan iyi edersin."

Bir havlu uzattı. Eski püskü bir şeydi ama temizdi. Beni odaya geçirirken aynada yansımamı gördüm. Tuhaf saçı olan kız beni yine ürkütmüştü.

Tevazu pencereden uçup gitmişti. Kendimi Damian'ın önünde kurulayıp kıyafetlerim için etrafa baktım. Dolaplardan birini açtı ve yatağa alışveriş torbaları atmaya başladı. Hepsi bana aitti. Kate Spade. Macy's. All Saints. Sephora. Zara. Çalışmak zorunda değildim ama güzel sanatlardan mezun olmuştum ve moda danışmanlığı üzerine bir kariyer yapıyordum. Kendime bunların bir moda araştırması olduğunu söylüyordum. Alışverişe çıkıyor ve her şeyi arabamda günlerce, bazen haftalarca öylece bırakıyordum.

Kahretsin.

Bunları yalnızca arabaya dönmüşse alabilirdi. Eğer döndüyse arabadan kurtulmuş veya yerini değiştirmiş olma ihtimali yüksekti. Her şekilde hapı yutmuştum. Babamın takip edeceğini umduğum ekmek kırıntıları gittikçe yok olmaya başlıyordu. Şimdi tek umudum, kaçırıldığım park yerindeki güvenlik kamerasının bazı görüntüler yakalamış olduğuydu: Belki boyunu, ağırlığını, yüzünü; araştırmaya yardımcı olacak herhangi bir şey. Ne olursa olsun babamın vazgeçmeyeceğini biliyordum. Ve şu anda tam olarak bunu yapmasına ihtiyacım vardı.

Vazgeçmemeye.

Çantaları boşaltmaya başladım. Aptal payetli bir mini etek. Salak, ince kolsuz bir elbise. Gereksiz, kocaman taşlı bir yüzük. Tanrım, bu kadar çantayı böylesine gereksiz şeyle nasıl doldurmuştum? Yıkayıp aynı iç çamaşırını giymek zorundaydım. Ajan Temizle ve Yeniden Provoke Et.

Çantaları karıştırırken Damian her şeyi tekrar dolaba tıkmaya başladı. Bir tane yoga taytı (*işte bu!*) ve şeffaf beyaz tanga (*ah, hayır!*) yatağın üzerindeydi. Çirkin basit bir tişört çıkarıp bana fırlattı. Beden ölçüsüne bakılırsa ona aitti.

"Havluyu bırak," diye emir verdi.

Dediğim gibi, iş yine uçkuruna gelmişti. Şimdi kokmuyordum da.

Gözlerimi kapatıp pantolonunun yere düşme sesini bekledim.

Hiç gelmedi. Onun yerine saç dibime bir şey sürdüğünü hissettim. Medikal bir kokusu vardı ve özellikle saç köklerinin koparıldığı yerler fena acıyordu. Aynı şeyi kulağımın etrafı için de yaptı. Sonra beni incelediğinde fark ettiği, sırtımdaki bütün çizik, kesik ve yara berelere merhem sürdü.

Ne yaptığını anlamıştım. Uslu durduğum için beni nezaketle ödüllendiriyor, kendi açtığı yaraları sağaltıyordu. Minnettar, bağımlı hissetmeli ve küçük merhametleriyle ona bağlanmalıydım ama bütün bu Stockholm sendromu şeyleri var ya? İşte onu cidden hissetmiyordum. Eğer sivri topuklu ayakkabılarımı nerede sakladığını bulursam, kararmış kalbini kahrolası teknesinin direğine çakacaktım.

Geber Da-mi-yahn. GEBER.

"Gerisini kendin halledebilirsin," dedi tüpü yatağa fırlatarak.

Kapıyı açık bırakarak odadan çıktı, dişlerini fırçaladığını duyabiliyordum.

Merhemi siktir et. Artık soğumuş olan balık ve pilavın üzerine atladım.

Balık beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Tattığım en sulu, leziz şeydi. Balığı yerken âdeta ağladım.

Pilavı parmaklarımla aldım ve gözlerimi kapatarak yoğun, nişastalı lezzetinin keyfine doydum. Kahrolası beyaz pirinç uğruna tat alma duyularım bayram ediyordu.

Evet. Evet. Evet. Daha fazla!

Tabağı yalayarak temizledim. Hayır, gerçekten. Tabağı *yalayarak* temizledim ve tertemiz olduğundan emin olmak için üzerinden bir kere daha geçtim. Sonraki yemeğimi ne zaman yiyeceğimi veya onun için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Damian'ın benim için bıraktığı kıyafetleri giyerken tişörtte onun kokusunu aldım. Neredeyse balığı kusacaktım. Kötü koktuğundan değildi. Düpedüz hayvani, güneş, deniz ve ter karışımıydı. Hiçbir deterjanın söküp atabileceği bir koku değildi.

Kapının kenarından bir bakış attım. Damian hâlâ banyodaydı. Dolapları karıştırmaya başladım: çarşaflar, havlular, yağmur-

luk, dalış gereçleri. Yuvarlak ve sert bir şeye bastığımda neredeyse karıştırmayı bitirmiştim. Ayağını kaldırdım ve altına yapışmış bir kızarmış fıstık buldum. Yerde daha fazla fıstık vardı, Damian'ın yediği kâğıt külahtan yuvarlanmışa benziyordu.

Oturduğu sandalyeye oturup bir tanesini ağzıma attım.

Çatır, çutur. Çatır... Kapıdan geçtiği anda durdum.

Yeni duş almış gibi görünüyordu. Saçı geriye doğru atılmıştı ve gri bir eşofman ile beyaz tişört giymişti. Beni gördüğünde gözleri kısıldı.

"Fıstığa karşı ciddi anlamda alerjim var ve az önce bir avuç yedim," dedim. "Eğer hemen müdahale edilmezse öleceğim."

Bana bir an baktıktan sonra, henüz açmaya fırsatımın olmadığı bir dolabı açtı.

Evet! Belki bir uydu telefonu, telsizi veya tekneler iletişim için ne kullanıyorsa ondan vardı.

Bir kavanoz çıkarıp yatağa oturdu. Kapağını açıp ayağını nemlendirmeye girişti.

Kahrolası ayağını nemlendiriyordu.

"Beni duydun mu?" diye ciyakladım. "Öleceğim," diyerek derin nefesler almaya başladım.

Gayet rahat bir şekilde önce bir ayağına, sonra diğerine, sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi krem sürdü. Sonra çoraplarını giyip kavanozu kapattı. "Öl o zaman."

Ondan ölesiye nefret ediyordum. Para istemiyordu. Seks istemiyordu. Ölmem ya da yaşamam umurunda değildi. Bana nereye gittiğimizi söylemiyordu. Nedeninden de bahsetmiyordu. Şimdi de blöfümü görüyordu.

"Ne *istiyorsun*?" diye çığlık attım.

Söylediğim an pişman olmuştum. Hızlıca hareket etti. Fena hızlıydı. Ben özür dileyemeden ağzıma bir şey tıkamış, beni yatağın başlığına bağlamıştı.

Sonra ışığı kapatıp yatağa girdi.

Şerefsiz, nefessiz bile kalmamıştı.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Kolları-

mın acı verici bir şekilde başımın üzerinde bağlı olması mı, kurumuş dudaklarımın ağzımdaki tıkacı kana bulaması mı yoksa işlerin artık böyle yürüyeceğini biliyor olmak mı, karar veremiyordum. Her gece aynı odada ve aynı yatakta, beni kaçıran adamın yanında uyuyacaktım.

5

KASKATI VE AĞRI İÇİNDE UYANDIM. DAMIAN GİTmişti ve ben hâlâ yatağa bağlıydım. Tekrar yanıma gelmesi epey uzun sürdü. Artık tanıdık gelen tepsiyle ayakta dikildiğini gördüğümde bir rahatlama hissettim.

Bir kere bana ânı yaşamamı, analiz edip sebepleri veya zamanı araştırmamamı, nedeni veya nasılları düşünmememi öğreten spiritüel bir seminere katılmıştım. Ama gerçekte bir sürü kızla takılıp Ayurveda masajı alarak yeşil içecekler üzerine sızlanmak için bir bahaneydi. Arkadaşlığımız çoktan bitmişti ama son moda şeyler ve en popüler yerlere dair bağlar kurarsan olacağı buydu. İşler değişirdi. MaMaLu ve Esteban'dan sonra kendimi insanlara kapatmıştım. Uzun bir süre sadece babam ve ben vardık. Nick bir olasılıktı ve babamla iyi anlaştığı gerçeği, daha önce çıktığım adamlardan daha uzun süre dayanmasının sebeplerinden biriydi. Hayatımdaki erkeklerin birbirleriyle iyi geçinmelerinden hoşlanıyordum. İkisinin Damian'ı dövdüğünü gözümde canlandırdım ve bu beni mutlu etti. Bu mutluluğa şahit olmayı, Damian'a tepkimi kabullenmekten daha çok sevmiştim. Artık onu yemek, tuvalet molaları ve bağlanmadan gelen acının rahatlatılmasıyla ilişkilendiriyordum.

Kahvaltı bir çeşit lapaydı. Sanırım yulaf ezmesi olarak başlayan şey protein tozu veya yumurta beyazı veya onun kadar lezzetsiz bir şeyle karıştırılmıştı. İçine ciğer ve soğan koysa da

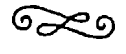
bitirirdim. Kollarım bütün gece bağlı olduğundan yerlerinden çıkacak gibiydi ama metal bir kaşığı hak etmiştim. Aynı zamanda elma ve su da vardı.

Başımı kaldırdığımda Damian'ın beni izlediğini gördüm. Gözlerinde tuhaf bir gölge vardı ama kırpıştırınca yok oldu. Yemeğimi bitirdiğimde banyoyu kullanmama izin verdi. Benim için diş fırçası ve tarak çıkarmıştı. İşler iyiye gidiyordu.

Saçımla uğraşmadım. Bakmaktan tamamen kaçınıyordum. Damian tüm bu süre boyunca beni izledi. Onu odaya kadar uslu bir kız gibi takip edip beni kilitlemesine izin verdim. Üzerine kapıyı kapatırken ona gülümsedim bile.

Sonrasında yatağa çöküp derin bir nefes verdim. Belirsizlik beni öldürüyordu. Ayrıcalıklarımı kazanmak için başka bir acı verici yüzleşme ve aşağılanmaya kendimi hazırladım. Tüm bunların ihtimalini omuzlarımda ve boynumda gergin bir şekilde taşıdım. Ama Damian beklenmeyeni yaptı. Bu belli bir düzen şeklinde devam eden tacizden daha kötüydü çünkü sürekli hazır durumdaydım ve olacaklardan korkuyor, olmadığında da dehşete kapılıyordum.

Onu nasıl öldürelim, Esteban? Gözlerimi kapatıp ikimizin odamda planlar yaptığımızı hatırladım. Ağırbaşlı, sekiz yaşında bir kızdım ve ondan dört yıl daha küçüktüm ama bütün maceralarımızda eşit derecede azmettirici rol oynuyordum.

Cevap vermeden önce sorumun üzerine bir süre düşündü. Derin düşünceler içindeyken saçını kıvırmasını seviyordum. Saçları uzundu ve koyu renkteydi. Bıraktığında azıcık bir dalga oluşturuyordu. MaMaLu, kesmesi için sürekli peşindeydi ve başardığı zamanlar eve yüzünü saklayacak hiçbir yeri olmayarak dönüyordu.

"Onu öldürmek zorunda olduğumuzu düşünmüyorum," dedi. "Sadece ona güzel bir ders vermeliyiz."

Gideon Benedict St. John (Sin Gin olarak anılıyor), ben ve Esteban

tarafından resmî olarak Gidiot lakabı verilen çocuk, başımın belasıydı. On yaşındaydı ama ikimizin toplamından daha iriydi ve beni çimdiklediğinde bacaklarımda büyük mavi morluklar bırakıyordu.*

"Esteban?" diye seslenirken aynaya sahte bir şekilde gülümsedim. "Benim için diş yapar mısın?"

Yatağımda uzanmış, bir kâğıdı katlayıp açıyor, nasıl bir zürafaya çevireceğini çözmeye çalışıyordu.

"Dişlerinin arasındaki boşluğu gizlemek için kâğıttan bir diş mi istiyorsun?" diye sordu.

Başımla onaylayıp aynada dişlerimi incelemeye devam ettim.

"Seninle dalga geçmek için başka bir şey bulacaktır, güerita.*" Esteban bana güerita diye sesleniyordu. "Sarışın" demekti. "Hem orada kalmasını nasıl sağlayacaksın?"*

"Kartondan yaparsan ben de arka kısmı bantlarım." Ağzımı açıp seçtiğim kısmı işaret ettim.

Kapı açılıp MaMaLu içeri girdiğinde ikimiz de yerimizde zıpladık.

"Esteban! Okulda olman gerekiyordu."

"Gidiyorum!" diye ciyakladı annesi onu tokatladığında.

MaMaLu, Esteban'a çok vuruyordu ama sanki sineği kovalarmış gibiydi, daha çok sinirden ve hayal kırıklığındandı. Esteban çok tokat yiyordu çünkü çok terbiyesizlik ediyordu. Yarısı yapılmış zürafayı pervaza bırakıp camdan tüydü ve ağaçtan aşağıya yalpalayarak indi. MaMaLu cam paneli aşağı indirip oğlunun bahçede uzaklaşmasını izledi.

"Onu içeri almamanı kaç kere söyledim? Eğer Señor Sedgewick öğrenirse..."

"Öğrenmeyecek," dedim.

"Konu bu değil, cielito lindo**." *Tarağı alıp saçımı taramaya başladı. "Sen ve Esteban..." Başını iki yana salladı. "İkiniz bir gün başıma bela açacaksınız."*

"Saçımı seninki gibi yapabilir misin?" diye sordum.

MaMaLu'nun örüp ensesinde topladığı koyu renkli gür saçları var-

---

* Yazar burada İngilizce "aptal" anlamına gelen "idiot"a gönderme yapıyor –çn

** (İsp.) Güzelim –çn

dı. Ensesinde yaptığı U şekline sokulmak istiyordum çünkü küçük bir hamak gibi gözüküyordu.

"Bu, yaşlı kadın saçı," diye cevap verdi ama saçımı ikili örgü için ayırdı ve onları arkada birleştirip soluk sarı saçlarımın geri kalanını serbest bıraktı.

"Çok güzel," dedi. Saçından ufak kırmızı bir çiçek çekip benimkine iliştirdi.

"Gidiot benim bir cadı olduğumu söylüyor çünkü cadıların dişlerinde boşluk olurmuş."

"Onun ismi Gideon," diye azarladı. "Ve Tanrı seni yarattığında o boşluğu bıraktı ki gerçek aşkın seni bulduğunda o boşluktan kalbine girebilsin."

MaMaLu hep hikâyelerle doluydu. Her şeyin ardında bir hikâye olurdu.

"Peki o zaman, Esteban'ın babası sana kendi kalbini nasıl verdi? Senin dişlerinin arasında bir boşluk yok."

Esteban'ın babası usta bir balıkçıydı. MaMaLu hamileyken denizde ölmüştü ama bize hep onun maceralarını anlatırdı. Denizdeki büyülerden, canavarlardan ve denizkızlarından bahsederdi.

"O zaman büyük ihtimalle kalbini hiç kazanamadım." Gülümseyip burnumu dürttü. "Hadi, koş şimdi. Bayan Edmonds çoktan geldi."

"Gidiot da geldi mi?"

MaMaLu buna cevap vermeye tenezzül bile etmedi.

Okul çantamı kapıp alt kata indim. Herkes çoktan yemek masasının etrafında toplanmıştı. Tek boş yer Gidiot'un yanıydı çünkü kimse onun yanında oturmak istemiyordu.

"Güzel. Hepiniz buradasınız. Başlamaya hazır mısınız?" diye sordu Bayan Edmonds.

Gidiot masanın altından ayağıma bastı. Test kitabımı açarken yüzümü buruşturdum.

"Her şey yolunda mı, Skye?" diye sordu Bayan Edmonds.

Başımla onaylayıp ona tebessüm ettim. Gammaz değildim ama önümde uzun bir öğleden sonra olduğunu biliyordum.

Haftada üç kere Bayan Edmonds şehirden Casa Paloma'ya geliyor-

du. Annem Casa Paloma'yı babasından düğün hediyesi olarak miras almıştı. Paza del Mar adındaki balıkçı kasabasının dışında, İspanyol tarzından esinlenmiş geniş bir araziydi. Paza del Mar'da yerel halkın, çocuklarını gönderdiği ufak bir okul vardı ama yabancı yöneticiler ve zengin aileler çocuklarına özel eğitim vermeyi tercih ediyordu. O nedenle bizim evde toplanıyorduk ki aralarında en büyüğüydü.

Gidiot örgümü çok sert bir şekilde çekip MaMaLu'nun saçıma iliştirdiği ufak kırmızı çiçeğin düşmesine sebep olduğunda erozyonu, heyelanları ve depremleri öğreniyorduk. Birkaç kere gözlerimi kırpıştırıp ağlamayı reddettim ve kitabımdaki çizimlere odaklandım. Gidiot'un fay hatlarından birinden dünyanın erimiş çekirdeğine düşmesini umuyordum.

"Ay!" diye bağırdı Gidiot bacağını ovuşturarak.

"Sorun nedir?" diye sordu Bayan Edmonds.

"Sanırım bir şey beni ısırdı."

Bayan Edmonds başıyla onayladığında devam ettik. Böcekler sık görülürdü. Önemli bir şey değildi.

"Ay!" diye yerinden zıpladı Gideon. "Yemin ederim masanın altında bir şey var."

Bayan Edmonds hızlı bir bakış attı. "Bir şey hisseden başka biri var mı?"

Başımızı iki yana salladık.

Gözlerim Bayan Edmonds'ın arkasındaki büyük, antika dolaba gitti. Dibinde iki tane ızgara oyuntusu olan panel kapıları vardı. Çapraz desenler tamamen dekor amaçlıydı ama Esteban ve ben bir öğleden sonrasında orada saklanırken mükemmel bir gözetleme deliği olduklarını keşfetmiştik.

Esteban'ın bahçeden geri döndüğünü bilerek gülümsedim. Okuldan nefret ettiği için, Bayan Edmonds'ın geldiği günlerde orada gizleniyordu. Bu şekilde MaMaLu derste ne öğrendiğini sorduğunda söyleyecek bir şeyi oluyordu.

Esteban parmağını tahtanın arasından çıkarıp bana salladı. Bir pipet uzattı. Belki de yaptığı origami tasarımlarından biriydi. Bir an sonra, Gidiot masanın etrafında tek ayak üzerinde zıplayıp baldırını ovuşturuyordu.

"Ay, ay, ay, ay!"

"Gideon!" Bayan Edmonds memnun değildi. "Herkesin dikkatini dağıtıyorsun. Geri kalanımız bugünkü dersi bitirene kadar dışarıda bekle."

Gideon giderken yerden bir portakal tohumu aldım. Masanın altında birkaç tane daha vardı. Esteban pipetten ona portakal tohumları atıyordu. Gideon odadan çıkarken bacağındaki ufak kırmızı izleri görebiliyordum. Esteban bana saklandığı yerden başparmağını kaldırdı.

Bükülmüş başparmağının o eski dolaptan dışarı çıktığı düşüncesiyle kahkaha attım. Kapıda anahtarın döndüğünü duyduğumda hâlâ gülüyordum.

Damian geri dönmüştü. Bu sefer elinde tepsi yoktu.

"Yemeğini hak etmenin zamanı geldi," dedi.

Başımla onaylayıp onu dışarı doğru izledim.

Bütün zamanımı odada geçirmiştim ama şimdi mutfak olarak kullanılan U şeklindeki alanda duruyorduk. Maun ve tik ağacından yapılmıştı. Tezgâhın bir kısmı, iki bar sandalyesi sığması için desteklenmişti. Eviye, buzdolabı, iki gözlü ocak ve mikrodalga fırın vardı. Tüm çekmeceler kilitliydi ama tezgâhta kesim tahtası, biraz patates ve kocaman bir kasap bıçağı vardı.

"Bunların soyulup küp şeklinde doğranmasına ihtiyacım var," dedi Damian.

Ve benim bıçağı kullanmama izin verecekti, öyle mi? Bu adam gerçekten taşaklıydı.

"Elbette." Onları nasıl doğrayacağımı düşünmeye başlamıştım bile.

Patatesleri yıkamaya koyuldum ama bir anlığına eviyeye tutunmak zorunda kaldım. Başım hâlâ ağrıyordu ve bacaklarım zayıftı. Damian sol elimi tutup kesim tahtasının üzerine avuç içi altta kalacak şekilde bastırdığında gözlerim hâlâ kapalıydı ve *BAM*!

Serçeparmağımın ucunu kesti. Tırnak ve kemikle beraber

üçüncü boğumu tamamıyla, sanki salata için havuç keser gibi kesip atmıştı. Acı birkaç saniye sonra geldi ve ardından kan bütün tezgâha damlamaya başladı.

Acıdan ve parmağımın ucunu tezgâhta cansız bir şekilde, Cadılar Bayramı şakaları gibi görmenin verdiği dehşetten *çığlık attım*. Gözlerimi kapadım ve Damian kanamayı durdurmak için bastırırken daha yüksek sesle çığlık attım. Sert ve sağlam bir şeye yaslanıp, yere düşene kadar aşağı kaydım.

Parmağımı çekmeye çalıştım ama Damian sıkıca tutundu. Havada tutuyor ve bir şeyle sarıp Tanrı bilir başka neler yapıyordu. Benimse tek yapabildiğim çığlık atmaktı çünkü yaptığı her şey işi daha da kötüleştiriyordu. Hıçkırıklar dinene, sert bir top gibi kıvrılana ve ağlamam durana kadar çığlık attım. Tek becerebildiğim, yumuşak, sessiz inlemelerdi.

Gözlerimi açtığımda Damian ayakta duruyor, bir telefon tutuyordu.

"Eline geçti mi?" diye telefonun diğer tarafındaki kişiye sordu. "Güzel." Tezgâhın diğer tarafına yürüdü. "Kaydı Warren Sedgewick'e gönder. Onu tek tek parçalarına ayırırken bu şekilde bağırdığını söyle."

Ölü parmağımı alıp kilitli bir poşete koyarak buzluğa fırlattı. "Ve yadigârı postayla beklemesini de ilet. Sahip olacağı tek parça bu olacak çünkü geri kalanı her yere dağılmış durumda."

Hattın diğer ucundaki insanın belli belirsiz sesini duyabiliyordum.

"Daha önce yaptığımı biliyorum." Damian'ın sesi sıkıntılı geliyordu. "Bu sefer farklı. Dondum kaldım, kahretsin! Tam tetiği çekecekken dua etmeye başladı. Kahrolası, *dua etti.*" Yumruğunu hızla indirdi. Bıçak sesli bir şekilde tezgâhta zıpladı.

"İşi batırdım, Rafael," diye lafa devam etti. "Kızının doğum gününde onu morgda teşhis etmesini istiyordum. Biliyorum. Bir yolunu bulacağım." Duraklayıp parmaklarını saçında gezdirdi. "Zerre umurumda değil. Dünyadaki her kelle avcısını tutabilir. Sadece *hissetmesini* istiyorum. *Acı* çekmesini istiyorum. Warren

Sedgewick'e göre kızı *öldü*." Dönüp bakışlarını benim üzerime dikti. "Hem kim bilir, yirmi bir gün içinde ölebilir de."

Telefonu kapatıp bıçaktaki kanı sildi. Sonra bir bardak portakal suyu doldurup dudaklarıma tuttu.

Yavaşça yudumladım çünkü dişlerim takırdıyordu. Yanıyordum ama bir yandan da donuyordum. Ter içindeydim ve başım dönüyordu. Hâlâ tezgâhtan yere kan damlıyordu.

"Neden beni öldürmüyorsun?" diye sordum meyve suyunu bitirdiğimde. Bu rasgele bir insan kaçırma değildi. Bu, cinayetten kaçırmaya dönen bir durumdu. Bu, boktan bir zayıflık ânıydı. Babamı hedef alan kişisel bir saldırıydı. "Yirmi bir gün içinde ne olacak?"

Damian cevap vermedi. Parmağımı incelemeden önce mutfaktaki kanı temizledi. Bandajdan bir pembelik görünüyordu ve fena zonkluyordu ama tatmin olmuş göründü.

Beni yerde, dolaba doğru dayanmış bir şekilde bırakıp patatesleri kesmeye başladı. "Öğle yemeği için söğüş et ve patates salatasına ne dersin?"

6

DAMIAN İÇİMDE BİR ŞEYİN ÖLDÜĞÜNÜ HİSSETmişti veya belki de yaptıkları nedeniyle, kısmen de olsa, pişmanlık duyuyordu. Sebebi her neyse, geceleri artık beni bağlamıyordu ama hâlâ kapıyı kilitliyor ve uyurken anahtarı üzerinde tutuyordu. Uyandığımda kapı her zaman açık oluyordu. Parmağımı kestiği tezgâha yemem için bir şeyler bıraktı ve bıçak görünürde olmasa da tehdit beynime çoktan işlenmişti.

Teknede istediğim gibi dolanabiliyordum ama zamanımı mutfağın karşısındaki şezlongda kıvrılmış şekilde geçiriyordum. Damian çoğunlukla üst katta, dümenin olduğu bölgede kalıyordu. Birbiriyle kalmaya zorlanmış iki insan her gün tek kelime etmeden oldukça iyi iletişim kurabiliyordu. Bana acıyı, karanlığı ve çift kat gazlı bezle sarılmış parmağı hatırlatıyordu. Ben de ona batırdığı intikamını, içindeki canavarı hatırlatıyor olmalıydım çünkü ikimiz de, yemek yediğimiz ve uyuduğumuz zamanlar hariç, birbirimizden uzak duruyorduk.

Ona babamın ne yaptığını sormadım. Damian'ın onu suçladığı her neyse ya yalan olmalıydı ya da bir yanlış anlaşılma. Warren Sedgewick dünyadaki en nazik ve en cömert ruhtu. Oteldeki bağlantılarını dünyanın en ücra köşelerinde, kimsenin umurunda olmadığı yerlerde barajlar, kuyular ve su pompaları yapmak için kullanıyordu. Mikro kredileri, okulları, yiyecek bankaları ve tıbbi yardımları karşılıyordu. Haksızlık karşısında çalışanlarına

saygı ve itibar göstererek destek veriyordu. Ve kızına her pazar günü pankek yapıyordu.

San Diego'ya ilk vardığımızda, pudra şekerli ve bol şuruplu Mickey Mouse pankekler yapardı. Sonra bunlar kalplere ve prensesli şeylere dönmüştü. Koca kız olduğumda bile yanından taşınmama izin vermeyip bu geleneğe sadık kalmıştı. Son zamanlarda, büyük şekilsiz hamurlardan ayakkabılarımın, çantalarımın karikatürlerini yaparak farklı açıdan bakmam gerektiğinde ısrar ediyordu. Çeşniler de damak tadıma göre değişmişti – Nutella ile muz, taze böğürtlenlerle esmer şeker ve tarçın, rendelenmiş bitter çikolata ile portakal kabuğu. Babamın aklımı okuyarak canımın çektiği bütün şeyleri ortaya çıkarıp onları hayata geçirme gibi olağanüstü bir yeteneği vardı. Maskarpon peyniriyle karıştırılmış limon tatlısını düşündüm; pankek istediğimden değil, babam bugünkü tercihimi hissedebilsin ve hayatta olduğumu bilsin istiyordum.

Morluklarımın çoğu iyileşiyordu ama parmağım hâlâ kırmızıydı ve bir parçamın plastik bir poşette buzdolabında donuyor olduğunun apaçık bir hatırlatmasıydı. Tırnaklarımdan çıkarana kadar akrilik tırnaklarımı ısırıp çekiştirdim. On yerine artık dokuz tırnak vardı. Hepsi kırık, çıkıntılı ve iğrenç bir beyaz pulla kaplıydı. Düşmüş yoldaşa uygun bir uğurlama olduğunu düşündüm. Dokuz parmaklı bir selamlama.

Annemin kolyesinin boynumdaki ağırlığını özlemiştim. Serçeparmağımı özlemiştim. Saçımı özlemiştim. Sanki beni bir arada tutan tüm parçalar teker teker kopup düşüyordu. Deniz tarafından yenilen taşlar gibi parçalanıyor ve kayboluyordum.

Damian beni güverteye sürükleyip kolyemi suya attığından beri ilk defa oraya çıktım. Uzun menzile açılmak için yeterince güçlü ama dikkat çekmeyecek kadar orta boyutta bir yattaydık. Damian otomatik pilota almış ve güvertede suya bir misina atmış şekilde sandalyede oturuyordu. Yakaladığı her neyse, akşam yemeği olacaktı.

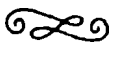
Ben korkuluklara doğru ilerlerken gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum. Biz geçerken su iki köpüklü şerit hâlinde ayrılıyordu. Ne kadar derin olduğunu ve ciğerlerim suyla dolduğunda ne kadar sert savaşacağımı düşündüm. Acı verici bir şekilde parça parça olmak yerine tek bir hamlede dibe çökmeyi düşündüm.

Beni affet, baba.

Hızlıca Damian'a bir bakış attım. Aklımdan ne geçtiğini biliyormuş gibi kaskatı kesilmişti. Vücudunun duruşunu artık biliyordum. İntikamından bir dilim almadan önce kasları kasılmış, tetikte ve gergin durumdaydı. O zaman da hissetmiştim ve şimdi de hissedebiliyordum.

Şerefsiz. Yapmama izin vermeyecekti. Tekneden dışarı bir adım adım atamadan üzerime çökecekti. Bana sahipti. Kaderim, hayatım, ölümüm onun elindeydi. Bir tek kelime etmesine gerek yoktu. Her şey gözlerinden okunuyordu. Beni kenardan çekilmeye zorladı. Ben de itaat ettim. Hıçkırıkları durduramadığım için ağlamaya başladım.

Gideon Benedict St. John kolyemin zincirini kırıp boynumda zincir izi bıraktığında ağladığım gibi ağladım.

Esteban beni bulmuştu ve Gidiot'un kıçını tekmelemeye hazırdı.

"Hele bir dene." Ona söz verdirdim. "Başın bir kez daha belaya girerse neler olacağını biliyorsun."

"Umurumda değil." Saçını alnından çekti. Bu, ciddi olduğu anlamına geliyordu.

"Lütfen, Esteban. MaMaLu seni uzağa gönderir ve ben de seni bir daha göremem."

"MaMaLu sadece blöf yapıyor."

Esteban annesine MaMaLu diyordu. Her zaman böyle seslenirdi. Onun annesiydi ama annesinin ismi Maria Luisa'ydı ve bir şekilde MaMaLu diye sayıklamaya başlamış, öylece de ağzına takılmıştı. Şimdi babam için çalışan Victor Madera hariç herkes onu MaMaLu diye

çağırıyordu. Victor ise tam ismiyle sesleniyordu ve MaMaLu bundan hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu. Veya genel anlamda ondan hoşlanmıyordu.

"MaMaLu bir daha yaramazlık yaparsan seni dayına göndereceğini söyledi."

"Hah!" diyerek güldü Esteban. "Bensiz bir gün bile kalamaz."

Doğruydu. MaMaLu ve Esteban hayatımın ayrılamaz, derinden seven ve uğruna savaşan bir kısmıydı. Arazinin büyük evden ayrı bir kısmında, çalışanlara ayrılmış küçük bir kanadında uyuyorlardı ama bazı akşamlar onları hâlâ duyabiliyordum. Tıpkı Esteban'ın bütün gün ortadan kaybolup gece yarısına kadar dönmediği zaman gibi.

Bu, sinemanın köyde açıldığı ilk yıldı. İyi, Kötü ve Çirkin'i *göstermişlerdi ve Esteban dört gösterimi de izlemişti. MaMaLu'nun kızmaya hakkı vardı.*

"Estebandido!" En son eve geldiğinde bir süpürgeyle peşine düşmüştü.

Esteban, annesi onu böyle çağırdığında başının büyük belada olduğunu bilirdi. Bağrışı odama kadar gelmişti. Ertesi gün işlerini yapmak için ortaya çıktığında Clint Eastwood'un oynadığı Blondie karakteri gibi görünüyordu. MaMaLu'nun atkısını takmış, gözlerini kısıyor ve ağaçtan yonttuğu bir parçayı kemiriyordu.

Sonraki yıl Esteban Ejder Kalesi'*ni izlemişti ve kendini Bruce Lee zannediyordu.*

"Ne yapacaksın, Skye?" diye sordu.

"Dövüşe sıkı bir şekilde karşılık vereceğim," diyerek gördüğü filmlerden birinde kullanılan ve bana defalarca söylediği repliği kullandım.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Beşten geriye."

5,4,3,2,1...

Kendimi onun gücünden kurtarmaya çalıştım. İki elimi de kullanarak kolunu tuttum ve bana öğrettiği hareketi uygulayarak bacaklarını benimkilerle kıstırıp 180 derece bir dönüşle onu bedenimden uzağa fırlattım.

Dağılmış bir şekilde çimene düştük. Kahkaha attım. Esteban dövüş sanatlarında iyi bir savaş sanatları çırağı olduğumu düşünmüyordu.

"Pratik yapmaya ihtiyacın var. Ve disipline de. Daha benimle baş edemezken Gidiot'u nasıl alt etmeyi bekliyorsun?"

O nedenle biz de pratik yaptık. Her gün, Esteban kötü adamı oynamayı sevmese de Estebandido'ya dönüşmüştü.

"Sırf pratik için," dedi. "Sadece senin için, güerita. *Böyle yap. Hiiiii-yaaaaa! Hazır mısın? Beşten geriye."*

5,4,3,2,1...

"Hayır, hayır, hayır," diyerek başını salladı. "Sesi de yapmalısın."

"Heeee-yaaa!"

"Hayır, Skye. Kedi gibi. Hiiii-yaaa!"

Esteban'ı sırtüstü devirdiğim birkaç seferde gözleri hayranlıkla parlıyordu.

"Bir kıza göre fena değilsin," dedi.

Bir ağacın gölgesinde oturup gökyüzüne bakıyorduk. Dallar nazik çiçeklerle kaplanmış, aşağı doğru salınıyorlardı.

"Yarın sana pasta getireceğim," dedim.

Başıyla onaylayıp yüzündeki saçını üfleyerek uzaklaştırdı. "Eğer bir şey yapmaya çalışırsa kıçını tekmele, tamam mı?"

Parmaklarını kavrayıp gülümsedim.

Esteban doğum günüme davetli değildi ama Gidiot öyleydi. Aynı zamanda Bayan Edmonds'tan özel ders alan bütün çocuklar da davet edilmişti. Sihirbaz, palyaço, dondurma kamyoneti ve piñatalar olacaktı. Pembe ve gri balonlar bahçe boyunca sallanıyordu. Babam kamerasıyla uğraşırken dokuz tane mum söndürdüm.

"Bekle. O kısmı çekemedim. MaMaLu, mumları tekrar yakabilir misin? Skye, bu sefer biraz daha yavaş üfle," dedi.

Esteban merdivene tünemiş, camları temizliyordu. Arada sırada ona baktığımda bana sırıtıyordu. Masanın altında gizlediğim kocaman dilimi görebiliyordu. Üzerinde üç tane sulu çilek vardı. Çilek, Esteban'ın favorisiydi ama nadiren yiyebiliyordu. Pasta bizim küçük sırrımızdı ve o da şenliğin bir parçasıymış gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Oyunları bitirip hediyeleri yağmalayana kadar Esteban'ın pastasının pembe kreması erimeye başladığından, partiden gizlice kaçıp ona vermeye karar verdim.

"Nereye gidiyorsun, Skye?"

Gidiot beni takip etmişti.

Evin köşesinde duruyorduk. Bir elimde Esteban'ın pastası, diğerinde de limonata vardı.

"Geçmeme izin ver," dedim yolumu kapattığında.

"Hepsini yiyecek misin?" diye sordu.

"Sana ne?"

"Skye'ın dişlerinde ve karnında bir delik var. Kocaman karnı olan ama annesi olmayan bir cadı o!" Onu iterek yanından geçerken beni geri çekti ve pasta yere yapıştı.

Limonatayı yüzüne fırlattım. Bu onu bir güzel sinirlendirmişti. Beni belimden tutup yerden kaldırarak bez bebek gibi sarsmaya başladı.

"Skye!" Esteban önümüzde duruyordu. Güneşte olduğundan, yüzünden ter akıyordu. "Beşten geriye."

Birlikte içimizden saydık: 5,4,3,2,1...

Gidiot'u dizinden tekmeledim. İki büklüm oldu. Esteban'ın onu anlamadan yakalaması için yeterliydi.

"Hiiiii-yaaaa!" Esteban'ın yumruğu onun yüzüyle buluştu.

Gidiot beni bırakıp geriye doğru sendeledi. Elini ağzına götürerek bir dişini tükürdü. Gideon Benedict St. John pembe damaklı, dişsiz bir nine gibi görünüyordu. Sonra bütün Casa Paloma'nın net bir şekilde duyduğu bir çığlık patlattı.

"Almayı bilmiyorsan vermeyeceksin de," dedi Esteban.

Bir dövüş filminde çeviri mağduru olmuş bir replik olduğuna oldukça emindim. Önemi yoktu. Esteban'ın ayrıntıya girmeye vakti olmamıştı. Victor Madera bizi buldu. Duruma bakıp Esteban'ı yakasından yakaladı.

"Seni gidi küçük serseri!"

Esteban kıvranıp Victor'un elinden kurtulmaya çalışırken adam onu sürükleyerek götürüyordu. "Eğer ona tekrar dokunursan seninle cehennemde görüşürüz," dedi Gideon'a.

Hâlâ film replikleri kullanmaya devam ediyordu. Onun için çok korkuyor olmasaydım kahkaha atardım.

Büyükler toplanmaya başladı ve herkes Gidiot'un üzerine titriyordu. Esteban'ın çileklerini eziyorlardı.

Bu adil değildi!

Victor ve Esteban'ı takip ettim ama görünürde yoklardı. Bırakıp yorgun bir şekilde odama döndüm.

Esteban büyük ihtimalle partiden önce buraya gelmişti. Yatağın üzerine bir hediye bırakmıştı. Mükemmel bir şekilde yapılmış bir origami zürafa.

Elime alıp yeteneği karşısında şaşırdım. Esteban'ın küçükken pek oyuncağı olmadığı için MaMaLu ona origami öğretmişti. Bana afili hediyeler almaya parası olmadığından kâğıtlardan kocaman bir dünya yaratmıştı. Ancak kitaplarda gördüğümüz veya MaMaLu'nun hikâyelerinde uydurduğu cinsten inanılmaz hayvanlar yapıyordu. Ejderhalar, aslanlar, develer, kanguru gibi gözüken ama burnundan boynuz çıkan bir çeşit şey. Bir Kangaroceros mu?

"Skye?" Babam kapıyı tıklattı. "Gideon ile neler olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Pek değil." Upuzun zürafayı alıp boynunu yukarı kaldırdım.

"Bu Esteban'dan mı?"

Cevap vermedim.

"Bir bakayım." Elimden alıp kâğıttaki altın yapraklı kaligrafiyi inceledi.

"Güzel, değil mi?" diye sordum.

"Öyle. Aynı zamanda koleksiyonumdan kaybolan nadir bir kitaptan. Onunla arkadaş olduğunuzu biliyorum ama az önce Gideon'u yumruklayarak dişinin düşmesine sebep oldu ve şimdi de kütüphanemden bir kitap mı alıyor? Bu hırsızlık, Skye."

"O hiçbir şey almadı! Ben verdim."

"Gerçekten mi?" Babam zürafayı yerine bıraktı. "O zaman kapağının hangi renk olduğunu bilirsin," diyerek bana beklentiyle baktı.

"Baba..." Babamla arkadaşım arasında kalmıştım, ağlamaklıydım. "Esteban muhtemelen kimsenin kaybolduğunu fark etmeyeceği tozlu, eski bir kitap olduğunu düşünmüştür. Aksi hâlde asla almayacağını bi-

liyorum. Bana güzel kâğıtlardan bir şeyler yapmayı sevdiğinden sadece ödünç aldı."

Babam uzun bir süre sessiz kaldı. "Tıpkı annen gibisin." Başparmağını taktığım kolyede gezdirdi. "O da beni parmağında oynatırdı."

"Nasıl tanıştığınızın hikâyesini anlat."

"Tekrar mı?"

"Tekrar."

Kahkaha attı. "Peki, üniversiteden daha yeni mezun olmuştum ve meteliksizdim ama dünyayı görmek istiyordum. Birkaç arkadaşımla beraber kendimi Caboras'ta buldum. Son gecemizde bir düğüne katıldık ve işte karşımdaydı: Dünyada gördüğüm en güzel kız olan Adriana Nina Torres. Ona damadın arkadaşı ve başarılı bir girişimci olduğumu söyledim. Güvenliği çağırıp kardeşinin düğününde başkası gibi davrandığım için kodese atılmama sebep oldu. Ertesi gün gelip beni oradan çıkardığında ilk görüşte aşk olduğunu biliyordum."

"Keşke onu tanıyabilseydim." Onların hikâyelerini, annemin ailesini kazanmak için kendini nasıl kanıtladığını dinlemekten hiç bıkmıyordum.

"Onun hayatındaki en değerli şeydin, Skye. Onu koruyamadım ama söz veriyorum ki senin için farklı olacak. Çok az kaldı. Bir süre daha, sonra özgürüz."

Ne demek istediğini bilmiyordum ama annemi özlediğimi ve her zaman uzakta olsa da beni sevdiğini biliyordum.

"Señor Sedgewick," Victor Madera kapıdan konuşmayı böldü. "Gideon St. John'un ailesi aşağıda. Esteban konusunda bir şey yapılmasını talep ediyorlar."

"Baba." Babamın elini çekiştirdim. "Lütfen MaMaLu'ya bahsetme..." Elimle origami zürafayı işaret ettim. Victor'a, sahip olduğundan daha fazla cephane vermek istemiyordum. Esteban'a işkence etmekten hoşlanıyor gibi görünüyordu. "Onu göndereceğini söylemişti."

"Kitabın hemen geri gelmesini istiyorum." Babam bana bir uyarı bakışı attı. "Ayrıca, daha fazla 'ödünç almak' yok." Elimi tuttu, Gidiot ve ailesiyle yüzleşmek için aşağı indik. Dimdik bir şekilde kanepede otururken MaMaLu ile Esteban karşılarındaydı.

MaMaLu, tüm tehditlerine rağmen yeri geldiğinde Esteban'ı şiddetle korurdu ama aynı zamanda yerini ve sınırlarını bilirdi. "Señor Sedgewick'in oğluma uygun gördüğü her türlü ceza kabulümdür," diyerek başını dik tuttu.

Bay ve Bayan St. John babama dönerken Gidiot bana ve Esteban'a sırıtıyordu.

"Özür dilerim," dedi babam telefonu çalınca. "Buna bakmalıyım." Birkaç dakika konuştuktan sonra telefonu kapattı. "Önemli bir şey çıktı ama uygun bir şekilde başa çıkılacağına dair sizi temin ederim." Onları evden çıkarırken St. Johnlara itiraz edecek fırsat bırakmamıştı. "İcabına bak, Victor." Onlar gittikten sonra Esteban'ı işaret etti.

Victor, MaMaLu'ya gülümsedi ama o karşılık vermedi. Esteban'ın cezasını Victor'un seçmesinden hoşlandığını düşünmüyordum.

"Ah, bir şey daha." MaMaLu bir şey söyleyemeden babam lafına devam etti. "Bayan Edmonds'a önümüzdeki hafta yeni bir öğrencisi olacağını söyle. Esteban'ın derslere katılmasını istiyorum."

MaMaLu'nun ağzı açık kaldı. "Teşekkürler, Señor Sedgewick. Çok teşekkür ederim."

"Geri vermen gereken bir kitap olduğunu sanıyorum, genç adam," dedi babam Esteban'a. "Derslere katılıp beladan uzakta kalmanı bekliyorum." Bunu MaMaLu'nun onu göndermesini engellemek için yaptığını biliyordum.

"Evet, efendim. Uzak duracağım." Esteban o kadar kocaman gülümsüyordu ki yüzünün çatlayacağını düşündüm.

"İyi ki doğdun, Skye." Babam odadan çıkmadan önce bana göz kırptı. O anda âdeta bütün hayatım tamamlanmıştı. O kadar mutluydum ki Victor, Esteban'a cezası için onu takip etmesini söylediğinde umursamadım.

MaMaLu benimle kaldı. Hediyelerin geri kalanını açtık. Pahalı hediyelere iç geçiriyordu. Son olarak Esteban'ın zürafasını diğer eserleriyle kenara koyduk çünkü en çok onları sevdiğimi biliyordu.

MaMaLu camı açıp nefesini tuttuğunda hava neredeyse kararmıştı. Hemen yanına uçtum. Esteban'ı, elleri ve dizleri üzerinde, bahçede çimleri bir... makasla keserken gördüm. Burası her türlü dikenli otların

olduğu arka bahçeydi. Esteban her adımda yüzünü buruşturuyordu. Avuçları ve dizleri berelenmişti. Tişörtü gayret etmekten ve terden üzerine yapışmıştı.

MaMaLu'nun Victor'a küfretmek istediğini biliyordum ama dilini tuttu. Saçımı taradı ve beni yatırdı.

"Bu akşam bana bir hikâye anlatacak mısın, MaMaLu?" diye sordum.

Benimle yatağa girip kollarını bana doladı.

Esteban işini bitirdiğinde camdan tırmanıp dinledi. Daha önce duymadığı bir hikâyeydi. Casa Paloma'nın topraklarına teşrif etmiş büyülü bir kuğu hakkındaydı. Eğer onu görürseniz nadir bir hazineye sahip olurdunuz. MaMaLu bize kuğunun bahçede gizlendiğini ama nadiren de olsa sarı çiçeklerin olduğu ağacın yanındaki gölette yüzmekten hoşlandığını söyledi.

Esteban bana gülümsedi. Parmaklarını esnetti çünkü o kadar uzun süredir makas tutuyordu ki hissizleşmişlerdi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Casa Paloma, Kuğuların Evi demekti. MaMaLu da işin içine kuğuları katmıştı. İkimiz de büyülü kuğuların olmadığını biliyorduk ama MaMaLu'nun sesini duymaktan hoşlanıyorduk.

"Bize ninniyi söyle," dedim hikâyesini bitirince.

Esteban hızlıca yatağın kenarına gelip çömeldi. MaMaLu yüzünü ondan uzağa çevirdi. Gidiot'u yumrukladığı için ona hâlâ kızgındı ama başını kucağına koymasına izin verdi.

De la Sierra Morena,
Cielito lindo, vienen bajando...

Esteban'ın ninnisiydi ama onların cielito lindo*'su, yani gökyüzü parçası bendim. Yuvalarını bırakan kuşlar, oklar, yaralar hakkında şarkı söylerken ona sokuldum. Esteban'la ben, MaMaLu'yu aramıza alıp uzandık. Bittiğinde de kımıldamadık çünkü yumuşak ve sessizdi. Sonsuza kadar orada kalmak istiyorduk.*

"Gel, Esteban," dedi MaMaLu. "İyi geceler deme vaktimiz geldi."

"Bekle." Daha uyumaya hazır değildim. Esteban'ın cezası dışında,

hayatımdaki en iyi doğum günüydü. Yarın benimle derse gelecek ve dolapta gizlenmek zorunda kalmayacaktı. "Duamı etmedim."

Gözlerimizi kapatıp çember yaparak ellerimizi birleştirdik.

"Yüce Tanrım, ruhumu koru. Babama göz kulak ol. MaMaLu ile Esteban'a da." Sesim kahkahayla titreşmişti çünkü Esteban gözünü hafifçe açıp bakmış ve beni de bakarken yakalamıştı. MaMaLu gözlerini açıp parmak eklemlerini kafamıza vurdu.

Beni kurtaran duaydı. Veya sonumu getiren. Hangisi olduğuna karar veremiyordum.

Damian tekrar misinasını izlemeye döndü. Kendimi tekneden atmak gibi aptalca bir şey yapmayacağımdan oldukça emindi. Gözleri ufukta görünmeyen bir bölgeye odaklanmıştı.

Korkulukların arasından baktım ve hava akımına kapılan martıların uçuşup kıyıya inmelerini takip ettim.

Kıyı.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Günlerdir ilk defa toprak görüyordum. Oraya doğru ilerlemiyor, paralel geçiyorduk ama ağaçları, küçük yapıları ve camın parıltısını seçebiliyordum.

Ne yapacaksın, Skye?

Gözlerim güverteyi inceledi.

Yangın söndürme tüpünü alıp beynini dağıt.

Yavaşça doğruldum ve parlak kırmızı tüpe doğru yol aldım.

Damian bana sırtını döndüğünden, olacağı görmemişti. Kafasına fırlattım ve çenesine geldiğinde metalin kemikle çıkardığı ses karşısında tuhaf bir heyecan duydum. Dank. Başı bir yana düştü ve misina yere dağıldı. Diğer tarafından saldırıp tekrar vurduğumda onu sandalyeden düşürdüm. Sırtı bükülmüş, cenin pozisyonda başını ellerine almış şekilde yere yuvarlanmıştı.

İşte böyle, şerefsiz. Diğer tarafta olmak nasıl hissettiriyor?

Hareket etmeyi keserken kafasına tekrar vurmaya hazırlanıyordum. Elleri düştü ve yüzü ifadesizleşti. Birkaç kere tekmele-

dikten sonra, tepki vermediği için hayal kırıklığına uğramıştım. Ellerim titriyordu ve içimdeki delirmiş canavar, gözleri, burnu, dudakları kanlı bir yığın hâline gelene kadar yüzüne vurmak istiyordu. O kadar kolay ölmesini istemiyordum. Onun *acı çekmesini* istiyordum.

Durup babam için tam da bunu söylediğinin farkına vardım.

Sadece hissetmesini *istiyorum*. Acı çekmesini *istiyorum*.

Aynı döngüye takılmıştım ve aynı canavarı besliyordum. Damian'a dönüşüyor, onun gibi düşünüp hareket ediyor ve aynı karanlık, güçlü duyguların kölesi olmaya başlıyordum. Bu, ödümü koparıyordu çünkü bunu bilerek hâlâ yangın tüpünü kafamın üzerinde tutuyor, Damian'ın kafasına defalarca indirmekten başka bir şey yapmak istemiyordum.

İntikam ancak daha fazla intikam, daha fazla kargaşa ve daha fazla karanlık doğururdu. İntikam bizi alır, hapseder, sakatlardı ve biz de acı çekerdik; ta ki emici parazitlerini etrafımıza saçana kadar.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıp elimdeki yangın tüpünü bıraktım. Düzgün bir şekilde düşünebildiğimde Damian'ın üstünü aradım. Bir telefonu olduğunu biliyordum ama üzerinde değildi. Güverte kamarasına koştum ve karıştırmaya başladım. Elektronik panelleri olan bir dürbün bölgesi, motor aletleri, göstergeler, oturma alanı, maun bir eğlence bölümü vardı. Bütün çekmeceleri çektim. Kavrulmuş fıstıklar döküldü. Atıştırmalıklar, kâğıtlar, haritalar, cankurtaran yelekleri ve bir el feneri ortaya çıktı. Telefon yoktu. Kilitli bir çekmeceye baktım. Orada olmalıydı. *Olmalıydı.*

"Bunu mu arıyorsun?" diye tökezleyerek içeri girerken elinde anahtarı sallıyordu Damian.

Siktir.

Ölmemişti. Bayılmıştı ve ne zaman kendine geldiğini fark edemeyecek kadar meşguldüm. On tane başı olan hidra* gibiy-

---

* Yunan mitolojisinde çok başlı bir yaratık –ç*n*

di. Bir tane kafasını kesersin ve o hâlâ üzerinize gelmeye devam eder. Yüzünü kanlı bir pankek yapana kadar dümdüz etmeliydim.

Diğer kapıdan fırladım. Hâlâ ondan hızlıydım. Arkamdan ağır ağır yürürken başını tutuyordu. Güverte kamarasının çatısına çıkan merdivenleri tırmandım. Eğer lastik sandalı üzerinden atabilirsem kıyıya ulaşabilirdim. Bir çeşit direğe bağlanmıştı ve ipler ve kancalarla sağlamlaştırılmıştı. Kancalardan birini çekmeye başladım. Yarısı çözülmüşken Damian'ın parmaklarının merdivenin en üst kademesini tuttuğunu gördüm. Daha sertçe çekiştirdim.

Başı görünmeye başladı.

Çok az kalmıştı. Eğer Damian beni yakalamadan sandalı kurtarabilirsem tabii. Kılıf gergince örtülmüştü ve motorunu nasıl çalıştıracağıma dair herhangi bir fikrim yoktu.

Damian kendini merdivenden yukarı çekti.

Zamanım kalmamıştı. Çatının kenarına koştum. Ufukta görünen kara parçasına yakındık.

İyi bir yüzücüydüm.

Başarabilirdim.

Damian çatıya çıkarken ayakkabısının sesini duydum.

Derin bir nefes alıp suya daldım.

Tuzlu su, kesilmiş parmağımı âdeta ateşe vermişti. Suyun yüzeyine nefes nefese çıktım. Damian tekneden bana beyaz bulutların ardındaki uğursuz bir gölge gibi bakıyordu. Dengesini sağlayamayan uğursuz bir gölgeydi. Ayakları üzerinde durmaya çabalıyordu.

Güzel. Onu iyi haklamıştım.

Kendimi ufka çevirip karaya doğru yüzmeye başladım. Su düşündüğümden daha soğuktu ama sakindi ve her nefes alışımla vücudumda adrenalin dolaşıyordu. Geriye bakmadan önce uzun bir süre yüzmüştüm.

Tekne aynı yerdeydi ve Damian görünürde değildi. Belki de en iyisinin beni bırakmak olduğunu anlamıştı. Belki de babamın

ölümümü deneyimlemesi, *hissetmesi, acısını çekmesi* yeterliydi. Sebebi her neyse, Damian beni takip etmemeyi seçmişti.

Kulaç atmaya devam ettim. *1,2,3, nefes. 1,2,3, nefes.* Çok uzun gibi gelen bir süreden sonra durup yukarı baktım. Kıyıya pek yakın görünmüyordum. Suda uzaklık biraz aldatıcı olabiliyordu. Kısa mesafe gibi gelen yere varmak saatler alabilirdi. Pantolonumu tekmeleyerek çıkardım ve yüzmeye, nefes almaya, bu düzeni tekrarlamaya devam ettim. Parmağımdaki acı dinmeye başladığında ellerimle ayaklarımın uyuşmaya başladığını fark ettim. Soluklanmak için durdum.

Tekne hâlâ görünüyordu ve Damian balık tutmaya devam ediyordu.

İ-na-nıl-maz. Beyin kanaması geçiriyor veya güvenli bir yere kaçıyor filan olması gerekmez miydi? Babam cehennem köpeklerini peşine salacaktı.

Birkaç adım daha öteye gidince dondum. Suda benden biraz ötede bir şey vardı. Yüzeyin üzerine çıktı ve siyah bir yüzgeç gördüm. Ortadan kayboldu ama karanlık formunun etrafımda döndüğünü hissedebiliyordum.

Siktir.

Damian'ın arkamdan gelmek için uğraşmamasına şaşmamalıydı. Köpekbalıklarının olduğu sulardaydık ve ben de kanlı bir bandajla suya atlamıştım.

Benimle ne yapması gerektiği ile ilgili ikilemini tek başıma çözmüştüm.

Bir saat önce kendimi boğmak istemiştim. Gerçekten ama *gerçekten* bu şekilde, taşıma kayışı gibi sıra sıra sivri dişleri olan bir deniz canavarı tarafından parçalara ayrılarak ölmek istemiyordum.

"Damian!" Elimi sallamaya başladım. "Damian!"

Neden ona seslendiğimi bilmiyordum. Belki de yardım için çevresindeki tek insana dönen tipik bir içgüdüydü. Belki de bir yanım, içinde, derinlerinde bir yerde hâlâ ufacık da olsa insaniyet barındırdığını hissetmişti.

Sert ve soğuk bir şeyin ayağıma değdiğini hissettim. Muhtemelen hareket etmemeli veya ses çıkarmamalıydım ama onun ilgisini başka türlü nasıl çekeceğimi bilmiyordum. Islanmış kanlı bandajı çıkarıp benden olabildiğince uzağa fırlattım.

"Damian! Yardım et!" diye çığlık attım.

Ayağa kalkıp suya baktığını gördüm. Sonra da güverte kamarasına gidip dürbün aldı. Lenslerle bakarken çılgınca el sallıyordum. Kahrolası şey şimdi etrafında dolanıyor, öldürmeye hazırlanıyordu.

Damian bir süre daha baktı. Sonra dürbünü bırakıp tekrar yerine oturdu. Olta takımı kutusuna uzanıp bir şey çıkardı.

Evet. Bir silah. Bir dürbünlü tüfek. Kahrolası bir zıpkın.

Seçemediğim bir şey çıkarıp ayağını yukarı uzattı ve ağzına bir şey attı.

Ağız dolusu deniz suyu yuttum.

Sanki patlamış mısır ve film matinesi zamanıymış gibi, izlerken *fıstık* yiyordu.

Öksürüp sağa sola yalpaladım. Benim yardımıma koşacağını nasıl düşünebilirdim? Ne olmuş beni öldürmemişse. Kendini beni öldürmekten alıkoyduysa. Benim bu şekilde ölmeme bir itirazı yoktu. Köpekbalığı filmlerindeki ateşli sarışın hep parçalara ayrılıyordu.

Köpekbalığı yakına gelirken suyun dalgalandığını hissedebiliyordum. Karanlık bir yüzgeç yüzeyi aştı ve çığlık attım. Kaybolup tekrar öne çıktı. Keskin dişlerin kesmesini beklerken kendimi hazırladım. Ama onun yerine bir ağızla karşı karşıya gelmiştim. Güler yüzlü bir yunusla burun burunaydım. Beni sanki, "Hey sakin ol," dermiş gibi dürterken kalbim hâlâ hızla atıyordu.

Nefesimi fışkırtarak verince onu şaşırtmış olmalıydım çünkü uzaklaştı. Çıkıntılı bir sırt yüzgeci vardı; yüzgeçleri uzun, inceydi ve sivri uçları vardı.

Köpekbalığı değil, Skye. Bir yunus.

Boyuna bakılırsa, meraklı bir bebekti.

Bana yaklaşıp pembe karnını gösterdikten sonra hızla dönüp

uzaklara yüzdü. Bir şekil daha gördüm. Bu seferki daha büyüktü ve yüksek ihtimalle annesiydi. Küçük olan yanıma gelmeden önce ikisi karşılıklı tiz sesler çıkardılar. Bir süre yanımda yüzüp benim hareketlerimi taklit etti. Ben süzülürken o da süzülüyor, kendimi döndürünce o da döndürüyordu. Sonra üç kere ıslık – hafif yunus cıvıltıları– çalıp uzaklaştı.

Annesiyle yavrusunun uzaklaşmasını izledim. Tekneden dürbün lensinin parlamasını görebiliyordum. Damian da izliyordu. Suları bildiği gibi köpekbalığı süzgeci ile yunusunkinin arasındaki farkı da biliyordu. Beni kendi hâlime bırakmayı seçmişti.

Yorgun, memnun, korkmuş ve âdeta yücelmiş bir şekilde sırtüstü süzüldüm. Öleceğimi düşünmüştüm ama yine de daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Motorların çalıştığını duydum, Damian'ın benim için geldiğini biliyordum. Benden biraz ötede motoru durdurdu. Ufuktaki kara kütlesinin hatlarına hasretle baktım ama oraya varacağımı düşünmekle aptallık etmiştim. Bunu Damian da biliyor olmalıydı. Sadece geride kalıp kendimi yormamı bekliyordu. Ve işe de yaramıştı. Daha fazla ileri gidip süzülemeyecektim.

Bir dahakine işleri daha dikkatli planlamam gerekiyordu.

Teknenin arkasındaki merdivenleri tırmanıp karnımın üzerinde güverteye düştüm.

Damian balık avlamaya devam etti.

7

UYANDIĞIMDA HÂLÂ YÜZÜSTÜ ŞEKİLDE GÜVERtedeydim. Yıldızlar çıkmıştı ve Damian beni battaniyeyle örtmüştü. Mayıs sonu veya haziranın başıydı. Günlerin hesabını tutamıyordum ama güneye, Baja Meksika'nın Pasifik kıyısında bir yere doğru ilerlediğimizi biliyordum.

Meksika, Casa Paloma'da bir ebe tarafından doğurtulmuştum. Meksika dokuz yıllığına benim evim olmuştu ama asla geri dönmemiştim. Paza del Mar'dan ne kadar uzakta olduğumuzu, MaMaLu'nun hiç orada emekliye ayrılıp ayrılmadığını, markete giderken her zaman durup hayranlıkla izlediği kırmızı kiremit çatılı beyaz evi alıp almadığını merak ettim. Esteban ferforje parmaklık yaptırıp bahçeye çiçekler ekmesine yardım etti mi diye düşündüm. Elbette bahçe küçük olacaktı çünkü MaMaLu hiçbir zaman büyük hayaller kurma cesareti göstermemişti ve Esteban hayal ettiğindeyse hep korkardı. O zamanlar hayattan bile daha büyüktü Esteban ve hiç kimse, hiçbir şey yolunda duramayacaktı. Eğer birinin beni kaçırdığını bilseydi bulup kurtarırdı. Sonrasında Damian'ın Tanrı yardımcısı olsun.

Belki çoktan biliyordu. Belki haberleri duymuştu. Belki de babam gibi ölü olduğuma inanmıştı. Her halükârda Esteban, Damian'ı ele geçirene kadar durmazdı. O beni kahramanım, şampiyonum; benim cılız, acımasız, Gidiot yumruklayan makinemdi. Onu korsan kıyafeti ve yüzünde sahte bir göz bandıyla

Paza del Mar'da bir gemiyi yönetip denizi benim için tararken canlandırabiliyordum.

Gülümsedim çünkü beyin gerçeklikten oldukça uzakta, en saçma, umulmadık senaryoları uydurabiliyordu. Hayal gücü karşısında şaşkınlığa uğrayabilirdiniz. Esteban, yokluğunda bile, kötü adamları ve kötü düşünceleri uzak tutuyordu. Güvertede bir gıcırtı duydum.

Damian bir güverte sandalyesini açıyordu. Aralarında küçük bir masa kalacak şekilde kendisininkinin yanına yerleştirdi.

"Ye." Masadaki tabağı işaret ettikten sonra kendininkine yumuldu. Bir el ona vurduğum yere, çenesine buz tutuyordu.

Dikkatli bir şekilde kalkarken ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Yemek mi? Ceza mı? Misilleme mi? Ama onun yanındaki sandalyeye otururken hiçbir şey dememişti. Belki de benim gibi sadece yorgundu ve acı çekiyordu. Birden pantolonumun olmadığını fark ettim ve battaniyeye daha sıkı sarındım.

Akşam yemeği her zamankinin aynısıydı. Balık ve pilav. Belki biraz farklı bir balıktı ama her zaman aynı pilavdı. Sanırım pratikti. Bozulmuyor ve iş görüyordu. Basit ve kolay pilav.

Sessizce yemek yerken yarım ayın gökyüzünde yükselişini izledik. Pudra şekerli limon dilimi gibi parlak ve sıcacıktı. Yıldızlar, kendilerini gizleyecek bir ışık olmadan, büyüleyici ve ışıl ışıldı. Büyük ışık kuşakları suda parlarken, dolanan balıklar yüzeyde parlak izler bırakıyordu. Daha büyük ve karanlık şekiller peşlerinden koşuyor ve teknenin etrafında dervişler gibi dönüyordu.

Herhangi bir moda şovundan çok daha iyiydi – ışık, parıltı ve gecenin müziği. Su, kilometrelerce uzanan gece yarısı kadifesi rengindeydi ve biz de üzerinde kumaş tiftiği gibi dalgalanıyorduk. Onun yüceliği karşısında küçük ve önemsizdik.

Klimalı kulüplerde, restoranlarda, yapay ışıklar altında yapay arkadaşlarla yapay kokteyller içerek geçirdiğim bütün o geceleri düşündüm. Yapay problemler. Yapay dramalar. Kaç tane

gerçek ve ihtişamlı gece kaçırmıştım? Bunun gibi, evrenin senin için dans ettiği ve senin de çaldığı büyülü şarkıda güzel bir nota olacak kadar küçüldüğün geceler?

"Skye," dedi Damian ama gözyaşlarımı durduramadım.

Büyük ve kocaman bir arınma gibiydi. Bütün iyi, kötü, hüzünlü ve mutlu anlar ortaya dökülmüştü.

Onun önünde zayıf kalmaktan nefret ediyordum. Beni kaldırdığında ona sarılmamdan nefret etmiştim. Beni alt kata taşıyıp duşa sokmasından tiksinmiştim. Beni kurulayıp giyinmeme yardım etmesinden nefret etmiştim. Parmağıma ilaç sürüp yeniden bandajlamasından nefret etmiştim. Beni yatağa yatırıp ışıkları kapamasından nefret etmiştim. Kalmasını, bana sarılmasını ve saçımı okşamasını istememden nefret etmiştim çünkü o Stockholm sendromu saçmalıkları var ya? Başıma gelmesinden *nefret* ediyordum.

8

ERTESİ SABAH DÜZİNELERCE BOMBA DENİZE ATIlıyormuş gibi bir sesle uyandım. Saldırı altındaydık – biri bize yetişmişti. Merdivenlere koşarken bir sürü tekne tarafından etrafımızın sarılmasını ve babamın bir hoparlör filan tutmasını bekliyordum.

Ellerin havada dışarı çık.

Beni görecekti. Hayattaydım! Üç öpücük altıya, dokuza ve on ikiye dönüşecekti.

Tanrı'ya şükür buraya geldin baba çünkü sadece ben ve Damian vardık. Benim parmağımı kesti. Köpekbalıkları tarafından çevrelendim. Beni öylece terk etti ama sadece yunusmuş biliyor musun, sonra gerçek *bir gece gördüm ve bir şeyler olmaya başladı. Aklım yerinde değildi ve...*

Ne tekne, ne hoparlör ne de babam vardı.

Dik bir uçurumun gölgesine demir atmıştık. Düzinelerce pelikan suya dalış yapıyor ve kahvaltıları olacak sardalyalarla sudan çıkıyordu. Bazen suya aynı anda vuruyorlar ve sanki savaş alanında top atışı yapılıyormuş gibi su sıçratma seslerine sebep oluyorlardı.

Damian teknenin diğer yanında yüzüyordu. Kulaçları uzun ve güçlüydü. Etrafındaki kargaşadan habersiz gibiydi. Mükemmel bir yüzücü vücuduna sahipti. Güçlü bacakları, geniş omuzları ve dar bir kalçası vardı. Vücudunu önce sola, sonra sağa yönlendirip bir omzunu dışarı çıkarırken her kulaçta nefes alıyordu. Sessiz ve etkiliydi. Çenesini güçlükle sudan kaldırıyordu

ama nefes alışlarına o kadar odaklanmıştı ki etrafındaki her şey, bütün sesler, kuşlar yok olmuş; geriye sadece o, nefes alışı ve dudaklarının çıkardığı ıslak ses kalmıştı. Ritmik, düzenli, güçlü, büyüleyici ve... İnanılmaz derecede erkeksiydi.

O an içimde taşlar yerine oturdu. Vücudumun dışına çıkıp bir insanı yargılamanın, yermenin, anlamadığımız şeyler için kınamanın ne kadar kolay olduğunun farkına vardım. Çünkü:

AMAN TANRIM. Onu kaçıran adam hakkında nasıl böyle DÜŞÜNÜR? ADAM, PARMAĞINI KESTİ!

Ya da

Bir yabancıyla arabaya binmemesi gerektiğini bilmeliydi.

Ya da

Her gün kıza eziyet ederken nasıl onunla bu kadar uzun süre kalabilir?

Ya da

Canavar. Kendi ailesini vurup öldürdü.

Çünkü bütün bunlar yapmamamız gereken şeylerdi ama içimde karanlık şeylerden doğan anlaşılmaz bir şey vardı; anlayamadığım ve gerekçelendiremediğim bir şey. Beni kaçıran adamdan *hoşlanmamam* gerektiğini biliyordum ama işte karşımdaydı. Ne kadar hastalıklı, çarpık ve iğrenç olursa olsun. Bu beni ürkütüyordu. Beni korkutuyordu çünkü elimizden gelebilecek bütün o korkutucu şeylerin zerresini görmüştüm. Çünkü insan psikolojisi çok kırılgan, kolayca kırılabilecek bir kabukla çevrili bir yumurta gibiydi. Bir kırıkla dışarı dökülecekti. Bir komşu intihar görevine gitti, kabileler kabileleri katletti, ülkeler yüzlerini adaletsizliklerden başka tarafa çevirdi. Her şey içten başlıyordu çünkü her şeyin başlangıcı orasıydı.

Yatak odasına koşup kapıyı kapadım. Kendimi... kendimden korumalıydım. Langırt, Pacman, Nick ile pizza yemeyi düşünmeliydim. Nazik ve normal bir adamla yapılabilecek tonlarca şeyi düşünmeliydim. Hoşlanılmayı hak eden biriyle.

"Kahvaltı." Damian'dan kapıyı çalmak, özel hayata saygı

veya normal, güzel incelikler beklemek yoktu. Doğrudan odaya dalmıştı.

Dün akşamki aptalca, ilgi meraklısı çöküşümden sonra ilk kez yüz yüze geldik. Nerede uyuduğunu bilmiyordum ama beni yatağa bıraktıktan sonra gelmemişti. Bana her zaman olduğu gibi yoğun ve anlaşılmaz bir şekilde baktı. Duş almış olmalıydı çünkü apsent ve nane kokuyordu. Gerçekten ama gerçekten, onun pelikanlar ve sardalyalar gibi kokmasını istiyordum.

"Bu akşam Bahia Tortugas'a demir atacağız," dedi beraber yerken. "Benzin almamız ve su deposunu doldurmamız lazım."

Bahia Tortugas'ın neresi olduğuna dair bir fikrim yoktu ama benzin ve su bir şekilde liman anlamına geliyordu. Bu da insanların etrafında olacağız demekti.

Damian beni uyarıyordu. *Aptalca bir şey yapma.*

Başımla onaylayıp yemeğimi bitirdim. *Göreceğiz.*

Artık kaçmak için daha da çaresizdim.

Bahia Tortugas'ın kayalıklı yamaçları görünmeye başladığında hava kararmıştı. Rasgele olmaktan ziyade planlı olduğunu düşünüyordum. Damian en az ilgi çekeceğimiz zamanda gelmeyi planlamıştı. Limana yaklaşırken kalbim hızlanmaya başladı. Sonraki birkaç saatte elime geçen herhangi bir fırsatı kullanmalıydım.

Aynanın önünde durup derin bir nefes aldım. Saçım kirli ve düğüm düğüm olmuştu. Damian'ın tişörtlerinden birinin içinde yüzüyordum. Duşa dalıp saçımı yıkadım. İnsanlar yağlı saçlı, çift cinsiyetli görünen bir kaçağa yardım etmeye daha az meyilli olurlardı. O nedenle alışveriş torbalarımı karıştırıp daracık bir üst ile yıpranmış bir kot şort giydim. Memeler ve bacaklar her zaman dikkat çekerdi. Bir makyaj paleti bulup biraz eyeliner ile dudak parlatıcısı uyguladım.

İşimi bitirene kadar Damian tekneyi demirlemişti. İskeleye umduğum kadar yakın değildik ve gemi penceresinden dışarı

bakınca ancak iki tekne daha görebilmiştim. Mola vermek için mükemmel bir bölgeydi.

Birkaç tane kano bizi karşılamaya gelince neşem yerine geldi. Eğer direklerindeki gazyağı fenerlerinin sarı ışıkları olmasaydı onları göremeyebilirdim. Adamların, hizmetlerini sunup benzin ile su fiyatı üzerine uzlaşmaya çalıştıklarını anlayacak kadar İspanyolca hatırlamıştım. Bordaya koşup yardım için bağırmayı düşündüm ama karanlıktı ve daha ilgi çekemeden Damian hızlıca hakkımdan gelebilirdi.

Damian içeri girdiğinde hâlâ kamaranın penceresinden bakıyordum. Beni gördüğünde donakaldı. Uzun, muhteşem bir saniye boyunca kontrolü kaybetmişti. Gözleri bacağım boyunca kalçamı kavrayan şortumun üzerinde gezinip olay tişörtten çıkan mememin kabarıklığında dolandı. Hah! Bağışıklığı yokmuş demek. Yüzümdeki kendini beğenmiş ifadeyi yok edemeden yakaladı ve gözlerini kıstı.

Kahretsin.

Duvarla arasında sıkışıp kalana kadar, attığı her adımda bir geri adım attım.

Tanrım, kuvvetliydi. Hem de temkinli. Gözleriyle dizlerimi titretecek şeyler söyleyebilirdi. Yüzünün bir kısmı ona vurduğum için berelenmiş ve biçimsiz hâle gelmişti. İki bileğimi de tek eline alıp başımın üzerine yasladı. Sadece ellerimiz birbirine temas etse de vücudumun her kısmı bedeninden yayılan sıcaklık yüzünden kızarmıştı. Bluzumun V yakasına bir parmağını sokup, tehlikeli bir şekilde açık duran dekoltede gezdirdi. Dokunuşu çok yumuşaktı. Güçlükle fark edilebilecek şekildeydi.

"Skye?" Göğsümün hızla inip kalkmasından büyülenmiş gibiydi.

Yutkundum.

"Sokulmak istemiyorsan akreplerle oynama." Yakayı çekerek ortadan ayırdı.

Yuvarlak cam düğmeler yere düştü ve çıplak tenimin görüntüsü karşısında şaşkınlığa uğramış gözler gibi yuvarlandılar.

"Sert, yırtıcı ve zehirle doluyuzdur." Bana doğru dişlerini gıcırdattı ve bluzumu ortadan ikiye ayırdı.

Bir parça koparıp bileklerimi bağladı. Sonra kalan kısmını tasma gibi kullandı ve beni yatağa yönlendirdi.

"Benden günlerdir bir tepki almaya çalışıyorsun. Şimdi ilgimi çektiğine göre ne yapacaksın?" Öne doğru eğildi. O kadar yakındı ki yatağa düştüm ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Veya bacaklarının arasındaki şımarık şeyin diğer tatlardan alması ve sonra da kendine başka şansının olmadığını söyleyebilmen için bütün işi benim yapmamı mı istiyorsun?" Burun buruna gelene kadar yavaşça üstüme tırmandı.

Cehennem beni yutacakmış gibi hissediyordum. Dışarıdaki adamların depoyu doldurmaya yöneldiklerini duyabiliyordum. Çığlığımı duyarlar mıydı?

"Onları da içeri davet etmemi ister misin?" Damian bileklerimi yatağın başlığına bağladı. "Benim yerime onlarla daha güvende olacağını gerçekten düşündün mü?" Bir parça daha kumaş koparıp bana çığlık atma, bağırma veya yardım çağırma şansı verdi. Kullanmadığımda ağzıma bağladı.

Topuklarının üzerine çöküp bacaklarımın arasında dizleri üzerinde dururken bir parmağını boynumdan sutyenimin önüne kadar gezdirdi. Nefes almayı bıraktım. Devam edip ta şortumun kemerine gelene kadar karnıma doğru ilerledi. Kayışla oynarken kalbimin durup atmaya devam etmesine sebep olmasından hoşlanıyordu.

"Nasıl da korkmuş küçük bir kuş," dedi. Vücudum taş gibi sertliğine yapışsın diye bacaklarımı kalçalarına doğru çekti. "Beni kışkırtmaman gerektiğini bilmelisin."

Giysileri üstündeyken bana kendini sürtüyor, bütün vücudunu ve aletini üzerime bastırıyordu. Sonra yataktan çıktı ve bacaklarımı ayırarak karşı kenarlara bağladı. Etrafta gezinip düğümleri tutacak mı diye kontrol ederken gözlerimi kapadım. İçimdeki her şey sarsılıyor ve titriyordu. Tamamen, hem de *tamamen* onun merhametine kalmıştım.

"Belki şimdi uslu durursun," dedi.

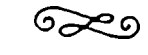
Kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Ellerini üzerime koymasını bekledim ama beyzbol şapkasını takıp ışıkları kapattıktan sonra odadan çıktı ve kapıyı ardından kilitledi. Adamlarla konuştuğunu duydum. Sonra hafif bir motor sesiyle kanolardan biri kıyıdan uzaklaştı.

Kesilmiş parmağımı babama gönderdi mi diye merak ettim.

Warren Sedgewick: Özel Teslimat.

Onu çağıran iş her neyse rahatlamış hissetmeliydim ama aslında kaygılıydım. Ne zaman döneceğini ve beni neyin beklediğini bilmiyordum. Aklım türlü düşünceyle dönüyor, döndüğünde bana yapacağı en kötü olasılıkları düşünüyordu.

Damian döndüğünde yakıt devresi hâlâ çalışıyordu. Yalnız değildi. Topuklu ayakkabının sesinden refakatçi getirdiğini biliyordum.

Kapının dışında ayak sesleri duyduğumda kaslarım gerildi. Fena terlemiştim ve parmaklarım zonklamaya başlamıştı. Kapının, hemen dışından gelen yüksek sesle açılmasını umarak yerimde zıpladım ama kapalı kaldı. Boğuk bir nefes alma sesiyle daha fazla çarpma sesi geldi.

Bir anlığına başka bir kurban getirdiğini, onun da kaçmak için savaştığını düşündüm ama çarpmalar daha ritmik hâle gelmeye başlamıştı ve kızdan gelen sesler zevk ile acı arasındaydı.

Damian onu kapının karşısında beceriyordu. Sert. Hızlı. Hastalıklı pezevenk tam olarak ne yaptığını, benim yerine onu seçtiğini, içinde uyandırdığım cinsel dürtü üzerinde çalıştığını bildiğimden emin olmak istemişti. Herhangi bir parçam için hissettiği arzu, şehvet veya zayıflığı itiraf edeceğine, yerel bir fahişeye para vermeye razıydı. Ben intikam dışında değersiz bir şeydim. Bunca zamanı üstüme atılmasının acımasız ve bariz bir ceza olacağını düşünerek geçirmiştim. Bunu aklımda yapıyordu. Sopayı gösteriyor ve ben de ondan kaçıyordum. Beni en ağza alınma-

yacak şekilde lekelemesine ve tecavüz etmesine izin vermiştim. Hepsini kendi kendime, aklımda yapmıştım.

İçimdeki duygulardan hoşlanmamıştım. Kızın yerinde ben olmadığım için minnettar olmalıydım ama aşağılanmış hissediyordum. Üzgün. Reddedilmiş. Sevişme seslerinden tiksinmeli, Damian'a duyduğum nefreti aklımdan çıkarmamalıydım ama iki arada kalmıştım ve kafam karışmıştı.

Sonra kadın boşalırken çığlık attı – keskin ve titrek bir iç çekiş. Nefes nefese kalmış bir ses dışında her şey durdu. Çok uzun sürmemişti ama. Gürültü devam etti. Yalvarışını duyabiliyordum ama adamdan durmasını mı yoksa *durmamasını* mı istiyordu bilemiyordum.

Kapıdan uzaklaştılar. Bir çarpma sesi duyuldu. Bir şey yere dağılmıştı. Gözlerimi kapatıp holdeki gırtlaktan gelen seslere kulağımı tıkayabilmeyi umuyordum. Yaptığımız aptalca bir şeydi. Bir şeyi duymayı engellemek için gözlerimizi kapardık. Ve bu, durumu daha beter yapıyordu. Şimdi onları odada canlandırabiliyordum. Kız sandalyeye doğru eğilmişken adam onu hayvan gibi beceriyordu çünkü Damian'la seks böyle bir şeydi – vahşi, ilkel ve azgın.

Sonsuza kadar sürmüştü. Adam tam bir canavardı. Sonra bir dizi kısa, nefes nefese homurdanmayla beraber doyuma ulaştı. Sıkılmış dişlerimi açınca sanki bütün süreç boyunca onun yanındaymışım gibi kıvrılmış olduğumun farkına vardım.

Kadın bir şey söyledi ama çok kısık olduğu için yakalayamadım. Damian'ın kahkaha attığını duyduğumu sandım ama onu *asla* böyle bir şey yaparken canlandıramıyordum. O yüzden, hayal etmiş olmalıydım. Bir süre kısık sesle konuştular. Sonra güvertede ayak sesleri duydum.

Damian adamlara veya kadına ya da belki de hepsine birden ödemesini yapıyordu. Tekne için benzin ve su, sahibi için de iyi bir düzüşme. Hepimiz hazırdık. Şansım bile yoktu. Başka kaçış şansı olmayacaktı. Kanoların uzaklaşıp seslerinin kayboluşunu dinledim.

Damian gittiklerinde odaya girdi. Hâlâ beyzbol şapkasını takıyordu. Kadının, yüzünü tamamen görmesine izin verdiğinden veya tamamen soyunduğundan şüpheliydim. Yüksek ihtimalle sadece pantolonunu indirmiş ve kadını kapıya dayayıp ona sahip olmuştu.

Üzerimde sadece şort ve sutyen ile yatakta bacaklarım açık uzanmamı inceledi. "Akşam yemeği," dedi ağzıma tıkadığı kumaşı çıkarırken.

"Aç değilim."

Bacaklarım ve bileklerimdeki bağları aheste aheste çözdü.

"Bu işin nasıl yürüdüğünü unutuyorsun sanırım," derken sessizce, bandajlanmış parmağımı bilerek inceledi.

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Ondan tiksiniyordum, *kendimden* de beni mahvetmesine izin verdiğim için nefret ediyordum. Yağlı bir kese kâğıdını açtı ve sosisliyi tabağa koydu. Günlerce balık ve pilav yedikten sonra yumulmalıydım ama alabildiğim tek koku, Fahişe Kokusuydu. Bulaşıklık yerdeydi ve eşyalar tezgâhtan yere fırlatılmış gibi görünüyordu.

"Ye." Damian kendi payını yalayıp yuttuktan sonra yiyecekleri yerleştirmeye başladı.

Dolap dolduğunda bir konserve açacağı alıp koyulaştırılmış süt konservesini açtı. Şeffaf kapaklı bir kavanoza dökmesini izledim. Sanırım taze sütten daha iyi korunabiliyordu. Kahve makinesini açtı ve kahveyi ölçmeye başladı.

Gözlerim az önce açtığı konservenin tırtıklı metal kapağına gitti. Ayağımın önündeki çöpte duruyordu. Uzanıp kaptım. Damian'ın arkası hâlâ bana dönüktü.

Avcumu yuvarlak teneke parçasının etrafına sardım ve keskin, tırtıklı kenarını hissettim. Bu tam da boğazına dayamam gereken yerdi.

Beşten geriye, Skye. Beşten geriye.

Derin bir nefes alıp geriye doğru saydım.

5,4,3,2,1...

Dönerken onu yakaladım. Mükemmel bir kesikti ama daha

derine inemeden kolumun hareketini durdurdu. Gözleri keskin acıyla açıldıktan sonra yüzüme sertçe tokat attı. Beni mutfağın öbür tarafına fırlatırken yüzümde avucunun kıpkırmızı izi vardı.

Metali boynundan çıkardı ve eliyle yarayı kapattı. Kanının tıpkı benimki gibi tezgâha akmasını istiyordum. Dizleri üzerine düşüp kırmızı bir intikam havuzunda ölmesini istiyordum. Son nefesini verirken beni görmesini istiyordum.

Bunların hiçbiri olmamıştı. Damian küfredip yarayı incelemek için elini kaldırdı. İyi bir kesikti ama sadece yüzeyi çizmiştim. Birkaç yara bandıyla her şey yoluna girerdi. Bana doğru yavaşlamadan, durdurulmaz bir güçle yürürken ondan *kaçamadım* ve böylelikle yıkıldım. Zonklayan çenemi ellerimin arasında tutarken hıçkırarak ağlıyordum.

"Almayı bilmiyorsan vermeyeceksin," diye gürledi.

Almayı bilmiyorsan vermeyeceksin.

Almayı bilmiyorsan vermeyeceksin.

Bir zamanlar hayran olduğum bir çocuk bunu söylemişti. Tam Gideon Benedict St. John'un dişini dökmeden önce.

Düşüncelerim fazlasıyla yüklü bir devredeki elektrikli tel gibi sağa sola yalpalanıyordu.

Hayır.

Vücudumdaki her bir hücre bu fikre karşı çıkıyordu.

Tepemde dikilen şekle başımı kaldırıp baktım. Oğlan, bir adama dönüşmüştü – vücudu, sesi, yüzü değişmişti. Ama insanların gözleri ruhlarını tanıyamayacağınız kadar değişmemeliydi. Geçmişin tüm kapılarını kapatacak kadar sertleşmemelilerdi.

"Esteban?" diye fısıldadım.

Hayır. Lütfen hayır de.

"Esteban diye biri yok. Esteban uzun zaman önce öldü." Beni kaldırıp tezgâha doğru kıstırdı. "Sadece Damian var. Damian'a karşı gelip, kaçıp onu baştan çıkaramazsın. Ve onun hakkında *fanteziler* kuramazsın," diye tükürürmüş gibi konuştu.

Gözlerimi kırpıştırırken, bir zaman taptığım çocukla nefret ettiğim adamın aynı kişi olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye çalışı-

yordum ama ikisi arasındaki kötü, karanlık gediği kapatamıyordum. Genişlemeye, açılmaya ve beni yutmaya basladı. Zemin altımdan kayboluyordu.

"Skye." Damian beni sarstı ama bu, içimdeki kırığın daha kötü olmasını saglamıstı. Bu boşluğa düştügümü ve beni sarmalayan hiçliği kucakladığımı hissettim.

9

KENDİME GELDİĞİMDE DAMIAN YANIMDA YATIyordu.

Evet, Da-mi-yahn.

Çünkü şu anda olduğu kişi buydu. Tanıdığım çocuğu görmeye çalıştım ama Damian'ın sert yüz hatlarından saklanacak bir yer yoktu. Onu son gördüğümde on iki yaşındaydı. On beş yıl, onu şu anda gördüğüm adam olarak değiştirmiş; yumuşaklığını, ifadesini değiştirip sesini kalınlaştırarak kalbini sertleştirmişti. Ay, tenini gri bir maviye dönüştürmüş, kaşlarının ve burnunun gölgelerini vurguluyordu. Sanki bütün maskelerle, katmanlarla, oyunlarla işi bitmiş gibi, ilk defa tişört giymeden yatıyordu. Tek bildiğim, örtülerin altında hiçbir şey giymediğiydi.

Ondan uzaklaşıp yavaşça yatağın kenarına yöneldim. Islak ve topak topak bir şey altımda kıpırdandı. Yanağım için kullandığı bir torba donmuş sebzenin buzu çözülmüştü.

Aynen öyle, Damian. Tokat at ve sonra buzla iyileştirmeye çalıştır.

Beni öldüremiyorsun ama bırakamıyorsun da.

Gözlerinde gördüğüm şeyi sonunda anlamıştım. Karanlık, Karanlık'la savaşıyordu. Damian, Esteban'ı geride tutuyordu. Merhametten izler taşıyan bir acımasızlık. Arkadaşlık, intikamı bir iplikle geride tutuyordu.

Davranışlarını anlayamıyordum ama babam ile Damian arasında belli ki bir husumet vardı ve bunu çözmek zorundaydım. Bildiğim kadarıyla ikisi en son dokuzuncu doğum günümde,

babamın Victor'dan onu Bayan Edmond'un sınıfına yazmasını istediği zaman yan yanaydı.

Esteban hiçbir zaman gelmemişti. Uyanmış ve MaMaLu'yu beklemiştim ama o da hiç gelmemişti. Ne o gün, ne ertesi gün ne de ondan sonraki günler gelmişlerdi. Hizmetçilerden biri gelip kıyafetlerimi kocaman sandıklara koymaya başladığında öfke nöbetine girmiştim.

"Neden Abella eşyalarımı topluyor?" diye sordum babama geldiğinde. "MaMaLu nerede?"

"San Diego'ya gidiyoruz, Skye." Babam tuttuğu kâğıdı katladı ve alnını ovdu. "Bir süre uzakta olacağız. MaMaLu başka bir işe girdi."

"Bir yere gitmekten hiç bahsetmedin! Ne zaman gidiyoruz? MaMaLu ve Esteban asla veda etmeden gitmez."

"Skye, onları daima ailen gibi gördüğünü biliyorum ama MaMaLu'nun işi onu nereye götürürse oraya giderler. Eminim bunun senin için daha kolay olmasını istemişlerdir."

"Sana inanmıyorum." Onu ittim. "Onları görene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Onlar kalabilir," dedi babam, Esteban'ın benim için yaptığı origamileri toplayan Abella'ya.

"Onları geride bırakmıyorum!" Kutuyu ondan aldım.

"Ancak önemli şeyler için yerimiz var, Skye ve hızlı olmalıyız. Birazdan havalimanına gitmek için ayrılacağız. Abella'ya yardım edip hazır olmana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin, Skye?"

"Hayır! Yapmayacağım! Hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbir şey toplamıyorum. Sen git."

"Skye..."

"Hep uzaktasın zaten. Ben burada kalıyorum ve MaMaLu öğrendiğinde benim için gelecek. Biz de..."

"Skye!"

Beni tokatladığında hangimizin daha çok şaşırdığını bilmiyordum. Sert ve keskindi; acıtmıştı. Kutu elimden düştü ve ayaklarımın önünde dağılan origami hayvanlara baktık.

"Sadece hizmetçi olduklarını ne zaman anlayacaksın?" dedi babam.

"Onlar senin kanından veya ailenden değil. Güvenebileceğin tek kişi benim. Benim de güvenebileceğim tek kişi sensin. Kalan her şey ama her şey gelip geçecek. Eğer MaMaLu ve Esteban seni görmek istiyorlarsa bir yolunu bulacaklardır. Hem onlara mektup yazabilirsin. İstediğin zaman. Ama şimdi gitmemiz gerek, Skye. Başka şansımız yok."

Ve böylece giderken sürekli geri dönüp Casa Paloma'ya baktığım hâlde oradan ayrıldım. Esteban'ın adımı seslendiğini duyduğumu sandım ama arka pencereden toprak yolda tek gördüğüm, toz bulutlarıydı. Meksika'dan çıktığımızda arkamı döndüm. Amerika'ya indiğimde de geri baktım. Esteban'ınkine benzer teni olan her çocuk gördüğümde geri baktım ve çiçeklerle süslenmiş siyah, uzun saçlar gördüğümde de hep dönüp baktım.

Bir süre sonra bakmayı bıraktım çünkü MaMaLu ve Esteban gönderdiğim çilek kokulu mektuplara veya dikkatle yapıştırarak yaptığım resim kolajlarına hiç cevap vermemişlerdi. *Burası yeni okulum. Burası yeni odam. Burası yeni adresim. Bu da şimdi saçım çok uzun olduğu ve benim yerime tarayacak kimsem olmadığı için kestirdikten sonraki hâlim. Seni özlüyorum, MaMaLu. Cevap yaz, Esteban. Beşten geriye, tamam mı?*

Eninde sonunda hatıraları acımla beraber gömmüştüm. San Diego'ya seyahatimiz kalıcı hâle gelmişti. Babam beni tokatladığı gün kapıyı çarpmıştı. Hayatım temkinli ve korunaklı hâle gelmişti. Aile, aileydi. Arkadaşlık sonsuza kadar sürmüyordu. Her şey bitecekti. İnsanlar veda edecekti. Çok yakınlaşırsan üzülürdün.

Damian beni tokatladığında aynı dünyayı parçalara ayırmış, hâlâ bir araya getirmeye çalıştığım ufak tefek parçaları devirmişti. Hikâyede babamın bana anlattığından daha fazlası vardı. MaMaLu ve Esteban veda etmeden öylece *gitmemişlerdi.* Bir şey olmuştu. Bir şey, Esteban'ın Damian'a dönüşmesine neden olmuştu.

İnsanlar beni tanımasın diye saçımı kesip siyaha boyadığını düşünmüştüm ama eskiden tanıdığı kıza benzemeyeyim diye yapmıştı. Damian, babamın yaptığını düşündüğü korkunç şeye

her neyse onun intikamını almayı kafaya takmıştı. Benimle ilişkisini zihninin derinliklerine öyle gömmüştü ki bana korkunç şeyler yapabiliyordu. Kendini korumak adına bana bir *insan* yerine *eşya* muamelesi yapmıştı. Canımı acıtmış, beni küçük düşürmüş, sesimi, yüzümü ve gözyaşlarımı kesmişti. Ama arada sırada o hatıralar geri geliyordu ve hâlâ bir anlamı olduğundan, gözü bir an da olsa öfke ve nefretten başka bir şey görüyordu. Tanıdığım Esteban orada bir yerlerdeydi ve onun için dua ettiğimi duymuştu. Hâlâ hayatta olmamın tek sebebi buydu.

Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum ama Damian'a bunu *neden* yaptığını sormanın faydası yoktu. Haklıymış gibi hissetmese buraya kadar gelemezdi. Ona ulaşabilecek tek bir insan vardı.

Çok geç olmadan MaMaLu'ya ulaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

10

KAHVALTI EN AZ DAMIAN KADAR SİLİKTİ, BEN DE tabaklarımıza baktım. Gün ışığında ona gerçekten ama *gerçekten* bakmak istiyordum. Çiğnemek canımı acıtıyordu. Yemeği ağzımda sağa sola çevirirken dudaklarım şişmişti. Damian boynundaki kesiği gazlı bezle kapatmıştı. Ne kadar uzun süre beraber kalırsak hem içten hem de dıştan kesik ve morlukların sayısı artıyordu.

"MaMaLu nasıl?" diye sordum kahvemi tutarken.

Deniz dalgalıydı ve eşyalar tezgâhta ileri geri kayıyordu.

"Onu görmek isterim," dedim cevap vermeyince.

Tabağını lavaboya atıp bana döndü. "Biz de oraya gidiyoruz. Eğer önümüzdeki on dört gün sabredebilirsen onu göreceksin."

Damian daha önce yirmi bir günden bahsetmişti. Bir haftadır teknedeydik ve bu da MaMaLu'yu tekrar göreceği için gün saydığı anlamına geliyordu.

"Biliyor mu?.." Beni öldürmeyi planladığını? "Benim geleceğimi biliyor mu?"

Başını döndürmeden önce yüzünde acılı bir ifade yakaladım. Elbette bilmiyordu. Buna asla katlanamazdı. Eğer ona sağ salim ulaşabilirsem MaMaLu her şeyi düzeltirdi. MaMaLu bir şeyleri nasıl düzelteceğini bilirdi – kaybedilmiş, acı veren, kırılmış, kesilmiş ve berelenmiş şeyleri.

Bahia Tortugas'tan ayrılışımızı kamara penceresinden izle-

dim. Bir denizaslanı sürüsü arkamızda yüzüyor, geminin arkasında bıraktığı izde oynuyordu.

Ay, yai, yai, yai,
Şarkı söyle ve ağlama.

MaMaLu'yu görme düşüncesi beni sakinleştirmişti ve ilk defa küçük de olsa bir umut hissettim. Bulut dalgalarının sisleriyle gizlenmiş taşlı kayalıkları geçtik. Gün ilerledikçe dalgalar çoğalıyor, gökyüzü kararıp uğursuzlaşıyordu. Üst kattan telsizin cızırtısını duyabiliyordum ama bar taburesi devrilince Damian'ın sesini bastırmıştı. Tekne yalpalar ve kabarırken her şey düşüp yuvarlanıyordu.

Üst kata doğru yol alırken duvarlara tutundum. Yağmurun keskin ve soğuk iğneleri bardaktan boşalırcasına üzerime yağıyordu. Gökyüzü tam bir faciaydı. Karanlık bulutlar bize doğru geliyor, köpüklü dalgalara doğru gölgelerini sürüklüyorlardı. Armada rüzgâr uğulduyordu ve benim üzerime kuvvetli bir şekilde geliyordu. Ufku göremiyordum. Sonra ürkütücü karanlığa bakıp sebebini anladım. Önümüzde o kadar büyük bir su duvarı vardı ki başımı geriye atmak zorunda kalmıştım.

LANET OLSUN.

"Aşağı geri dön!" diye karmaşada bağırdı Damian, ben ayaklarımın üzerinde durmaya çabalarken.

Tekne dalgaların üzerinden uçup iniş çıkışlar yaparken her korkutucu dalgayla aniden bizi yürek hoplatan bir şekilde duraklatıyordu. Korkuluğa tutundum ama metal ıslaktı ve sıkı tutunamıyordum. Yüzüme kovalarca su fışkırıyor ve ayaklarım güvertede kayıyordu.

Damian telsize doğru bağırıp kapattı. Bana doğru gelirken rüzgârla savaşıyordu ve üzerime can yeleği geçirdi. Ne dediğini duyamıyordum. Her dalgayla beraber yankılanan bir çarpışmayla düşüyorduk. Merdivenleri işaret etti ve kontrol alanına doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Tiz sesli, metalik ıslıkla bir şeyin yanımdan geçtiğini duyduğumda neredeyse oradaydım. Başımı kaldırdım ve sandalı bağlayan hatlardan birinin koptuğunu, rüzgârda etrafa savrulduğunu fark ettim. Yüksek ihtimalle çatıdayken kısmen ben çözmüştüm. Ucundaki ağır ve çelik mandal beni son anda ıskalamıştı. Geriye sallanarak doğrudan bana geliyordu. Ölüm güllesi benim için gelirken hareketsiz ve nefes almadan öylece durdum.

"Skye!" Damian, onun bana çarpmasından saliseler önce beni yoldan itti.

Yere düşüp güvertede yuvarlandım. Bir çarpışma, cam kırılma sesi duyduktan sonra gözümü açtım. Halat, camlardan birine çarpmıştı ve kancası çerçevesine saplanmıştı. Sandal geri kalan iki tutucu tarafından zorla zaptediliyordu ve onlardan kurtulacakmış gibi görünüyordu.

"Damian," diyerek ona döndüm.

Yanımda uzanıyor ama tepki vermiyordu. Kafasının kenarında büyük ve geniş bir yarık vardı. Kan sızıyor ve yağmura karışıyordu.

"Damian!" Yanında diz çöktüm.

Aman Tanrım. Lütfen uyan.

Ama bedeni hareketsizdi ve tekne mekanik bir boğa gibi yalpalarken başı sağa sola yuvarlanıyordu.

"Lütfen, Damian," diye ağladım. *Bunu yalnız başına yapamam.*

Okyanus çılgın ve korkutucu bir kargaşayla etrafımızda yükseldi. Ona ihtiyacım vardı. Dalgalara hükmedip bizi MaMaLu'ya götürmesi için gaddarlığına ihtiyacımız vardı. Bu fırtınadan bizi kurtarması için soğuk tavrına, keskinliğine ve bitmek bilmeyen öfkesine ihtiyacım vardı.

Bana, "Ne yapacaksın, Skye?" dediğini düşündüm kanayan başını kucağımda tutarken.

Kontrol odasına baktım. Damian henüz telsizi kapamamıştı. Hâlâ cızırtı çıkarıyordu. Bu benim kaçmak, uzaklaşmak, topukları sıvamak için şansımdı. Peki neden hâlâ Damian'a tutunuyordum?

Çünkü seni kurtardı.

Çünkü seni yoldan itti.

Çünkü eğer yetkilileri ararsan onu tutuklayacaklarını biliyorsun.

Aptal olma, Skye. Ara!

Telsize doğru sendelerken, teknenin dalgaya her düşüşünde midem kalkıyordu. Konuşmak için hangisine basacağımı çözerken düğmeleri kurcaladım. Meksika sularında kimin olduğunu veya acil yardım için nasıl bir prosedür işlenmesi gerektiğini bilmiyordum.

"Ben Skye Sedgewick. Alo? Beni duyan var mı?"

Ses yoktu.

"Ben Skye Sedgewick. Warren Sedgewick'in kayıp kızıyım. Kaçırıldım ve Meksika'nın Pasifik kıyısında bir yerdeyim. Teknemiz fırtınaya yakalandı. Acil yardıma ihtiyacımız var. Lütfen cevap verin."

Gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum. Kabindeki kitaplar, çizelgeler, yastıklar, kalemler her tarafa dağılıyordu.

Hattın diğer ucundan karmakarışık bir mesaj geldi.

"Alo?" diye hızla cevap verdim. "Orada mısınız?"

Daha fazla cızırtıdan sonra bir adam sesi geldi. Mesajı düzgün bir şekilde almadığına dair bir şeyler söylüyordu ve sonra "telefon" kelimesini duydum.

"Bekle," dedim.

Damian'ın kilitli tuttuğu çekmecede bir anahtar vardı. İçinde paslı bir metal kutu, bir silah ve uydu telefonu vardı.

"Buldum!" Telefonu kaptım. "Numaran nedir?"

Adamın bana söylediğini tuşlayıp onu aradım. Durumu ona açıklarken ellerim titriyordu.

"Seni kaçıran adam nerede?" diye sordu.

"Yaralandı. Baygın."

"Bana koordinatlarını verebilir misin?"

"Panelleri okumayı bilmiyorum."

Beni yönlendirirken onu dinledim ve sonra ona numaraları okudum.

"Tekne otomatiğe mi alınmış?" diye sordu.

"Nasıl anlarım?"

Beni o konuda da yönlendirdikten sonra, onun teknesiyle daha hızlı buluşabilelim diye rotayı belirlememi sağladı.

"Çok uzakta değiliz. Sıkı tutun. Panikleme. Yardım geliyor."

"Teşekkürler," diyerek derinden, titrek bir nefes verdim.

İşte oluyordu. Kurtarılıyordum. Bu cehennemin karanlık tünelinden ve devasa sulardan kurtuluyordum. Üç öpücüğüme geri dönüyordum. Hayal ettiğim süslemelerle dolu daha fazla Pankek Pazarlarım olacaktı. Birden hayatta olduğumu haber vermek, babamın sesini duymak için derin bir özlem duydum.

Numarasını tuşlayıp bekledim.

"Alo." Sesi uykulu ve yorgun geliyordu. Bulunduğu yerde saat geç olmalıydı.

"Baba?" Ağlamak istiyordum ama onu endişelenmek istemediğimden hıçkırıklarımı durdurmak için boğazımı sıktım.

Etrafımdaki her şey yuvarlanıp sallanırken hattın diğer ucu sessizdi.

"Skye?" dedi el yordamıyla bir şey ararken. Gözlüğünü aradığını biliyordum. Sanki onu takması, sesimi daha gerçekçi kılacaktı.

"Skye? Sen misin?" Şimdi tamamen tetikte ve uyanıktı.

"Baba." Sesimin çatallaşmasını engelleyememiştim.

"Skye." Bu sefer soru olarak sormamıştı. Sanki bir cankurtaran halatına tutunabilmek için çabalıyormuş da şimdi bulmuş gibi ismime tutunmuştu.

"Ben iyiyim, baba," diyerek hıçkırarak ağladım.

İkimiz de söyleyecek bir şey bulamıyorduk. Daha önce babamın ağladığını hiç duymamıştım.

"Nerede olduğunu söyle," dedi.

"Teknedeyim. Tam olarak nerede olduğumu bilmiyorum

ama kurtarılmak üzereyim. Ama seninle bağlantıda..." Lafımı bitiremeden arama kesildi.

"Alo?" diyerek durakladım. "Alo?"

Batarya bitmişti. Telefonu göğsüme bastırırken babamın hâlâ hattın diğer ucunda olduğunu biliyordum.

Benimle kal.

Benimle bir süre daha kal.

Telefonu kenara koyana kadar rüzgâr durulmuş, fırtına dinmeye başlamıştı. Sandal yerinde kalmıştı ama dalgalar hâlâ güçlüydü. Damian hâlâ baygındı ve vücudu teknenin hareketiyle sallanıyordu.

Güverte kamarasındaki ilkyardım çantasını kaptım. Sonra gidip Damian'ın silahını aldım. Yarasını temizleyip sararken silah sağlam bir şekilde pantolonuma sokuşturulmuştu. İşi şansa bırakmıyordum. Kesik derindi. Damian'ın dikişe ihtiyacı vardı ama tek bildiğim temel şeyler olduğundan sadece kalın bir gazlı bezle sardım. Bezin kanla kaplanması çok uzun sürmemişti. Başına bir havlu tuttum ve baskının kanı azaltmasını umdum.

Radar ötmeye başladığında otomatik pilotta süzülüyorduk.

Kurtarıcılarım neredeyse buradaydı.

Damian'ın saçını alnından uzaklaştırdım. Kanla kaplanmıştı.

Neden, Estebandido?

Bu yüzde sevdiğim biri öldüğü için ağlamak istiyordum ve ne zaman veya nasıl olduğunu bilmiyordum. Onun yasını hiç tutamamıştım. Şimdi adamın içindeki oğlan çocuğunu alıp götüreceklerdi.

Şimşek gökyüzünü aydınlattı ve bir anlığına onu gördüm. Esteban. Parmakları lekeli, gülüşü kocamandı ve ilk defa çileğin tadına bakmıştı.

Sana ne oldu?

Ne oldu?

Başını kucağıma alıp ileri geri sallandım.

Ardından diğer tekne yanaştı ve bir adam güverteye tırmanmaya başladı.

"Sorun değil. Her şey yoluna girecek," dedi. "Silahı bırakabilirsin."

Elimden çekip alana kadar tuttuğumun farkında değildim.

Elimden havluyu alıp Damian'ın yarasını inceledi. Kıpkırmızı kanla ıslanmıştı.

Damian'ın gözleri bir anlığına açıldı. "Rafael," diye fısıldadı adamı görünce.

Damarlarımdaki kan dondu. Bu ismi biliyordum. Damian'ın telefonda onunla konuştuğunu duymuştum.

Aldın mı? demişti Damian, Rafael'e, hattın diğer ucunda çığlıkları kaydeden adama.

"Buradayım, Damian," dedi yardımına geldiğini düşündüğüm adam. "Buradayım."

11

RAFAEL, DAMIAN'IN TEKNESİNİ KULLANIR VE arkadaşı Manuel arkadan diğeriyle takip ederken kıyı boyunca koyları geçtik. Damian'ın başı kucağımda gece boyunca kanarken öylece oturdum. Birkaç kere gözlerini açmış ve gözleri bulanmıştı. Her seferinde ham ve ilkel bir hüzün vücudumu sarıyordu çünkü bu gözlerde Esteban'dan ışıltılar vardı. Her ne hissediyor veya düşünüyorsa Damian şu an çıplak bir şekilde karşımdaydı. Acısını *hissedebiliyordum.* Yavaşça içinden çıkan cinste değildi, azabını dışarı vurmuyordu. Çıkışı olmayan kalbinin demir kafesini zorluyordu. Damian onu zaptetmeye çalışırken dönüp durdu.

"Şşşt. Şşşt." MaMaLu'nun ninnisini ne zaman mırıldanmaya başladığımı bilmiyordum. Onun için mi kendim için mi söylediğimi bilmiyordum ama onu sakinleştirmiş ve debelenmesini durdurmuş gibi görünüyordu.

Su şimdi sakin ama soğuktu ve ikimiz de sırılsıklamdık. Damian titriyordu. Onu yakınımda tuttum ve kucağımda kıpırdanırken yüzünü karnıma gömdü.

Küçük bir çocuk olduğunu düşünüyor. MaMaLu olduğumu düşünüyor.

Onu daha sıkı tutmak istedim. Onu kendimden uzaklaştırmak istedim. Damian'ı teselli etmeyi nasıl düşünebilmiştim? Nasıl düşünmezdim?

Güneş doğana, ağaçlarla kaplı tepeleri beyaz kumlu sahiline

doğru meyleden küçük bir adaya demir atana kadar ona şarkı söyledim. Anladığım kadarıyla adada herhangi bir yapı, yol, araba veya telefon hattı yoktu.

Adamlar Damian'ı tekneden palmiye ağaçları tarafından gizlenmiş küçük bir villaya taşıdı. Flamingo rengi bir kanepeye yatırdıklarında Damian inledi. Geceyi sağ salim geçirebildiğine şaşırmıştım. Kimse o kadar kan kaybedip hayatta kalamazdı. Rafael aksini düşünüyormuş gibiydi.

"Üstesinden geleceksin, Damian. Beni duyuyor musun?" dedi Damian solgun ve tepkisiz kaldığı hâlde. Manuel'i tıbbi malzeme getirmesi için tekneye yollarken kendi acil yardım çantasını karıştırıyordu.

Damian'la aynı esmerlikte bir tene sahipti ama benzerlikler burada sona eriyordu. Rafael'in saçları daha açık renkti ve yeşil gözleriyle birkaç santim daha uzundu. Çirkin ve basit kıyafetler giymiyordu. Tişörtü kaliteli ve saf pamuktan yapılmıştı. Kenarlarına düz durması için zikzak dikiş atılmıştı. Saati Damian'ın teknesinden daha pahalıydı ve ayakkabıları... Ayakkabıları Damian'ın beni kaçırdığında giydiklerini hatırlattı. Yumuşak, özel yapım İtalyan derisi.

Neler olduğunu anlamaya çalıştım. Fırtına başladığında Damian'ın Rafael'le konuştuğu aklıma geldi. İkisinin bu buluşma noktasını çoktan planlamış olması mümkündü. Rafael yolumuzu kesip durduracak kadar yakındı ve bu bölge şans eseri karşılaşmak için fazla uzak bir yerdi. Telsizi aradığımda, iletişim kurmak için kullandıkları kanala ayarlanmıştı ama herhangi biri duyabilirdi. O nedenle Rafael telefonu kullanmamı istemişti.

"Seni öldürmeliydi." Rafael, Damian'ın başındaki yarığı dikerken bana imalı bir şekilde baktı.

"Beni MaMaLu'yu görmeye götürüyordu." Eğer Damian öldüyse Rafael'le başımın daha büyük bir belada olduğunu biliyordum. Kim olduğunu veya bağlantılılarını bilmiyordum ama su üzerinde kalmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Benim yararıma olan tek şey, babamla yaptığım konuşmaydı. Hayatta

olduğumu biliyordu ve uydu telefonları GPS kullanırdı. Numarayı takip edip arama bölgesini daraltması çok uzun sürmezdi.

"Damian seni Paza del Mar'a mı götürüyordu?" Rafael'in kaşları kalktı. "Hiç kimseyi annesini görmeye götürmez."

"MaMaLu'yu tanıyor musun?" diye sordum. En azından şimdi nerede olduğunu biliyordum.

"Damian'ı on iki yaşından beri tanıyorum. Beraber büyüdük. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok."

"O zaman eğer ona bir şey olursa... Eğer ölürse... Sözünü tutar mısın? Beni MaMaLu'ya götürür müsün?"

Rafael cevaplamadan önce Damian'ın dikişini bitirdi. "Senin şoförün gibi mi görünüyorum?" Bana doğru bir adım attı. "Kâhyan?" Bir adım daha. "Kahrolası kapıcın?" diye beni tersledi. "Damian'ı veya MaMaLu'yu önemsemiyorsun. O yüzden kendi kıçını kurtarmaya çalışırken MaMaLu'yu görmek istiyormuşsun gibi davranma. Şaşaalı sarayında, şaşaalı aklın bir karış havada yaşıyorsun. Önemsediğin tek insan *kendinsin* çünkü şımartılmış bir veletten başka bir şey değilsin. Hem ne var biliyor musun?" Silahını çıkardı ve başıma tuttu. "Damian'ın suçu üzerine almasına izin vermeyeceğim. Sana yumuşak davranmış olabilir ama şansını kaybettin, Bayan Yüce Skye Sedgewick. Bu işi bitireceğiz. Hem de hemen şimdi." Beni kapıya doğru iteledi.

"Ama ben..." Gözlerim Damian'a doğru kaydı. Tedirgin bir şekilde uyuyordu.

"Seni şimdi kurtaramaz, prenses," dedi Rafael. "İleri. Dışarıya çık."

Evi çevreleyen verandada yürüyüp hindistancevizi ağaçlarını geçerek ormana girdik.

"Dur. Hemen burada," dedi Rafael küçük bir açıklığa gelince.

Ondan uzağa, kum yığınında gölgeme bakıyordum. Batan güneş ışığında uzun ve inceydi. Rafael arkama geçti. Beraber, biri diğerini başka bir galaksiye göndermeye hazır, uzun kollu uzaylılar gibi duruyorduk.

Her şeyi bırakmak, pes etmek, kabullenmek neredeyse bir ra-

hatlamaydı. Umut içi boş bir metanetti. Gerçekliğin ağırlığını her zaman taşımıyordu. Her an buna dayanmaktan bıkmıştım. Her parçalara ayrıldığında bir araya getirmekten sıkılmıştım. Ölümü ancak birkaç kez aldatabilirsin; çok sıkı bir şekilde ancak belli bir süre savaşabilirsin.

"Beni vurmadan önce sadece bir şey istiyorum." Dönüp gözlerinin içine baktım. "Bilmem lazım. Esteban'la neler olduğunu söyle. Nasıl Damian hâline geldiğini anlat."

2. KISIM
Esteban

12

ESTEBAN, SKYE'I İLK KEZ TAHTA KORKULUKLAR ardından görmüştü. Hayvanat bahçesindeki tehlikeli hayvanlar gibi onu içeride tutmak için mi yoksa MaMaLu ile büyük şehre giderken burnunu dayadığı vitrinler gibi kendisini dışarıda tutmak için mi orada olduklarını bilmiyordu.

"Neden bir kafeste?" diye sordu.

"Kafeste değil," diyerek güldü MaMaLu.

"O bir beşik," dedi Adriana Sedgewick. Bebeğin annesiydi ve okuduğu magazin dergilerinden çıkmış gibi görünüyordu.

Esteban dört yaşındaydı. Daha önce hiç beşik görmemişti. MaMaLu'yla beraber hizmetçilere ayrılmış küçük bir odada yatıyordu. Burayı MaMaLu'nun abisi Fernando ile kaldıkları zamandan daha çok seviyordu. Bazı günler Fernando eve sarhoş gelip MaMaLu'nun kapıyı kilitleyerek onu dışarıda bıraktığını fark ediyordu. O akşamlar bağırıyor, küfrediyor ve kapıya vuruyordu. Diğer zamanlar onlara *elobe*, koçanlarıyla suda pişirilmiş mısır getiriyor ve kanosuyla onları denizde gezdiriyordu. Esteban hangi ruh hâlinde olduğunu asla tahmin edemediğinden dayısının etrafında sürekli dikkatli dolaşıyordu.

Bir akşam Fernando eve arkadaşını getirdi.

"Gel, Esteban," diye oğlanı eliyle çağırdı. "Arkadaşıma merhaba de. Victor Madera."

Tam o anda MaMaLu içeri girdi ve Victor Madera'nın bakışları hızla yön değiştirdi. "Ve bu?.." diye sordu.

"Kız kardeşim Maria Luisa," diye cevap verdi Fernando.

Victor gözlerini ondan ayıramıyordu. Maria Luisa'yı duymuştu. Herkesi ve her şeyi bilmek onun işiydi. Fernando onun hakkında yüksek ihtimalle kendisine saklaması gereken şeyler söylemişti ama bir adamın zaafı olduğunda, ister kumar ister alkol ister kadınlar olsun, onu bir şekilde konuştururdunuz.

"Fernando bana iş aradığını söyledi," dedi Victor.

"Arıyorum," diye cevap verdi kadın. Elbisesi dar bir şekilde göğsüne yapışmıştı.

"Senin için bir şeyim olabilir." Victor onu çıplak görmekten başka bir şey istemiyordu.

O akşam Adriana Sedgewick'e gidip ona dadı bulduğunu söyledi.

"Yarın görüşmeye gelmesini söyle," dedi kadın.

Victor, Meksika'nın yeraltı işleriyle uğraşan zengin babasına korumalık yapmıştı. Ailesinin güvenliği önceliğiydi. Victor, babası tarafından yıllar önce işe alınmıştı ama Adriana'yı huzursuz ediyordu. Warren ile evlendiğinde babasının Victor'un da ona eşlik etmesinde ısrarcı olmamasını dilerdi ama bu şartlarından biriydi. Diğeri ise aile şirketine Warren'ın da dahil olmasıydı.

"Bu da neydi?" diye sordu Warren. Karısının hamile karnını sarmalayıp boynuna sokuldu.

Cevap vermek yerine parmaklarını onunla birleştirip elini bebeğin tekmelediği yere yönlendirmeyi tercih etti. "Hiç pişman oldun mu?" diye sordu.

"Neden pişman oldum mu?"

"Benimle evlendiğine. San Diego'yu Paza del Mar için bıraktığına. Aileme bulaştığına."

"Adriana, bunları daha önce konuştuk. Hem, doğrudan bulaşmış değiller, ben de değilim."

"Kartel için para aklamak, bizi onlardan ayıran ne kadar insan olsa da, *doğrudan* bulaşmak demektir. Benim için yaptığını biliyorum. Babam..."

"Baban, kızına âşık genç bir serseri gördü ve bana bir seçenek sundu. Meksika'dan para çıkarabilecek bir adam gördü, ben de sana alışık olduğun şeyleri vermek için bir fırsat gördüm. Kendi payımızı toplayıp birkaç yıl içinde çekip gideceğiz. Planımız bu, bebeğim. Az ve öz." Onu öptü. "Victor ne istiyordu?"

"İyi bir dadı birini tanıdığını söyledi."

"Victor şimdi de dadı mı öneriyor?"

Adriana kahkaha attı. "Eğer kadın onun gibiyse ondan hoşlanacağımı düşünmüyorum."

Ama şaşırtıcı şekilde memnun kalmıştı. Daha yaşlı, soğuk birini bekliyordu ama MaMaLu atik, hayat dolu ve zekiydi. İki dil biliyordu ve kolayca İspanyolca'dan İngilizce'ye geçebiliyordu. Adriana'nın en çok sevdiği şeyse, belinde oğluyla gelmesiydi.

"Bu Esteban," dedi sanki en gurur duyduğu başarıymış gibi.

Adriana sorular sordu ama ondan ziyade, çocuğuyla nasıl anlaştıklarını izledi. Görüşme bitene kadar kararını vermişti. Eğer çocuğunu biri yetiştirecekse bu, MaMaLu'ydu. Anaç bir yapısı vardı ama disipline etmekten de korkmuyordu. Ne zaman teslim olup ne zaman ödüllendireceğini biliyordu. Her şey hakkında hikâyelerle doluydu. Gerçek veya hayal ürünü de olsa hikâyeleri ve onun hakkında büyülü bir şey vardı.

"Bebeğin bir hafta daha doğması beklenmiyor ama etrafa alışmanı istiyorum. Yarın başlayabilir misin?" diye sordu Adriana.

Ve böylece iki eşsiz kadının arasındaki içten ve sonsuz arkadaşlık başladı.

Adriana, Skye üç yaşındayken ölmüştü. Öldüğünde şehirde babasını ziyaret ediyordu. Herkes kurşunun kartelle yaşadığı bir çekişme dolayısıyla babası için sıkıldığını biliyordu. Kızını gömdükten sonra onlarla bütün anlaşmalarından vazgeçmişti ama damadını bu işten kurtaramamıştı. Kartel, Amerikan pasaportu olan birini istiyordu ve Skye'ı tehdit ederek onu elde etmeye çalışıyordu. Warren'ın bu işten çıkması altı yılını almıştı ve bu süreçte MaMaLu, Adriana'nın kızının, annesinin yokluğunu hiç hissetmediğinden emin olmuştu. Onu kendi kızı gibi sevmişti.

Skye uyandığında ilk MaMaLu'yu görüyordu ve MaMaLu'nun sesiyle uykuya dalıyordu.

Esteban, annesini çalan küçük kıza içerlemişti. MaMaLu'nun bütün gülümsemelerini, ninnilerini kendine istiyordu. Geceleri eve gelmesini bekliyordu ve gelmediğinde Skye'ın camının önündeki ağaca çıkıp orada oturarak surat asıyordu. Skye beşik için fazla büyümüştü ve MaMaLu onu yatağa yatırırken yanında oturuyordu. Bazen MaMaLu, Esteban'ı çağırırdı ama o her zaman başını iki yana sallardı. Bu küçük kızın gerçek olmadığından fazlasıyla emindi. Saçları, kilisede gördüğü halelerin rengindeydi ve yatağın yanındaki lambadan gelen ışıkla yumuşak, altın tüyler gibi görünüyordu. Esteban kanmamıştı. Bir gün uçup gideceğini biliyordu ama o zamana kadar MaMaLu kalıp ona baksın diye gerçekmiş gibi davranıyordu.

Esteban her gün Skye'ın odasına MaMaLu'nun hikâyelerinin bir kısmını yakalayabilmek için geliyordu. Kısa sürede içeriye tırmanmaya ve ne dediğini duymak için yere oturmaya başladı. Ufak ufak yaklaşıp MaMaLu'nun bacağına yaslandı. Bir gece ona o küçükken söylediği ninniyi söylemişti. Esteban onun için olduğunu biliyordu çünkü Skye uyuyordu ama MaMaLu söylemeyi bitirdiği an Skye yatakta döndü.

"Tekrar söyle, MaMaLu," dedi.

"Hayır!" Esteban ayağa kalkıp MaMaLu'yu çekiştirerek ondan uzaklaştırdı. "O *benim* ninnim!"

"Ban?" Uykulu gözlerini ovuşturup ona baktı.

"İsmim Esteban, Ban değil!"

"Ban." Yataktan çıkarken yorganını peşine sürükleyip ayağına bıraktı.

"Ne istiyor?" diye sorarken onu temkinli şekilde izliyordu.

"Kalmanı istiyor," dedi MaMaLu.

Küçük kız camdan dışarı tırmanmadan önce onun elini tuttu. Tombul küçük parmakları onu aşağı doğru çekerken fazlasıyla gerçek görünüyordu. Yorganı yere serdi ve başını kucağına koydu. Esteban şaşırmıştı. MaMaLu'ya baktı ama o küçük kızı batta-

niyeyle sarıp ninniye devam etmişti. Skye uykuya dalana kadar Esteban hiç kıpırdamadı. Uyanmayacağından emin olduğunda melek gibi saçlarına dokundu. Bu da oldukça gerçek gibiydi.

Ondan sonraki her gün küçük kız Esteban'ı gözlemişti. O camdan tırmanmadan önce uykuya dalmayı reddediyordu.

Ban, Eban'a dönmüştü.

Eban, ise Teban'a.

Teban da en sonunda Esteban'a.

Esteban, MaMaLu için gelmeye başlamış olsa da artık Skye için geliyordu. Yıllar geçtikte arkadaşlıkları gelişmişti. Ona gazeteden nasıl uçurtma ve süpürge sapı yapacağını öğretmiş, kız da babasının Amerika'dan geldiğinde getirdiği CD'lerle onu tanıştırmıştı. "Drops of Jupiter" dinlediklerinde güneş Skye'ın saçlarında parlardı ve Esteban, "Jüpiter en soluk altından yapılmış olmalı," diye düşünürdü. Bazen bütün galaksilerin, taktığı kolyeye sığdığını hayal ederdi.

Esteban, Warren Sedgewick'i Skye'la birlikte izlerken bir babası olsa nasıl olacağını merak ederdi. MaMaLu'nun, onun uyuduğunu düşündüğünde odaya sıvışan Victor Madera'yla evlenmemesini ummuştu. O gecelerde MaMaLu odalarındaki eğreti bölmeyi çekerdi. Kalın kumaştan bir şey göremezdi ama onları duyabiliyordu. Victor'un çıkardığı doyumsuz ve derin seslerden nefret ediyordu. Esteban, Victor'un ne zaman ziyaret edeceğini her zaman biliyordu çünkü MaMaLu bütün gün şarkı söylemiyordu.

Bir gece MaMaLu'yla Victor kavga etti ve MaMaLu onu dışarı attı. Ertesi akşam kil saksıdaki beyaz zambaklarla kapıda bitmişti.

"Benimle evlen, Maria Luisa," dedi. Ona Maria Luisa demekte ısrar ediyordu çünkü Esteban'ın MaMaLu'su olduğu veya bir adamın ona dokunacağı düşüncesine katlanamıyordu.

MaMaLu cevap vermedi. Yüzüne kapıyı kapatmaya çalıştı.

"Demek işler buraya geldi, öyle mi?" Ayağını kapıya kıstırdı. "Seni Fernando'dan kimin kurtardığını, sana kimin iş ve oğluna kalacak yer bulduğunu unuttun mu?"

"Bu yıllar önceydi, Victor. O günden beri ücretini ödüyorum. Yeter artık. Seninle işim bitti."

Victor kapıyı açmaya zorlayıp çiçekleri fırlattı. MaMaLu geriye doğru tökezleyip çamur ve zambakların üzerine düştü.

"Benim için çok iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye alay etti Victor. "Oğluna bir piç olduğunu söyledin mi?"

MaMaLu'nun nefesi kesildi.

"Bilmediğimi mi sanıyordun? Ah, evet. Fernando bana anlattı. Esteban'ın babası balıkçılık yaparken kazayla ölmemiş. Sen kendi küçük düğününü planlarken kaçmış. Ne seni ne de senin piçini istemiş. Sana onurunu temizleme şansı veriyorum. Oğlana ismimi vermeye gönüllü olduğum için minnettar olmalısın."

"Senin ismine ihtiyacı yok. Benim de yok. Para için insan ticareti yapan bir adamın ismini alacağına onursuz yaşarım daha iyi."

"Ben bir korumayım. İnsanları *koruyorum.*"

"O zaman Adriana Sedgewick vurulduğunda neredeydin? Onun yanında olman gerekiyordu. O anda uzağa çağrılmış olman gayet duruma uygun görünüyor. Aslında eminim..."

"Kes sesini!" Victor, MaMaLu'yu boynundan yakaladı ve onu nefes almaya zorlanana kadar sarstı.

Esteban yataktan fırlayıp üstüne atladı. Kafasını Victor'un karnına gömdü ve nefesini kesti. "Onu rahat bırak!"

Ama Victor daha güçlüydü. Esteban'ı uzak tutarken MaMaLu'yu bıraktı. Esteban havaya yumruk ve teklemeler atarken Victor onu yere fırlattı.

"Buna pişman olacaksın," derken MaMaLu'ya parmağını salladı Victor. Sesi soğuk ve acımasızdı.

"Defol git," dedi MaMaLu. "Señor Sedgewick'i aramadan buradan çek git."

Victor onun ayağına tükürdü ve topukları üzerinde döndü. MaMaLu o gidene kadar dimdik durmuştu. Sonra Esteban'ın yanına koştu. "İyi misin, *cariño**?"

---

* (İsp.) Tatlım –çn

Esteban boğazındaki düğümü yutkundu. "Söylediği doğru mu? Babam ölmedi mi? Sadece... terk mi etti? Beni hiç istemedi mi?"

"Senin suçun değildi, Esteban. Benim suçumdu. Genç ve aptaldım. Beni sevdiğini düşündüm."

Esteban kendini bildi bileli MaMaLu bir savaşçıydı. Gururlu, güçlüydü ve hiç ağlamazdı. Ama şimdi kocaman damlalar kirpiklerinin ucundan dökülüyordu. Onları olabildiğince engelledi ama gözünü kırpıştırdığında yanaklarında ıslak izler bırakmışlardı.

Sonra MaMaLu, Esteban'ı paramparça eden hıçkırıklara boğuldu. Onu koruyamamıştı. Nasıl rahatlatacağını bilemiyordu. O yüzden Esteban onu rahatlatan tek şeyi yaptı. Annesinin başını kucağına koyup ona şarkı söyledi.

Ay, yai, yai, yai,
Şarkı söyle ve ağlama...

13

SONRASINDA ESTEBAN'IN BAŞI FAZLASIYLA BELA-ya girmişti. Geç saatlere kadar köyde kalmış ve sevmeye başladığı, iyi adamların kötü adamları dövdüğü western filmlerini izlemişti. Esteban, *İyi, Kötü ve Çirkin*'deki silahlı soyguncu Blondie'ydi ama birkaç dolar kazanma peşinde değildi. MaMaLu'yu korumaya çalışan sert tipti. Ama bir problem vardı. Eve döndüğünde korunması gereken kişi kendisiydi. Hem de MaMaLu'dan.

"Estebandido!" Ona ancak sinirli olduğunda böyle seslenirdi. MaMaLu sinirli olduğunda peşine süpürgeyle düşerdi.

Esteban sert teller bacaklarının arkasına değdiğinde MaMaLu pes edene kadar hızla koşardı. Annesi içeri girecek ama süpürgeyi kapıda bırakacaktı. Esteban dönmeden önce bir süre bekleyecekti.

"MaMaLu, benim." Ayağını girişte biraz sürtecekti. "Estebandido'cuğun eve geldi."

MaMaLu kapıyı açıp ona sertçe bakacaktı. Onun kötü bakışları altında belirgin bir şekilde sindiğinde arkasını dönüp yatağa girecekti. Her zaman ona bir tabak *tostada** ve bir bardak *horchata*** bırakırdı. O da karanlıkta yüzünde gülümsemeyle Victor'un kıçını tekmelediği günü hayal ederek yerdi.

Esteban dövüş sanatları filmlerini ilk gördüğünde çitlerde Victor'un yüzünü hayal edip tekmelemişti. Bu ona bir yıllık

---

* Kızarmış *tortilla* –ç.n

** Çoğunlukla badem tozundan yapılan bir içecek –ç.n

ev işleri cezası kazandırmıştı. MaMaLu yumuşak davranmaya inanmıyordu. Elbette Victor'un da sürekli onunla uğraşması duruma yardımcı olmuyordu. MaMaLu'ya ulaşmanın kesin yoluydu ve onu reddettiği için Esteban'a eziyet etmekten büyük zevk alıyordu. Esteban, Skye'ın doğum günü partisinde bir çocuğu yumruklandığında Victor sevincini güçlükle saklamıştı. Esteban'ı yakasından yakaladığında MaMaLu'nun takip etmesini, ona acıması için yalvarmasını umuyordu ama kadın bu tür şeyler için fazlasıyla gururluydu.

Nihayetinde Victor'un düşündüğü kadar tatmin edici olmamıştı. Sert, yabani otlarla dolu çimenleri makasla kesmek Esteban'ı yola getirmeliydi ama çocuk şikâyetçi olmamıştı. Gideon Benedict St. John'un dişini dökmenin verdiği tatmin her şeye değerdi. Ayrıca işini bitirene kadar dizleri ile dirsekleri kızarıp yara içinde kalsa da Warren'ın Skye ile aynı sınıfa katılacağını söylemesi Esteban'ı gülümsetmişti.

Victor, Esteban'ın yüzündeki sinir bozucu sırıtışı silmekten başka bir şey yapmak istemiyordu ama yapması gereken şeyler vardı. Büyük şeyler. Warren, El Charro ile Sinaloa kartelinin kârlı bir kanadını yöneten, kısmen ünlü bir uyuşturucu baronuyla görüşecekti. Bu, Warren'ın *capo** ile ilk yüz yüze görüşmesiydi ve güvenliği ayarlamak Victor'un işiydi.

El Charro kendi korumalarıyla geziyordu ama Victor o gün etrafın güvenli olduğundan ve çalışanların malikâneden uzak durduğundan emin olmalıydı. Şimdiye kadar Warren'ın kartel ile bağlantısını kimse kanıtlayamamıştı ve toplantıya şahitlik edecek kimsenin olmaması önemliydi.

Buluşma gününde Victor kapıya ve etrafa ekstra adamlar dikmişti. Zamanı geldiğinde içeri gidip merdivenlerin dibinde Warren için bekledi.

Warren aynadaki görüntüsüne baktığında derin bir nefes aldı. Bugün için altı yıl beklemişti. El Charro'yu onu organizas-

---

* Mafya babasının bir altındaki mafya patronu –çn

yondan salıvermesi için kandırmak *zorundaydı* ama kolay olmayacaktı. Kurtulmayı başarsa bile kimse bu işten temiz çıkmazdı. Warren, düğün günlerinde karısıyla çekilmiş bir fotoğrafını alıp onun gülümsemesine parmaklarıyla dokundu.

Seni çok özlüyorum, bebeğim.

Skye'ın odasından gelen kahkahayı duydu ve çerçeveyi bıraktı.

Onu buradan çıkaracağım, Adriana. Ne pahasına olursa olsun. Söz veriyorum.

"MaMaLu." Skye'ın kapısını çaldı. "Önemli bir misafir bekliyorum," dedi kapıyı açtığında. "Toplantı bitene kadar Skye'la burada kaldığınızdan emin olun. Rahatsız edilmemeliyiz. Ne olursa olsun."

"Peki, Señor Sedgewick." MaMaLu onun merdivenlerden inişini izledi. Victor'la yeni gelen arabayı karşılamaya gittiler.

Esteban arka kapıdan elinde defter ve kalemle geldiğinde kapıyı kapatmak üzereydi. Bayan Edmonds'la olan ilk dersinin iptal edildiğini ona söylemeyi unutmuştu.

"Esteban!" diyerek üst kattan el salladı. "Eve git. Bugün ders yok. Ayrıca Señor Sedgewick'in seni görmediğinden emin ol. Kimsenin burada olmaması gerekiyor. Beni duydun mu?"

"Tamam." Esteban tüm bu telaşenin nedenine dair bir şey bilmiyordu ama MaMaLu bu ses tonunu kullandığında onu dinlerdiniz.

MaMaLu, Skye'ın odasına dönüp kapıyı kapadı. Esteban bir anlığına üst kata sızıp sızamayacağını düşündü ama ön kapı ardına kadar açılmıştı ve Warren bir grup adamla içeri girmişti. Esteban başının daha fazla belaya girmesini istemediği için hızla yemek odasına daldı. Dolaptaki gizlenme yerine kıvrılırken gitmelerini bekliyordu ama odaya girip masaya oturdular. Victor kapıyı kapattı ve Warren'ın ardında durdu. Esteban diğer adamları göremiyordu. Çapraz örgülerden tek seçebildiği bacaklarıydı.

"Bu büyük bir onur," dedi Warren. "Hepinizi beklemiyordum."

"Uzun süredir beraber iş yapıyoruz. Tanışma zamanımız gelmişti," dedi Warren'ın yanında oturan adam.

"Elbette. Siz beyefendilere bir içki ikram edebilir miyim?" Warren ayağa kalkıp dolaba doğru yürüdü. Esteban buz çınlaması duydu.

Tam o anda kapı ardına kadar açıldı ve Skye koşarak içeri girdi. "Esteban! Ona söylemeyi unuttum..."

"Skye!" MaMaLu ardından tökezlerken onu zaptetmeye çalışıyordu. "Çok, çok özür dilerim, Señor Sedgewick."

Bir an herkes sustu. Warren yavaşça onunla yüz yüze gelmek için döndü. MaMaLu masaya hızlıca bir bakış atıp bakışlarını çevirdi. "Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim. Hadi gel, Skye." Skye'ı dışarı yönlendirmeye çalıştı.

"Ama..." Skye arkasını dönüp Esteban'ın genellikle saklandığı, babasının arkasındaki yeri görmeye çalıştı.

"Hemen üst kata çık, Skye," derken Warren'ın sesi ruhsuz ve düzdü. "Beyler, bölünme için özür dilerim," dedi MaMaLu ve Skye gittikten sonra.

Esteban'a göre oda çok uzun bir süre sessiz kalmış gibiydi.

"İfşa olduk," dedi daha önce konuşan adam.

"O, kızının dadısıydı. Kendisi yıllardır bizimle. Güvenilir biri, El Charro. Bana güvenebilirsin," diye cevapladı Warren.

Yanındaki adam ona bir şey fısıldadı. Diğerleri kendileri aralarında konuştu.

"Eğer ayrılmayı düşünüyorsan bundan daha fazla bir güvenceye ihtiyacımız var. Serbest bırakılma şartların elimizde ama herhangi bir yarım kalmış işi göze alamayız. Sırf kendimiz için endişe etmiyoruz, anlıyor musun? Küçük bir kızın var. Eminim onun da bu işlerin ortasında kalmasını istemezsin."

Warren bir şey söylemeye çalıştı ama fikrini değiştirdi. El Charro onu en hassas noktasından yakalamıştı. Eğer Warren, MaMaLu konusunda bir şey yapmazsa Skye'ın hayatı söz konusu olacaktı. Aynı zamanda El Charro'nun onu bırakmaya gönüllü olmasının tek sebebi, kayınpederinin, yani Adriana'nın

babasının, Skye'la birlikte ülkeden çıkmaları ve kartelden uzaklaşmaları için elindeki bazı ipleri çekmesiydi. "Anlıyorum," diye cevap verdi. "İcabına bakacağım."

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," dedi El Charro.

Toplantı devam etti ama söylenenler Esteban'a mantıklı gelmiyordu. Adamlar kalkıp el sıkıştıklarında memnun olmuştu.

Odayı terk etmelerinin ardından Warren, Victor'a döndü. "MaMaLu ile ilgili durum. İcabına bak. Kalıcı bir şey... olmasın. Anladın mı?"

Warren dışarı çıkarken Victor sert bir şekilde başını salladı. Esteban gitmelerini izlerken, neler olduğundan emin değildi ama MaMaLu'ya söylemek zorundaydı. Warren'ı bu kadar yıpranmış ve üzgün görmemişti.

Esteban saklanma yerinden çıkmak için evin sessizleşmesini bekledi. Hizmetçilerin kaldığı bölüme gidene kadar hava kararmıştı. Yaklaşırken Victor'un odadan çıktığını gördü. Esteban o geçerken bir ağacın arkasına sakladı. Victor, MaMaLu onu reddettiğinden beri hiç geri dönmemişti. Bir şeyler dönüyordu ve Esteban bundan hoşlanmamıştı. MaMaLu'yu bekledi ama o gelemeden uykuya daldı.

Annesi örtüleri üzerine çekip yanağını öptü. Oğlunun yüksek ihtimalle aç bir şekilde uykuya daldığını fark edince yüreği acımıştı. "*Mi chiquito. Mi* Estebandido."*

MaMaLu alarmı erkene kurdu. Ona kocaman bir kahvaltı hazırlayacaktı. *Pan de yema;* fazlaca yumurta sarısıyla yapılmış, tarçınlı, yoğun bir sıcak çikolataya batırılmış, şekerli ve yumuşak bir ekmek.

Ama Esteban bu kahvaltısına hiç kavuşamamıştı. Yüzünde el fenerlerinin sert ışıklarıyla uyanmıştı. Gecenin bir yarısıydı ve oda bir sürü karanlık giysili adamlarla doluydu.

"Esteban!" diye MaMaLu'nun bağırdığını duydu ama kör edilmişti.

---

* (İsp.) Küçük oğlum. Estebandido'm –ç.n

"MaMaLu." Esteban, sesine doğru sendeledi ama onu sürükleyerek götürüyorlardı.

Biri onu ensesinden yakalamıştı. Esteban ondan kurtulmaya çalışıyordu ama tek yapabildiği, annesini arabayı koyup uzaklaşmalarını izlemek olmuştu.

"Benimle geliyorsun." Ses Victor'a aitti.

"MaMaLu'yu nereye götürüyorlar?" Esteban pençelerinden kurtulup ona kötü kötü baktı.

"Eğer onu tekrar görmek istiyorsan dediğimi yapacaksın. Anladın mı?"

Esteban başıyla onayladı. Bunun öğlen olanlarla bir alakası olduğunu bildiğinden Victor'u diğer arabaya kadar takip etti.

"Seni dayın Fernando'ya götürüyorum. MaMaLu'yla ilgili durum çözülene kadar orada kalacaksın."

"Hangi durum?" Esteban, Paza del Mar'ın sık ve karanlık ağaçlarının yanında geçerken geceliği içinde titremişti. Ayakkabılarını geride bırakmıştı.

Victor cevap vermedi.

Fernando'ya vardıklarında Victor, Esteban'a dışarıda beklemesini söyledi. Esteban ikisinin konuştuğunu duyabiliyordu. Fernando sendeleyerek dışarı çıktı. İdrar ve ucuz alkol kokuyordu.

"Sana göz kulak olmam için Señor Sedgewick'in bana verdiğine bak." Elinde bir tomar para vardı. "Gel, benim ufak ikramiyem. Gel de *tío*na* sarıl."

Esteban yanından geçip gitti. Fernando'nun yeri hakkında her şeyden nefret ediyordu. Rutubetinden, soğuk çimento zemininden, MaMaLu ile odalarında sindikleri zamanların hatıralarından nefret ediyordu. Warren onu neden buraya göndermişti?

"MaMaLu nerede?" diye Victor'a sordu.

"Annen teklifimi kabul etmeliydi ama onun için iyi olduğumu düşünmedi. Şimdi onu koruyacak kimsesi olmadan, hak ettiği yerde." Gülüşü Esteban'a ürkütmüştü.

---

* (İsp.) Dayı –çn

"Bana nerede olduğunu söyle!" Çekip giderken Esteban ardından bağırdı.

"Kapa çeneni." Fernando ellerini kulağına kapatarak ebedi akşamdan kalmalığıyla baş ediyordu. Victor'un ona verdiği para tomarını katlayıp dışarıya yönelmeye başladı. "Git uyu. Anneni Valdemoros'a götürdüler ve ikimizin de yapabileceği hiçbir şey yok."

Valdemoros.

Esteban dehşete düşmüştü. Valdemoros, Paza del Mar'ın birkaç kilometre kuzeyinde, kadınlar için ayrılmış bir hapishaneydi. Esteban onu neden götürdüklerini veya oradan ne kadar sürede çıkacağını bilmiyordu. Misafir odasının kapısını açıp yatağa çöktü. Yatak inceydi ve çarşaflar pisti. MaMaLu ile Casa Paloma'ya gitmek için buradan ayrıldıklarından beri Fernando'nun onları yıkadığından şüpheliydi. MaMaLu'nun yeni işi o zamanlar lütuf gibiydi ama Esteban şimdi, ikisinin de farkına varamadığı bir felaketin başlangıcıymış gibi hissediyordu.

14

VALDEMOROS DİKENLİ TELLERLE VE ARALIKLI NÖbet kuleleriyle bitmek bilmeyen bir beton duvardı. Ortasında, silahlı araçların tesise girip çıktığı ağır metal bir kapısı vardı. En sonunda ise bitişik bir yapı olan, zavallı ve küçük ziyaretçi girişi bulunuyordu. Kocaman gri bir treni takip eden, yolunu kaybetmiş bir el arabası gibiydi.

Esteban kocaman duvarın gölgesinde küçücük ve çaresiz hissediyordu. Gardiyanlar uzun namlulu tüfeklerle kuleleri koruyordu. Ana kapıda gardiyanlar penceresiz barikat boyunca devriye geziyordu. MaMaLu bu geçilmez girişin ardında bir yerlerdeydi ve Esteban ona ulaşmak için bir yol bulmalıydı.

Esteban, ziyaretçi girişinin uzun kuyruğunda durdu. Gardiyan, sırası geldiğinde onu birkaç kez görmezden gelmişti.

"Pardon," dedi Esteban, gardiyan bir adamın daha içeri girmesine izin verdiğinde. "Annemi görmeye geldim."

Ama gardiyan onu duymamış gibi yaptı. Esteban bütün günü itilip kakılarak geçirdi ama pes etmedi. Gardiyanlar değiştiğinde umudu yeşerdi ama sonraki de onu görmezden geldi.

"İşte." En az onun kadar uzun süre bekleyen bir adam ona bir kâğıt külah dolusu fıstık verdi. "Onlara ödeme yapmadığın sürece girmene izin vermiyorlar."

Esteban ona boş boş baktı.

"Evine git, oğlum." Adam pantolonunu silkeleyerek ayağa kalktı. "Zamanını boşa harcıyorsun."

O akşam, sıra gittikçe azaldığında Esteban tekrar denedi. Eğer yeterince uzun süre beklerse gardiyanlardan birinin onu içeri alacağından emindi ama sonraki de en az onlar kadar acımasızdı ve onu copla dışarı kovaladı.

Esteban ertesi gün yine geldi. Sonraki gün de. Ve ondan sonraki gün de. Sonunda gardiyanlardan biri onu kabul etti.

"Mahkûmun ismi?"

"Maria Luisa Alvarez."

"Senin ismin?"

"Esteban Samuel Alvarez."

"Bana öğle yemeği getirdin mi?" diye sordu adam.

"Öğle yemeği mi?"

Gardiyan kollarını göğsünde birleştirip gözlerini kıstı. "Seni etrafta görüyorum. Daha öğrenemedin mi? Benim yemeğimi kim karşılayacak?"

Esteban birden işlerin nasıl yürüdüğünü anladı. "Yemeğin... ne kadar?"

"Üç yüz elli peso, *amigo**. Anneni ayın her günü görebilirsin."

"Bir günlüğü ne kadar?"

"Aynı."

"Lütfen. Hiç param yok. Onu görmeme izin ver. Yarın dayımla beraber geleceğim. Yemeğini getireceğim ve..." dedi Esteban.

"Para yoksa *madre*** de yok." Gardiyan onu kovaladı.

Sıradaki kişi Esteban'ın yerine geçti. Kadının gardiyana gizlice bir şey vermesini izledi. Görünüşe göre herkes işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Esteban, Victor'un Fernando'ya verdiği bir tomar parayı düşündü.

Eve gittiğinde Fernando'yu kendi tükürüğünde baygın buldu.

"*Tío* Fernando." Onu uyandırmaya çalıştı ama yararı olmayacağını biliyordu. Esteban üstünü yokladı. Cebinde birkaç kuruş buldu ama Fernando sahip olduğu ne para varsa içip bitirmişti.

"Hayır, hayır, hayır!" Esteban içini açıp kararmış, alkolle

* (İsp.) Dostum –çn

** (İsp.) Anne –çn

dolu ciğerinden o üç yüz elli pesoyu alabilmek istiyordu. Bütün evi aramış ama hiçbir şey bulamamıştı. Satabilecek bir fasulye konservesi bile yoktu.

Esteban'ın ona yardım edecek tek adama, Warren Sedgewick'e gitmekten başka şansı yoktu.

İcabına bak, demişti Victor'a, tıpkı Esteban, Gidiot'u yumruklad ığında olduğu gibi.

Esteban eğer Victor'un onun için verdiği cezayı bilse Warren'ın araya gireceğinden emindi ve şimdi de MaMaLu'nun nasıl "icabına bakıldığını" görürse araya girerdi. Esteban, Skye'ın babasının adil bir adam olduğunu inanıyordu. Warren, Fernando'nun pis bir alkolik olduğundan habersiz, Esteban'a bakıldığından emin olmak için çok para göndermişti. Esteban, Warren'ın, gerçeği öğrenirse MaMaLu'yu Valdemoros'tan çıkaracağına ikna olmuştu.

Fernando'nun Paza del Mar'daki evinden Casa Paloma'ya yarım saatte yürünüyordu. Esteban yol boyunca hızla koştu. Ayakları, orman yolu boyunca dağılmış küçük ve sivri taşlar yüzünden kesilse de içine bir umut doldu. Ağaçlar seyrekleşip de Casa Paloma'nın kapılarını görene kadar sık yeşilliklerin arasından koşup, yüzünü ve kollarını döven dallardan kaçmaya çalıştı.

Warren ve Skye'ın gümüş rengi Peugeot marka arabaya bindiklerini gördü. Şoför dairesel yoldan çıktı. Esteban oraya vardığında işlenmiş demir kapılardan daha yeni çıkmışlardı.

"Bekle!" Casa Paloma'ya giden toprak yolda arkalarından koştu. Tekerlekler dalgalanan bir toz bulutu bırakıyordu ardında. Esteban'ın ciğerleri toz toprakla doldu.

"Skye," diye bağırdı.

Arkasını dönüp kir ve çakıl bulutundan ona baktı.

"Dur. Skye!" El salladı, kaburgalarına keskin bir ağrı girince durdu. İki büklüm olup ağrıyı gidermeye çalıştı.

Skye arkasını dönmüş ve araba yolda gitmeye devam etmişti.

"Skye," diye hıçkırarak ağlarken dizlerinin üzerine düştü.

Boncuk boncuk ter damlıyor ve toz toprakla karışıyordu.

Esteban, Skye'ın neden babasını durdurmadığını anlamıyordu. MaMaLu'yu götürdükleri akşamdan beri onu görmemişti. Nerede olduğunu hiç merak etmemiş miydi? Onu ve MaMaLu'yu hiç özlememiş miydi?

İyi bir sebebi olmalıydı ve döndüklerinde ona söylerdi. Esteban beklemeye karar verdi. MaMaLu hakkında Warren ile ne kadar erken konuşursa onu o kadar erken görürdü.

Esteban gerisingeri kapıya yürüdü. Victor'un kapıyı zincirleyip kilitlediğini gördü. Victor. Bütün bunlar *onun* suçuydu. MaMaLu'yu gönderen *oydu*. Esteban'ın bütün öfkesi ve hüsranı patlama noktasına geldi. Kiralık bir sağ kola karşı on iki yaşında bir çocuk olduğunu unuttu. Blondie ve Bruce Lee'nin bile fena dövüldüklerini unuttu. MaMaLu'nun Valdemoros'ta olmasının sebebinin Victor Madera olduğu gerçeği dışında her şeyi unuttu.

"Victor!" Esteban şaşırtma avantajını elinde tutuyordu ve uzun tekmelerle yumruklar üzerine aylardır pratik yapıyordu. Doğrudan Victor'un göğsünü hedef aldı.

"*Estás puto**... Delirdin mi?" Victor geriye doğru tökezlediğinde zincirler kapıda çınladı. "Sana Fernando'da kalman gerektiğini söylediğimi sanıyordum. Sözümü dinlemeliydin!" Esteban'ı çevreledi.

Kavga olduğu söylenemezdi. Esteban sırtında ve göğsünde darbeleri hissederken gözlerini kapadı. Yere düştüğünde Victor onu karnından tekmeledi.

"Eve git, seni gidi aptal velet."

Ama Esteban başını sallayıp karnını tuttu. "Señor Sedgewick'i görene kadar gitmeyeceğim."

"Señor Sedgewick'in seni önemsediğini mi sanıyorsun? MaMaLu'yu geri getireceğini mi düşünüyorsun?" Victor kahkaha attı. "Seni gidi zavallı *bastardo***. Bu zengin *gringolar**** için dünkü gazete kadar önemin yok."

---

* (İsp.) Siktir -çn

** (İsp.) Piç -çn

*** (İsp.) Yanki -çn

"Bu doğru değil!" Esteban'ın yüzü kir içinde kalmıştı. Gözyaşlarını sildiğinde yanaklarında kahverengi şeritler bıraktı. "Skye benim arkadaşım."

"Gerçekten mi?" Victor başını yalandan acırmış gibi salladı. "Söyle o zaman, *arkadaşın* sana veda etti mi? Gittiğini ve asla dönmeyeceğini söyledi mi?"

"Yalan söylüyorsun. Pis, kaba bir yalancısın!"

"Bekle o zaman. *Arkadaşının* ve babasının seni kurtarmalarını bekle."

Victor çekip giderken Esteban tepki vermek için fazlasıyla yorgundu ve canı acıyordu. Görünürde yara beresi vardı ama içi öfke ve utançla kaynıyordu. Çelimsiz, güçsüz ve yere serilmiş hissediyordu. İki büklüm olmuş şekilde, acımasız öğle sıcağında kilitli kapıların önünde uzandı.

Saatler geçse de Esteban bekledi. Etraf sessizdi. Çok sessiz. Etrafta hiçbir hizmetçi yoktu ve kapılar hiç zincirlenmezdi. Korumalar neredeydi? Bahçıvan neredeydi? Esteban hepsinin gittiğine inanmayı reddediyordu. Skye'ın veda etmeden gitmeyeceğini biliyordu. *Biliyordu*.

Yıldızlar gökyüzünde belirdiğinde Esteban seke seke girişe gidip kapıdan baktı. Bahçedeki ışıklar yanmamıştı ve hizmetçi bölümüne giden yolda da ışık yoktu. Arkadaki çitlerden sonra Skye'ın camının önündeki ağaca tırmandı. Sarsarak açmaya çalıştı. Hâlâ kilitlenmemişti.

Işıkları yakıp etrafa baktı. Skye yokken odasında olmak tuhaf geliyordu. Yanlış bir şeymiş gibi. Yatağı toplanmıştı ama dolabı, sanki biri aceleyle dağıtmış gibiydi. Sevdiği kitaplar ve kıyafetler yoktu. Esteban bir şeyin ayağının altında ezildiğini hissetti. Aşağı bakınca, yerde dağınık duran kâğıtları gördü: rengârenk, özel kâğıtlardan yaptığı bütün o büyülü ve efsanevi şeyler. Dikkatsizce yere fırlatılmışlardı. Birkaçı üzerine basılıp iğrenç ve kusurlu parçalar hâline getirilmişti.

Esteban bir tane akrep şeklindeki origamiyi eline aldı. Katlamaları doğru şekilde yapmak çok zamanını almıştı. Vücudu

düzleştirilmişti ama iğneli kısmı dik kalmıştı. Victor'un sözlerini düşündü. Belki de haklıydı. Belki de Warren ne onu ne de MaMaLu'yu önemsiyordu. Belki de Skye'ın da umurunda değildi. Belki o ve MaMaLu, tıpkı bu kâğıtlar gibi, bir amaç için katlanıp şekillendirilmişlerdi ve onlar giderken de üzerlerine basılmıştı.

Esteban akrebi uzağa fırlattı ve Victor'un ona attığı yumruklar yüzünden suratını buruşturdu. Camdan bakınca gölette yeni ayın yansımasını gördü. Skye'la yatakta kıvrıldığı ve MaMaLu'nun onlara Casa Paloma'nın bahçelerinde gizlenen, ara sıra yeniayın olduğu gecelerde dışarı çıkan büyülü kuğuyu anlattığı zamanı hatırladı.

Eğer onu görürseniz nadir bir hazineye sahip olurdunuz, demişti.

Esteban o zaman ona inanmamıştı ve şimdi de inanmıyordu. Hepsi uydurmacaydı – bütün o büyüler, hikâyeler ve mutlu sonlar. Hepsi boş, anlamsızdı. Babası hiçbir zaman iyi bir balıkçı olmamıştı. Onu veya MaMaLu'yu asla sevmemişti. MaMaLu yalan söylemişti. Skye asla onun arkadaşı değildi.

Señor Sedgewick'in seni önemsediğini mi sanıyorsun?

MaMaLu'yu geri getireceğini mi düşünüyorsun?

Bu zengin gringolar *için dünkü gazete kadar önemin yok.*

İşte bu, acı gerçekti.

Esteban ışıkları kapatıp boş karanlıkta tek başına dikildi. O akşam Skye'ın penceresinden dışarı tırmanırken arkasında bir şey bırakmıştı. Çocukluğu, masumiyeti ve parlak, saf ideallerini. Hepsi cansız, çiğnenmiş origami hayaller gibi yere dağılmıştı.

15

ESTEBAN, PAZA DEL MAR'DAKİ KÜÇÜK *CANTINA*LAR-dan* biri olan *La Sombra*'nın beton merdivenlerinde oturuyordu. İnce eğimli çatısı onu şiddetli yağmurdan koruyordu. Pis sokakta gölete dönüşen suya baktı. Hâlâ açık olan dükkânların verandalarında asılı gazlı lambalarından sızan sarı ışık huzmeleri üzerine yansıyordu. Bir hoparlörde Luis Miguel'in "La Bikina" şarkısı çalıyordu. Güzel ama çok derinden yaralı olan bir kadın hakkında ağlatan bir şarkıydı.

"Hey çocuk!" diye bir adam restoranın içinden seslendi.

Esteban döndü. "Ben mi?"

"*Sí*". Aç mısın?" diye sordu adam.

Esteban, adamın onu izlediğini fark etmişti. Yüzü şiştiği için diye düşünmüştü. Kavgaya girdiği belliydi.

"Juan Pablo," diye garsona işaret etti. "Oğlana *oreja de elefante*** ile içecek bir şey getir. Adın ne?"

"Esteban."

Adam başıyla onayladıktan sonra doya doya yemeye devam edip *michelada* –limonlu ve soslu bira– içti. Gri ve tek tük düzensiz kılın çıktığı kartal gibi kaşlarla çevrelenmiş bebeksi bir yüzü vardı. Simsiyah saçı belli ki boyanmıştı ve alnından geriye yapıştırılmıştı. Kırklarının sonunda veya daha yaşlı olmalıydı. Masa-

---

* Meksika'da bar için kullanılan yaygın bir kelime –ç.n

** (İsp.) Evet –ç.n

*** Bir çeşit Meksika usulü hamur işi –ç.n

sının üzerinde cilalı ahşap bir baston duruyordu. Parlak siyahı ve altın rengi metal ucu bu basit *cantina*da vadedici bir şekilde parlıyordu.

Esteban karşısına oturdu. Adamın yemeği karşısında midesi guruldadı. Peynirle doldurulmuş kırmızı *enchilada*ların üstü kremayla kaplanmıştı. Garson ona sıcak mısırlı *tortilla* ile bir kâse yeşil jalapeno ve *agua fresca** getirdi. Esteban kendini yavaş yemeye zorlayıp filkulakları gibi görünen, iki tane kocaman dana etinden oluşan ana yemeği gelene kadar lokmalarını uzatmaya çalışmıştı.

Formika kaplı masada sessizlik içinde yağmuru ve müziği dinlerken, kurşunlarla delik deşik edilmiş duvarda, Meksika sinemasının altın zamanlarının yıldızları olan Pedro Infante ile Maria Felix'in posterlerini izliyordu. Casa Paloma demir kapıların ardındaki gerçeklikten Esteban'ı korumuştu ama şimdi farklı bir dünyaya fırlatılmıştı. Şimdi hem kendisine bakmalı hem de MaMaLu'yu hapisten çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Cantina Adam *enchilada*larını bitirip gazetesini açtı. Başlıklara göz gezdirip bir şeye kıkırdadı. "Hey, Juan Pablo." Garson tabağını almak için geldiğinde bir makale gösterdi. "BOOOM!" dedi eliyle patlamaya benzer işaretler yaparak. İki adam da kahkaha attı.

Esteban yemeğini bitirene kadar yağmur hafif bir çiselemeye dönüşmüştü. Kalkıp gitmek ve rasgele bir iyi niyet gösterisi için Cantina Adam'a sadece teşekkür etmek yeterli gibi görünmediğinden Esteban biraz daha oyalandı. Eve gitmek ve Fernando dayısı ile uğraşmak için acelesi yoktu.

"Zor bir gün müydü?" diye sordu adam.

Esteban cevap vermedi. Gözündeki şişlik iki katına çıkmıştı.

"Camilla," diyerek adam mutfaktaki kısa boylu, şişman kadına seslendi. Önlüğünde kırmızı sos lekeleri vardı. "Oğlana biraz buz getir."

"Teşekkür ederim," dedi Esteban, kadın ona bir mutfak bezi-

* (İsp.) Serin içecek –çn

ne sarılı az bir buz öbeği getirdiğinde. Bezi yüzüne tuttuğunda suratını buruşturmamaya çalıştı.

"Biraz para kazanmak ister misin, evlat?" diye sordu Cantina Adam. Cevap beklemesine gerek yoktu. Esteban'ın yüzünden her şey anlaşılıyordu. "On beş peso," diye lafına devam etti. "Bu gazeteyi San Michael Archangel heykelinin yanındaki vazoya bırak. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Esteban başıyla onayladı. Gazeteye beyaz tozla dolu şeffaf bir poşet sıkıştırırken adamı izledi. Esteban'a vermeden önce iki kere kıvırmıştı. "Yarın akşam burada benimle buluş ve sana ödemeni yapayım. *Tú entiendes?*"*

"*Si.*" Esteban yapmaması gereken bir şey yaptığını biliyordu ama *on beş pesoydu*. MaMaLu'yu görmesi için gereken üç yüz elli pesodan fazlasıyla uzaktı ama bir başlangıçtı.

Gazeteyi aldı. Saklayacak hiçbir yeri yoktu. Hâlâ MaMaLu için geldiklerinde giydiği kıyafetleri giyiyordu. Neon sarısı gölgesi olan ukala bir maymunun olduğu elma yeşili bir tişört. Altındaki gülen eğride "Felaket Ustası" yazıyordu. Şort ise muz desenliydi ve aynı yeşil renkteydi.

Köy meydanına giden yol boştu. İnsanlar evlerinde, her gece verilen televizyon hikâyelerini izliyorlardı. Yağmur yolları çamura çevirmişti. Esteban yorgun ve yıpranmış ayaklarının altındaki ıslak toprağın verdiği soğuk çamur hissine minnettardı.

Archangel Michael Kilisesi, Paza del Mar'ın köyüne bağlıydı. Beyaza boyanmış binası narenciye, palmiye ağaçları ve akan fıskiyeyle bahçede konumlandırılmıştı. Arkada, karanlıkta nöbetçiler gibi görünen taşlarıyla mezarlık bulunuyordu. Fernando ile yaşadıklarında MaMaLu onu her pazar günü buraya getiriyordu. Esteban titreşen adak mumlarını, tahta azizleri ve eski misk kokusunu hatırladı ama her şeyden önce, yüksek tavanların altındaki sıralarda otururken MaMaLu'nun elini ne kadar sıkı tuttuğunu hatırladı.

Archangel Michael'in beyaz parlak heykeli girişte duruyor-

* (İsp.) Anladın mı? –*çn*

du. Yerliler kiliseye giren günahkârların kafalarına tükürdüğünü söylerdi. MaMaLu onu her zaman yandaki girişten içeri sokardı.

Esteban, Cantina Adam'ın söylediği vazoya baktı. Neredeyse bir metre uzunluğundaydı ve ağır bir mermerden yapılmış, çok sayıda eğreltiotu ve çiçeklerle donatılmıştı. Çiçeklerle vazoyu bir arada tutan saksının arasındaki dar boşluğa gazeteyi bıraktı. Sonra arkasını dönüp evine gitti.

Ertesi akşam Esteban, *La Sombra'ya* on beş pesosunu almaya geldiğinde Cantina Adam ona teslim etmesi için başka bir paket vermişti. Artık Esteban düzenli teslimatlar yapıyordu. Bazen filmle kaplanmış sedan süren yabancılara, bazen ise onu yüksek sesli, dumanlı işletmelerine davet eden güzel kadınlara yapıyordu. Bazen daha fazla kazanırken bazen daha az kazanıyordu ama Cantina Adam'a hiçbir zaman soru sormuyor, her zaman, "Teşekkürler," diyordu.

Esteban her gece parasını saydı.

On beş peso.

Elli peso.

Yüz otuz peso.

Cantina Adam her akşam orada olmuyordu. Bazen haftalarca yok oluyordu. O akşamlarda garson ve aşçı, Juan Pablo ile Camila, ona yeşil soslu bir kâse tavuk veya köfte ekmek ya da geriye ne kaldıysa ondan veriyorlardı. Esteban, iyiliklerine bulaşıkları yıkayarak, masaları temizleyerek veya gecenin sonunda verandayı süpürerek karşılık veriyordu. Esteban, Camila'nın yemeklerinin daha güzel olduğunu düşündüğü hâlde diğer *cantina*lar daha doluydu. Kadının mutfakta dolanıp elini lekeli önlüğüne silişini izlerken Esteban annesini özlüyordu. O kadar özlüyordu ki elinde ne iş varsa bırakıp giderdi. *La Sombra* ile balıkçı dükkânı arasındaki karanlık sokakta durur ve geçene kadar derin nefesler alırdı.

Her gün Valdemoros'a dönüp caddenin karşısında satıcıların

kızarmış *churros**, tatlı *empanada*** ve el yapımı *tortilla*ya sarılmış ızgara biftek parçaları sattıkları gölgeli bölgede oturuyordu. Esteban para konusunda tutumluydu. Sadece kavrulmuş fıstık yiyor ve hava çok sıcak olduğunda kendine bir şişe soğuk Coca-Cola içme izni veriyordu. Bir çift ayakkabı, birkaç tişört ile yeni şortlar almıştı. Fernando nereden geldiklerini sorarsa diye aklında bir hikâye hazırlamıştı ama dayısı hiç farkına varmamıştı ve Esteban ganimetini saklama konusunda her zaman dikkatliydi.

Bir öğleden sonra hapishanenin dışında otururken Esteban, MaMaLu'nun soğuk ve gri duvarların ardında şarkı söylediğini duyduğunu sandı. Sesi bütün gün çalan kasetçaların üzerinden duyuluyordu. "Mexico Lindo y Querido"yu söylüyordu.

Her ne kadar eve duyulan özlem ve sevdiğin, alıştığın her şey hakkında bir şarkı olsa da Esteban'ı rahatlatmıştı. MaMaLu'yu son görüşünün üzerinden üç haftadan biraz daha fazla geçmişti ama onun şarkı söylediğini duyunca iyi olduğunu anladı.

Esteban, Cantina Adam için çalışmaya devam etti. Ticareti öğrenmeye başladı. Yeşil yapraklı poşetler, kırık cam parçaları gibi görünen şeffaf kristallerden daha az ediyordu. Gitgide daha tehlikeli hâle gelen görevler alıyordu. Bıçakla yüz yüze geldiği, canını kurtarmaya çalıştığı zamanlar oluyordu. Cantina Adam, malı kaybettiğinde memnun olmuyor ve Esteban'ın ödemesinden kesiyordu. Bazı zamanlar Esteban, kazandığından fazlasını borçlanıyordu ve kendini kurtulamadığı bir ağda buluyordu. Haftalar aylara dönmüştü ama MaMaLu'yu görme düşüncesi, devam etmesini sağlıyordu. Üç yüz elli pesoyu biriktirmesi, tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü ama Esteban'ın canına tak etmişti. *Neredeyse.* Sadece son bir teslimatı vardı.

O akşam eve döndüğünde Esteban çok sevinçliydi. Yarın MaMaLu'yu görebilecekti. Arka bahçedeki gevşek tuğlanın arkasına sakladığı zulasını çıkarmaya çalışırken yüreği yerinden çıkacak gibiydi ama orada hiçbir şey yoktu.

---

* Kızarmış hamur –*çn*

** İçli börek –*çn*

Bütün parası gitmişti.

Esteban'ın parmakları sert ve boş yeri kazıdı.

"Esteban, gel bana katıl." Fernando kapının yanında boş bir tekila şişesini sallayarak salınıyordu.

Esteban tepki vermemek için yumruklarını sıktı. Parasını çaldığı için Fernando'yu suçlamanın, onunla yüzleşmenin bir anlamı olmayacağını biliyordu. Dayısı, alacağı bir sonraki alkol dışında hiçbir şeyi hatırlamaz, hiçbir şeyi umursamazdı.

Esteban o gece kazandığı parayı cebine sıkıştırdı. Gözleri, akmasını reddettiği yaşlar yüzünden acıyordu. Tam olarak başladığı noktadaydı. Bir şeye vurmak, bir şeyi tekmelemek, Fernando'yu ensesinden yakalayıp gözleri dışarı çıkana kadar boğmak istiyordu. Sonra o pörtlek gözleri üzerinde tepinirdi ve ayağının altında yumuşak, ıslak üzümler gibi hissettirirlerdi.

Fernando içeri doğru işaret ettikten sonra kanepeye çöktü. Boş tekila şişesi elinden yuvarlandı. Esteban yanından geçip odasına gitti.

Daha fazla para kazanmanın yolunu bulmalıydı. Tekrar kasabaya geldiğinde Cantina Adam'la konuşacaktı. Uyumadan önce Esteban parayı cebinden alıp göğsüne sardı. Eğer Fernando parayı istiyorsa gelip alması gerekiyordu.

Esteban, Cantina Adam için daha fazla görev aldı. Hapishanenin dışında gördükleri konusunda rapor verdi. Gardiyanları ve tesise girip çıkan mahkûmları tarif etti. Silahlı araçların ne zaman devriye gezip, kuledeki gardiyanların ne zaman değiştiğini söyledi. Ziyaret eden görevlileri ve sürdükleri araçların plakalarını not etti. Esteban bilmiyordu ama artık *halcones* –kartal– organizasyonunun gözü ve kulağı olarak iş yapan, düşük dereceli bir kartel üyesiydi. Esteban'ın tek bildiği, kayıt defterinin ona daha çok para kazandırdığıydı ve daha çok para, MaMaLu'yu daha çabuk göreceği anlamına geliyordu. Geceleri Cantina Adam'ın ona verdiği ne kadar tuhaf iş varsa yapmaya devam etti.

Bir akşam Juan Pablo, *La Sombra'nın* garsonu, Esteban'a, "Kendini neyin içine soktuğunu biliyor musun, *chico*'?" diye sordu.

Merdivenlerde oturuyorlardı. Juan Pablo kırmızı Marlboro içiyordu. Camila da o da Esteban'a çok alışmışlardı. Kötü bir işe karışmış iyi bir çocuktu.

"Neden kimsenin ailesini, kız arkadaşını veya çocuklarını *cantina*ya getirmediğini biliyor musun?" diye sordu Juan Pablo. Önlüğünün kenara düşmesine izin verdi ve Esteban kemerine takılı silahı gördü. "Çalıştığın adam, *La Sombra'nın* sahibi. Bana sadece yemek servis etmem için para ödemiyor. Bana onu korumam için de para ödüyor. Burası işyeri. Toplantılar, anlaşmalar filan. Anladın mı?"

Esteban başıyla onayladı. Juan Pablo ve Camila ile aralarında bir bağ kurmuş olsa da böyle bir şeyden şüphelenmişti. Ama çok az kalmıştı. Şimdi duramazdı.

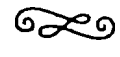
"Herkesin bir sebebi vardır." Juan Pablo sigarasını parmağıyla fırlattı. *Bu işe girmek, ellerini kirletmek için bir sebebi vardır.* "Seninki ne?"

"Annem. Hapishanede ama masum."

"Buralarda herkes aksi kanıtlanana kadar suçludur. Hapishaneye gidip mahkemeni beklersin. Eğer kıskanç bir erkek arkadaş, iş ortağı filan orada kalması için birilerine para vermişse bu işler epey uzun sürebilir. Kimseye güvenemezsin, Esteban. Ne polislere, ne hâkimlere ne de gardiyanlara. Herkes kendine düşen payı ister."

Fazla umutlanma, diye ona tavsiye veriyordu Juan Pablo.

Esteban saçını alnından çekti. Umut, devam etmesini sağlayan tek şeydi ve eğer MaMaLu'nun hücresinin kilidini açmak için paraya ihtiyacı varsa, bir sürü kazanacaktı.

* (İsp.) Evlat –çn

La Sombra'da Cantina Adam ile aynı masada oturan bir başkası vardı. Kısık sesle konuşuyorlardı. Daha doğrusu, adam konuşuyordu. Cantina Adam dinliyordu. Esteban ön taraftan dolanıp mutfağa girdi. Ocakta bir şey kaynıyordu ve tencere yanmıştı.

Esteban ocağı kapatıp Camila'nın Juan Pablo'ya tabakları uzattığı servis penceresine gitti. Misafirlerin gitmesini beklerken biraz mısır cipsi yedi. Cantina Adam kasabadayken farklı insanlarla, farklı zamanlarda bir sürü toplantısı olurdu.

Esteban pencereden kafasını uzattığında Juan Pablo'yla Camila'yı görmeyi umuyordu. Onları görmemişti ama duvarlara ve masalara ketçap sıçramıştı. Esteban izi takip edince donakaldı. Ketçap değil. *Kan.*

Camila yerde, Juan Pablo'nun yanında yatıyordu. İkisi de kafalarından vurulmuştu. Juan Pablo'nun yüzü buruşmuştu. Gözleri hâlâ açıktı. Silahı kısmen dışarı çıkmış şekilde yanında duruyordu.

Esteban'ın daha önce gördüğü yabancı, doğrudan Cantina Adam'a silah doğrultmuştu. Masanın üzerinde tutuyordu; iki adam yemek yiyormuş gibi görünüyorlardı ama parmağı tetiğin üzerindeydi. Cantina Adam'ın bastonu tutan eklemleri bembeyazdı.

Esteban geri çekilip kaçması gerektiğini biliyordu. Restoran bölümüne doğru emeklememesi, Juan Pablo'nun silahını alması ve ellerinden kaymasın diye kanı silmemesi gerektiğini biliyordu. Silahı adamın kafasına dayayıp nişan alırken ellerinin titremesini kontrol etmesine hiç gerek olmadığının farkındaydı.

Esteban bütün bunları biliyordu ama tek görebildiği, bu yabancının Juan Pablo ile Camila'yı vurduğuydu. Adamın aynı silahı Cantina Adam'a doğrulttuğunu gördü. Kurşunun Cantina Adam'ı yarıp geçtiğini ve kan fışkırmasıyla beraber MaMaLu'yu tek görme şansını öldürdüğünü gördü. Esteban *on beş pesonun* duvarlara sıçradığını gördü. Hapishanedeki gardiyanların ondan yemek istediğini gördü. Kendini, her gün gölgelerde otu-

rup aptal gibi kahrolası fıstıkları yiyerek her zaman hedefe yakın ama bir o kadar da uzakta gördü.

Tetiği çekti. Geri tepmesi, masalardan birine çarpmasına neden olmuştu.

Esteban hâlâ sandalyesinde oturan adamı hakladığından emin değildi. Adam sonra yana kayıp yere düştü. Kafasının ardından bir kan gölü akıyordu.

Cantina Adam ile Esteban birbirlerine baktılar.

Siktir.

Esteban silahı sanki elini yakıyormuş gibi bıraktı. Kulakları silahın derin patlama sesi yüzünden çınlıyordu.

Cantina Adam yanına yürüyüp onu iki yanağından da öptü.

"Sadece annemi görmek istemiştim." Esteban titriyordu. Az önce bir adamı öldürdüğüne inanamıyordu. "Sadece annemi görmek istemiştim."

Cantina Adam silahını alıp sildi. Sonra tekrar Juan Pablo'nun eline sokuşturdu. "Seni annene götüreceğim," dedi.

Birkaç arama yaptı. Birkaç dakika sonra kaldırıma koyu renk bir araba park etti.

"Annen nerede, evlat?" diye sordu Cantina Adam. Esteban'ı arka koltuğa geçirdi.

"Valdemoros. Ama bu saatte kimseyi almıyorlar."

Bir polis arabası *cantina*nın önünde durdu. İki tane üniformalı polis dışarı çıktı.

Cantina Adam camını indirdi. "İcabına bakın."

Araba uzaklaşırken Esteban polislerin arka koltuğu çöp poşetiyle kaplayıp üç cesedi arabaya attığını gördü.

"Juan Pablo... Camila..." Esteban'ın sesi artık kendininmiş gibi çıkmıyordu. Sanki vücudu ve ruhu çalınmış gibi hissediyordu. Arkadaşları ölmüş ve az önce bir adamın canına kıymıştı.

Cantina Adam bir şey demedi. Bastonuyla, şoförle arasında duran cam bölmeye vurdu. "Vademoros. *Vámonos!*"

---

* (İsp.) Hadi gidelim –ç.n

Valdemoros gece daha da etkileyiciydi. Satıcılarla ziyaretçilerin sesleri ve hareketleri olmadan bir hiçliğin ortasındaki devasa, hayaletli bir gemi gibi görünüyordu. Spot ışıkları etrafı tarıyordu ve bir tanesi kuleden doğrudan Cantina Adam'ın arabasına tutuldu.

Şoför dışarı çıkıp gardiyanlardan birini çağırdı. "Concha!"

Kadın arabaya kadar gelip Cantina Adam'ı karşıladı.

"Bu genç adama içeriye kadar eşlik edin. Annesini görmek için burada."

"*Si*, Señor. Lütfen benimle gelin." Copunu ağır metal kapıya vurdu. Kapı yüksek sesli bir gıcırtıyla açıldı.

Ve böylece, Esteban içerideydi. Sırada beklemek, yemek paraları veya kayıt tutmak yoktu.

"Annenin ismi nedir?"

"Maria Luisa Alvarez." Esteban'ın kalbi hızla atıyordu. Tarağı olmasını diledi. MaMaLu için güzel görünmek istiyordu.

"Tişörtüm temiz mi?" diye gardiyana sordu.

Kan görebiliyor musun? Lütfen, kan olmasın. Annemi, az önce öldürdüğüm adamın kanıyla utandırmak istemiyorum.

"Maria Luisa Alvarez!" diye bağırdı Concha ufak tünelden çıkıp tesisin devasa kapılarına girdiklerinde. Hapishane bahçesi bir sürü odayla çevrilmişti. Koğuşlar, atölyeler ve hapishane hücreleri. Neredeyse kimse hücrelere kapatılmıyordu. Kadınlar ve yırtık pırtık kıyafetler içindeki küçük çocuklar koğuşlardan kafalarını çıkarmışlardı.

Concha koyu renk askerî kıyafeti içindeki bir kadınla konuştu. Kadın ofise girip dolapları karıştırmaya başladı.

"Maria Luisa Alvarez'i mi arıyorsun?" diye sordu mahkûmlardan biri.

"*Si*," dedi Concha.

Mahkûm, Esteban'a uzun bir süre baktıktan sonra onları odasına çağırdı.

Kadınlar devasa alanda çubuktan çerçevelere kapanmış, battaniyelerle kendilerine küçük odalar yapmıştı. Bazılarının dar

ranza yatakları, bazılarının yemek gereçleri ve kıyafetleri için rafları vardı ama hepsi sert çimento zeminde, yapboz gibi sıkış tepiş duruyorlardı. Diğerleri eğreti yataklarda uyurken bebekler annelerini emiyordu. Oda havasızlıktan çiş, ter ve yağlı saç kokuyordu.

"Maria Luisa Alvarez." Kadın kendi alanına yürüyüp Esteban'a paslı metal bir kutu verdi. Ortasında kırmızı halkayla "Lucky Strike", altında ise altın harflerle "Sigara" yazan yeşil bir kutuydu.

"Hayır," dedi Esteban. "Ben annemi arıyorum."

"*Si.*" Mahkûm kutuyu tekrar eline tutturdu. "*Tu madre*•."

Esteban kutuyu açtı. İçinde MaMaLu'nun taktığı küpeler, saç tokası ve kesilmiş bir gazete kâğıdı vardı. Esteban tam kutuyu kapatacakken başlığa gözü takıldı. Buruşmuş kâğıdı düzeltip okuyabilmek için ışığa yaklaştı.

YERLİ DADI AİLE MİRASINI ÇALMAKLA SUÇLANIYOR.

Esteban başlığın altındaki kelimeleri gözden geçirdi. Skye'ın kolyesini çalan MaMaLu ile kolyenin nasıl onun odasında bulunduğu hakkında iğrenç ve korkunç yalanlarla doluydu. Kolye ona iade edildiğinde Warren Sedgewick, ifadesinde polise ne kadar şaşırdığını ve buna inanamadığını dile getirmişti:

Maria Luisa Alvarez güvenilir bir çalışan ve karımın arkadaşıydı. Bu kolye Adriana'ya aittir ve kızım için çok önemlidir. Skye'ın dadısının, ailemize karşı böyle bir suç işleyebileceğine inanamıyorum.

Esteban için taşlar yerine oturmuştu. Victor'u kendi odalarından çıkarken gördüğü gece, Victor'un kolyeyi yerleştirdiği geceydi. MaMaLu'ya baskın yapan polisler de bu işin işindeydi. Esteban o zaman saftı ama şimdi işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyordu.

Kalıcı bir şey... olmasın, demişti Warren, Victor'a.

• (İsp.) Annen -çe

Victor, MaMaLu'yu, işlemediği bir suçu işlemiş gibi göstermişti ve Warren da sahte ifadesiyle hapiste kaldığından emin olmuştu. Esteban, Casa Paloma'ya koşup Warren'ın yardım etmesini beklediği için aptal gibi hissetti. Victor emirlere uymuştu ama o emirleri veren Warren Sedgewick'ti.

Bütün bunların suçlusu *oydu*. O ve El Charro diye bahsettikleri adam. Bunu kendilerini korumak için yapmışlardı çünkü MaMaLu onları görmüştü. Onları ve Casa Paloma'da o öğleden sonra toplanan tüm kartel üyelerini bağlantılandırabilirdi.

İcabına bak, demişti Warren çünkü ellerini kirletmek istemiyordu. Hiçbir zaman ellerini kirletmek istemezdi. Eğer sorun olursa, MaMaLu konuşursa, El Charro ülkeyi terk etmesi konusunda fikrini değiştirirse diye hızla kaçmıştı.

İkisi de MaMaLu'yu hapishanede çürümeye bırakmıştı.

"O nerede?" Esteban, gardiyana döndü. "Annem nerede?"

"Concha." Ofiste dosyalara bakan gardiyan girişte durup bir kâğıt uzattı.

Concha yanına gidip göz attı. "Üzgünüm." Esteban'a baktı. "Maria Luisa Alvarez öldü."

O kadar saçmaydı ki Esteban kahkaha attı. "*Ne?* Delirdin mi? Daha geçen gün şarkı söylediğini duydum."

Perdeleri ve mukavva bölümleri aralayarak onu aramaya başladı. "MaMaLu!" Koğuştan koğuşa geçti; ardında şaşkın, ağlayan bebekler bıraktı. "Şarkı söyle, MaMaLu. Estebandido'n için şarkı söyle ki seni bulabileyim."

Concha ve diğer gardiyan onu bahçeye çıkardı. "Yeter! Annen tüberküloza yakalandı ve buna bağlı komplikasyonlar yüzünden öldü." Ona bir kâğıt uzattılar. "Yakın akrabası olan Fernando'ya bildirdik ama kimse gelmedi. Diğer sahipsiz mahkûmlarla beraber gömdük. Bu onun hapishane ve ada numarası."

Esteban çenelerini kapamak istiyordu. Söyledikleri her kelime durumu daha da kötüleştiriyordu. Gözlerini ve kulaklarını kapamak istiyordu. Geriye dönüp Juan Pablo'nun silahını alarak kendi kafasına dayamak istiyordu.

"Hayır."

"Hayır."

"Hayır."

Tekrarlamaya devam etti.

Yattıkları yerden kadınların kiminin acımayla, kiminin rahatsız edildiği için sinirle ama çoğunun boş bakışlarla ona bakmasından nefret etmişti. Defalarca görmüşlerdi. Mahkûmların yataklarını, kıyafetlerini, ayrıcalıklarını satın almaları gerekiyordu. Eğer bir doktorun masrafını karşılayamazsan kimse seni görmeye gelmezdi. Ve bu daracık, sıkış tepiş alanda her şeyi görmüşlerdi: AIDS, grip, kızamık, tüberküloz. Tedavi edilmeden bırakılıp daha ciddi hâle gelen bir sürü hastalık ve böcek yuvasıydı.

Concha, Esteban'ın düşürdüğü kutuyu yerden alıp ona verdi. Küçük ve paslı teneke, annesinden kalan tek şeydi. MaMaLu sigara içmezdi ama büyük ihtimalle bu cehennem deliğinde bulabildiği tek şeydi. Kalbinde bu kadar yer kaplayan birinin sigara kokan kırmızı ve yeşil metal bir kutucuğa nasıl sığabildiğini merak ediyordu.

*"Mi madre está muerta,"** dedi yumuşak bir şekilde ağırlığını elinde hissederken.

"Annem öldü!" diye bağırarak bütün hapishaneye duyurdu. Sesi, yerleşkeyi sarmalayan kasvetli gri duvarlardan sekmişti.

Kimsenin umurunda olmadı. Kimse ona söylememişti. Kimse annesinin ne tür bir cenaze isteyebileceğini sormamıştı. Saçlarına çiçekler koymaları gerektiğini biliyorlar mıydı? Sevdiği rengi biliyorlar mıydı? Esteban, onu mandalina rengi bir turuncu elbiseyle gömdüklerini umdu. MaMaLu tam olarak böyleydi – acı tatlı bir karışım.

Küpelerini eline aldı. Her zaman aynı çifti takardı: İki tane kumru, gümüş bir halka oluşturmak için uçta toplanmıştı. Esteban, annesi onu kovalarken halkalardan sallanan ufak turkuaz taşların çınlamasından başka bir şey duymak istemiyordu. Ya-

---

* (İsp.) Annem öldü. –*çn*

ramaz olduğu için buna ihtiyacı vardı. Gerçekten, gerçekten çok yaramaz.

Süpürgeni al, MaMaLu. Bugün kaçmayacağıma söz veriyorum. Sana zamanında yetişemediğim için özür dilerim. Çok uğraştım. Kötü şeyler yaptım. Bir adam öldürdüm. Peşimden gelmen lazım, MaMaLu. Peşimden gel çünkü beni ancak sen kurtarabilirsin. Ancak sen durumu düzeltebilirsin.

Ama MaMaLu'nun küpeleri öylece elinde duruyordu. Annesi onu kurtarmaya gelmeyecek, azarlamayacak, sevmeyecek veya ona şarkı söylemeyecekti.

Esteban gözyaşlarının akmasını bekledi. Kuledeki gardiyanların, kadınların veya çocukların onu görmesini umursamıyordu. İçinde biriken hüznün dışarı salınmasını istiyordu ama gözyaşları akmıyordu. Esteban'ın tek hissettiği öfkeydi. Büyük gri kaya parçaları devrilip her şeyi gömene kadar uzun beton duvarlara yumruğunu geçirmek istiyordu. Bütün bu çaresizlik, adaletsizlik ve ihanet kalbini taşa döndürmüştü. Esteban, terk edilmiş bir çapa gibi, ruhunun derinliğine çökerken ağlamadı. Concha'yı tünellerden Cantina Adam'ın arabasına kadar takip ederken de ağlamadı.

"Anneni gördün mü?" diye sordu adam.

"Annem öldü." Esteban'ın sesi sert ve elinde tuttuğu metal sigara kutusu kadar aşınmış çıkıyordu.

"Üzüldüm." Cantina Adam duraksadı. "Ailen var mı?"

Esteban, kendisini terk eden babasını düşündü. Dayısının elinden yuvarlanan boş tekila şişesini düşündü. Onu bir toz bulutunda terk eden arkadaşını düşündü. Çiğnenmiş origami hayvanları, üç yüz elli pesoyu, Juan Pablo ile Camila'yı ve toprakta çürüyen mandalina kabuklarını düşündü.

"Kimsem yok."

Cantina Adam bir süre sessiz kaldı. "Bugün hayatımı kurtardın. Sana ben bakacağım. Bugünden sonra Esteban değilsin. İsmin Damian – hayvan terbiyecisi ve katil."

Da-mi-yahn. Esteban söylenişinden hoşlanmıştı. Sanki hiçbir

şey umursamayan biri gibiydi. Şimdi tek önemsediği, El Charro ve Warren Sedgewick'e yaptıklarının bedelini ödetmekti. Paralarıyla içinden kurtulamayacakları, MaMaLu'dan esirgedikleri adaleti ödetecekti.

Damian, annesine yapılanları onlara ödetecekti.

Cantina Adam'ın şoförü Concha'ya bir tomar para verdi. Diğer gardiyanlar izlerken kendi payları için hevesliydiler.

Arabaya dönünce, "Nereye gidiyoruz, El Charro?" diye sordu şoför.

El Charro.

İsim, Damian'ın taş gibi kalbinde bir tepkime oluşturdu. Bir şoföre, bir de Cantina Adam'a baktıktan sonra bir anda kafasına dank etti.

Cantina Adam, kahrolası El Charro'ydu.

Damian, annesinin ölümünden sorumlu ve intikam almaya yemin ettiği iki adamdan birinin hayatını kurtarmıştı.

"Eve, Hector," dedi El Charro. "Damian'ı eve götürüyoruz."

16

GÖRÜNÜŞE GÖRE "EV" PAZA DEL MAR'DAN ARAbayla üç saatlik mesafedeki Caboras şehriydi. El Charro'nun bir sürü üssü olsa da Caboras'ı çevreleyen puslu tepelerdeki duvarların ardında yaşıyordu ve Damian onun hayatını kurtarmış olsa bile onu kendi evine davet edecek değildi. El Charro o kadar da duygulanmamıştı.

"Çeneni kapalı tut ve seni arayana kadar etrafta gezinme," dedi şehrin orta sınıf bir mahallesinde pembe üç katlı bir binanın önünde park edince. Dışarıdan zararsız görünüyordu ama kartelin bu şehirde yönettiği güvenli evlerden biriydi.

Damian anlıyordu. On iki yaşında bir oğlanın El Charro'yu kurtardığının duyulması hoş olmazdı. Namını sürdürmeli, maçoluğuna dokunulmamalıydı. Damian seve seve durumu akışına bırakıp doğru ânın kendini göstermesini bekleyebilirdi.

Şoför, Hector, onu apartmanın ikinci katına çıkardı. Havadaki marihuana kokusu fazlasıyla ağırdı. Bir düzine oğlan kanepelerde oturmuş, televizyon izliyordu.

"Millet, bu yeni *compadre*'niz*," diyerek Hector onu gruba tanıttı.

İzledikleriyle daha çok ilgileniyor gibi görünüyorlardı. Yeni üyeler organizasyonun en alt kademeleriydi. Gözden çıkarılabilirlerdi ve tanımaya bile değer değillerdi.

---

* (İsp.) Arkadaş –çn

Hector, Damian'a evi hızlıca gezdirip onu, sıra sıra dizilmiş diğer üç yatakta birilerinin yattığı bir yatak odasına yerleştirdi.

"Biraz dinlen. Yarın antrenman başlıyor," dedi gitmeden önce.

Damian karanlıkta uzanırken televizyonun sesini dinliyordu. MaMaLu'nun kutusunu yastığının altından alıp eskimiş kenarlarını okşadı. Damian'ın ihtiyacı olan şey, dinlenmek değildi. Daha karanlık bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Damian sıkı antrenman yapacaktı. El Charro'nun ona öğretebileceği her şeyi öğrenecek ve aynı bilgileri onu yok etmek için kullanacaktı.

El Charro'nun Damian'ı çağırması çok uzun sürmemişti. Hayatına kastedildiği dedikoduları yayılıyordu ve El Charro düşmanlarına bir mesaj göndermeye can atıyordu.

"Bu oğlana kiliseye kadar eşlik edeceksin," dedi El Charro, Caboras şehrine yayılmış beton ve camların yanından arabayla geçerken.

Damian, kendisiyle El Charro arasında oturan çocuğa baktı. Dokuz veya on yaşında görünüyordu ve boş boş önüne bakıyordu. Ellerini, sanki narin bir bebek taşır gibi kanvas çantaya sıkıca sarmıştı.

"Ne yapacağını biliyorsun." El Charro kilisenin önünde durduklarında ona döndü. Buraya gelmeleri dört saat sürmüştü.

Oğlan camdan dışarı bakınca, girişi çevreleyen yüksek kilise kulelerini görüp başıyla onayladı.

"Damian, onu kapıda bekle," dedi El Charro.

Damian dışarı çıkıp oğlanı kilisenin geniş ve yuvarlak basamaklarına kadar takip etti. Tam kapıya geldiklerinde çocuğun taşıdığı kanvas çantanın geride bıraktığı kan izlerini fark etmişti. Kapıda emredildiği gibi durdu.

İnsanlar içeride cenaze için toplanmışlardı. Tabutun önünde orta yaşlı bir adamın çerçeveli fotoğrafı vardı.

"Alfredo Ruben Zamora'nın Anısına" yazıyordu.

Dul karısı ve çocukları ön saflarda ağlıyorlardı. Bir rahip, topluluğa konuşuyordu. Çocuğun içeri girdiğini görünce hepsi durdu. Çocuk kanvas çantayı açıp mihraba doğru bir şey yuvarladı.

Birkaç saniye sonra çığlıklar başladı ve sonrasında Damian bunun, cenazesini yaptıkları adamın kesilmiş kafası olduğunun farkına vardı.

"Ailem için," dedi çocuk arkasını dönmeden önce.

Damian ölü adamın alnına kanla kazılı "C" harfini görmüştü.

Çocuk dışarı çıkarken birinin, "El Charro!" dediğini duydu.

Arabaya bindiler ve çocuk lekelenmiş, kırmızı ellerini tişörtüne sildi. Dönüş yolunda kimse tek kelime etmedi.

"Damian," dedi El Charro güvenli eve döndüklerinde. "Onu içeri götür. Benim için çalışacak."

"İsmi ne?" diye sordu Damian, çocuk kapıyı açıp dışarı çıkarken.

"Rafael. Juan Pablo ve Camila'nın oğulları."

"Çocukları olduğunu bilmiyordum."

"Onu *cantina*dan uzakta tuttular."

Ailem için, demişti Rafael.

Damian başıyla onayladı. "O zaman cenaze..."

"Los Zetas'tan, düşman kartelden biri içindi. Rafael'in ailesini vuran ve beni öldürmeye çalışan adam için."

Onun yerine benim öldürdüğüm adam, diye düşündü Damian.

El Charro, Alfredo Ruben Zamora'nın kafası kesik bedenini evinin dışına bırakıp kafasını da cenazesinde teslim etmişti. El Charro hem tek bir hareketle Rafael'i suç ve şiddet dünyasına getirmiş hem de Damian'ın, öldürdüğü adamın cenazesine şahit olmasını sağlayarak hareketlerinin sonuçlarını görmesini sağlamıştı. İki çocuk için de artık geri dönüş yoktu. El Charro'nun ağına takılmış sinek gibiydiler.

"Şunu gördün mü?" El Charro bastonunun altın ucunu çıkardı. Dibinde, "C" harfiyle, ucu içeri çekilebilen bir bıçak vardı. "Mesajlarımı böyle göndermeyi seviyorum. Benimle uğraşırsan cesedin benim işaretimle, El Charro; yani süvari işaretiyle bulu-

nur. Her zaman *capo* değildim. Hayata at çiftliğinde başlamıştım. O zamanlar hayvanları damgalıyordum ve şimdi de hayvanları damgalamaya devam ediyorum." Ucu tekrar yerine taktı. "Yarın başka bir kiliseye gidip başka bir cenazeye katılacağız."

Juan Pablo ve Camila kahraman gibi defnedildiler. Çiçekler, mumlar ve Rafael'i tören sonrasında öperek iyi dileklerini sunan uzun bir kalabalıkla çevrelenmişlerdi. Bildikleri kadarıyla Juan Pablo, El Charro'nun hayatını kurtarmış ve bunu yaparken kurşun yemişti. Camila ise yanı başında ölmüştü.

Damian ve Rafael son ayak sesleri kilisede yankılanırken onların tabutlarının önünde durdular.

"Sen olduğunu biliyorum," dedi Rafael. Damian konuştuğunu ilk defa duymuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ailemi vuran adamı gördüm. Lavabodaydım ama dışarı çıkmaya çok korkuyordum. Orada öylece durdum. Hareket edemiyor, bir şey yapamıyordum." Rafael ayakkabılarına baktı. Dışarısı çok sıcak olduğu hâlde kaban giyiyordu çünkü Alfredo Ruben Zamora'nın kanını tişörtünden çıkaramamıştı.

"Hey." Damian elini tuttu. Soğuk ve nemliydi. "İyi bir şey yaptın. Utanacak bir şey yok. Seni de öldürebilirdi."

"Senin gibi olmak istiyorum," dedi Rafael. "Bana cesur olup kötü adamları vurmayı öğretebilir misin?"

Damian vurduğu adamı ve yaslı bıraktığı aileyi düşündü. Onun yerine El Charro'yu vurmalıydı. Eğer Juan Pablo araya girseydi, Juan Pablo arkadaşı olmasaydı ne yapacağını merak etti.

"Her şey bombok oldu, Rafael. İyi veya kötü adam diye bir şey yok. Herkesin bir sebebi var."

Juan Pablo *La Sombra*'nın merdivenlerinde ona bunu söylemişti. *Herkesin bir sebebi var.* Damian haftalar sonra tabutunun önünde durup aynı sözleri oğluna söyleyeceğini tahmin edemezdi.

17

DAMIAN VE RAFAEL GENÇ OLSALAR DA KARTELİN kendi amaçları için kullandıkları diğer çocuklar kadar toy değillerdi. Sınırın öteki tarafına eroin ve kokain kaçıran, gözden çıkarılabilecek, dikkat dağıtmak için kullanılan veya göze çarpmayacak haberciler vardı. Bazıları bunu gönüllü bir şekilde, para ve güç tarafından baştan çıkarılarak yapıyordu. Diğerleri ise zorlanıyordu. Aileleri öldürülmüş veya kaçırılmıştı; ya da muhtaç ve çaresiz durumdalardı. Bu koca ve kötü dünyada kendilerini buraya ait, güçlü ve yenilmez hissetmek için birbirlerine takma adlar verirlerdi: İnce Luis, Teflon Marco, Kuzu Eddie, Çifte Yaralı.

Damian'a ilk "Tek Gözlü Damie" diye seslendiklerinde, bunun sebebi, tek gözü açık uyuyup herkesi kendinden uzaklaştıracak derecede ürkütücü bakışları olmasıydı. Damian acımasızdı ve kimsenin rahatsız edip yoluna çıkmaya cüret edemediği yalnız kurttu. Damian için dinlenmek diye bir şey yoktu. Diğerleri coşturan müziklerin şarkı sözlerine eşlik ederken Damian teneke kutuları dizip sapanla atış talimi yapıyordu. Eğer kampta *comandante** onlara bir düzine barfiks çektiriyorsa Damian eve gelip üç düzine daha çekiyordu.

Damian'ın karanlık ve acımasız gücünden yalnızca Rafael korkmuyordu. Damian'ı takip ediyor ve onu sadece izliyor, ses-

* (İsp.) Komutan –çı

sizliği kabul ediyordu. Damian'a her gece sarıldığı sigara kutusunu veya kimsenin görmediğini düşündüğü zamanlarda çıkarıp okuduğu gazete parçasını sormamıştı.

Her gün yeni acemiler geliyordu. Kızlar ve kadınlar üçüncü kata çıkarılıyor, sıkı ve kaşarlanmış adamlar ise zemin katta kalıyordu. İkinci kat, çocuklara ve genç adamlara ayrılmıştı. Her gün bazıları gidip de dönmüyordu. El Charro tarafından şahsen seçilenlerin tek bir ortak noktası vardı. Hepsi biri tarafından ihanete uğramıştı: aile, arkadaş, patron, erkek arkadaş, toplum veya kendilerinden daha güçlü biri. Başka imkânları yoktu. Öfkelilerdi, eğitimsizlerdi; bir iş veya gelecek ihtimalleri yoktu. Onlar herkesten daha kızgındı.

Oraya nasıl gelirlerse gelsinler, herkesin oynaması gereken bir rol vardı. Damian, Rafael ve diğer birkaç çocuk *sicarious*, yani tetikçi olmak için eğitiliyorlardı. *Sicarious*, kartelin ayak işlerini yapan askerlerdi. Suikastlardan, adam kaçırmalardan, hırsızlıktan, gasptan ve düşman gruplar ile Meksika milislerine karşı bölgelerini korumaktan sorumluydular.

Caboras, kartelin kurduğu geçici eğitim kampları için mükemmel bir araziydi. Şehre yayılmış beton ve metal yığınları arasında tozlu bir gecekondu alanıydı. Burada genç adamlar ve kadınlar, terk edilen veya aralıklarla kullanılan canlı atış poligonlarında ve muharebe eğitimleri sahasında pratik yapardı. Umut vadeden ve eli titremeyen birkaç seçkin, patlayıcılar üzerinde çalışmak üzere özel bir tesise gönderilirdi. Damian bu kategoriye mükemmel bir şekilde uyuyordu. Yıllarca kâğıtları keskin katlara katlayıp onlara zorlu şekiller vermesi, onu bomba yapmak ve imha etmek konusunda doğuştan yetenekli hâle getirmişti. C-4 ile TNT, barut ile havai fişek arasındaki farkı öğrenmişti. Patlama yarıçaplarını, devre levhalarını, zamanlayıcıları, tetikleyicileri öğrenmişti.

Damian bazı soruları beraberinde eve de götürmüştü. Rafael onu bulduğunda hesaplamalarla boğuşuyordu.

"Hemen döneceğim," dedi Damian.

an aşağıya inip taze balık, yengeç ve karides alıyordu. Yıpranmış trol gemilerini ve balıkçı ağlarını tamir etmeleri için onlara borç para vermişti. Karşılığında seyahatlerine davet edilmiş ve denizin sırlarını onunla paylaşmışlardı. Onu akşam yemeği için davet ettiklerinde kızlarının Damian'a attığı bakışları gördülerse de bir şey dememişlerdi.

Damian sadece patlayıcılarla çalışmıyordu. Aynı zamanda patlamaya hazır, yavaşça yanan bir fünye gibiydi. Belalı tavrı kızları hem heyecanlandırıyor hem de onların gözünü korkutuyordu. Kendini geri çekmesi, ulaşılamaz ve ilgisiz durması kızların ona olan arzusunu artırıyordu. Ama Damian romantik ilişkilerden, baş döndürücü ilk aşklardan, terli eller ile kekelenen kelimelerden, aşkının öpücüğü için hissettiği acı tatlı arzudan uzak durmuştu. Kabul töreni akşamındaki ilk öpücüğünü hatırlıyor ama dudakları veya yüzü anımsayamıyordu. El Charro yeni *sicarios*lar şerefine bir parti vermişti. Yiyecekler, içeçekler, uyuşturucular ve kadınlar. Damian seks dünyasıyla tanıştırılmıştı ve onlarla ilişkilerinin, sadece kendisini tatmin etmek için para ödediği kadınlarla sınırlı olması işine geliyordu. İlişkiler kendisine izin vermediği bir zayıflıktı.

Damian, MaMaLu'nun mezarına her yıl Meksika ayçiçeklerinden bir buket bırakıyordu. Ortaları en parlak olan en koyu turuncu çiçekleri seçiyordu. MaMaLu, Paza del Mar'da Archangel Michael kilisesinin arkasındaki mezarlığa gömülmüştü. Burası El Charro için ilk işini yaptığı ve çocukken MaMaLu ile katıldığı aynı kiliseydi. Mezarı Valdemoros'taki diğer sahipsiz mahkûmların yanındaydı. Başucunda, ismiyle mahkûm numarasının kazındığı basit bir tahtayla bir avuç taş vardı. Ölüm tarihi yoktu çünkü biri yazmayı unutmuştu ve bu haysiyetin ondan alınması Damian'ın kalbini âdeta kırmıştı. Damian, MaMaLu için yeni bir mezar taşı almadı. Bu hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Her yıl o tamamlanmamış tahtayı gördüğünde içinde alevler yükseliyordu. Annesini oraya koyan iki adamın, kalplerine bir keski ve bir çekiç alıp intikamını oraya kazıması için bu alevin sonsuza

kadar yanmaya ihtiyacı vardı. Ancak o zaman MaMaLu'ya düzgün bir mezar taşı alacaktı.

Rafael, Damian'ı tatillerde ziyarete geldiğinde Rafael'in ailesinin çalıştığı *La Sombra*'ya giderlerdi. Hâlâ El Charro'ya ait olan, sürekli uğradığı yerlerden biriydi. Şimdi orayı yeni bir çift işletiyordu. Juan Pablo ve Camila'dan daha gençlerdi. Kadın kirli önlüğünü hamile karnına germişti. Damian ve Rafael orada yemek yiyememiş, sokak satıcılarından balık taco almışlardı.

"Sen olmasaydın asla hayatta kalamazdım," dedi Rafael. On üç yaşındaydı ama yaşı için epey uzundu. "Hayatımı kurtardın."

Casa Paloma'nın dışında, arabanın kaportasında oturuyorlardı.

"Kendi hayatımı kurtardım, Rafael." Rafael'in dağlardaki kanla kaplı küçük odayı düşündüğünü biliyordu. "Eğer yoluma çıksaydın seni yoldan çekerdim. Bu konuda şüphen olmasın."

Rafael birasından yudum alıp kahkaha attı. "Sadece *cojones* olup *corazón* olmadığını düşünmek istiyorsun. Taşaklı ama kalpsiz olduğunu. Ama ben işin doğrusunu biliyorum."

"Bir bok bildiğin yok." Damian artık cansız olan arazideki kocaman demir kapılara yürüdü.

Casa Paloma darmadağın hâldeydi. Uzun dikenli otlar bahçeyi sarmıştı. Bütün camlar tahtayla kapatılmış ve Victor'un ana kapıya vurduğu kilit paslanmıştı. Bu, Damian'ın hoşuna gitmişti. Tıpkı buraya dair hatıraları gibi zincirlenmiş, ölü ve terk edilmişti.

Uzak Dur.

Burası, politik servet ve güçleri yüzünden yok ettikleri hayatlara karşı pişmanlık taşımayan açgözlü adamların MaMaLu'yu kurban ettikleri yerdi.

"Bir gün buraya sahip olacağım," dedi Damian arabaya döndüklerinde.

Bir gün Warren'ı, MaMaLu'ya karşı kullandığı silahlarla dize getirecekti: Para ve acımasızlık. Bir gün değer verdiği her şeyi Warren'ın elinden alacaktı.

"Bu, El Charro'yu yok etmenden önce mi sonra mı olacak?"

diye sordu Rafael gözlerini devirerek. Damian'ın görevi bırakmasını umuyordu. El Charro yenilmezdi ve arkadaşının canının yanmasını istemiyordu.

Damian, El Charro'nun küçük bir kızın peşine düşen ve karakargaların bir toplantısına denk gelen bir dadıyı hatırlayacağından şüpheliydi. Hayır. El Charro bir leş yiyendi. Bir cesedin diğerinden farkı yoktu. Damian zamanını ona hatırlatmakla harcamayacaktı. El Charro açıklama veya gerekçeyi hak etmiyordu. Cehenneme kadar yanıp kül olmayı hak ediyordu.

"Önce El Charro, sonra Warren Sedgewick." Damian motoru çalıştırdı. "Sonra her şeyin başladığı yeri alacağım."

Arabayla uzaklaşırken Damian, Skye'ı düşünmedi. Hiçbir zaman Skye'ı düşünmezdi. O, camları kontrplakla kapanmış bir odada kilitliydi. Ve Damian ondan sonra, altın rengi saçları olan dişlek kızlardan ve çileklerden her daim uzak durmuştu.

Sinaloa kartel ile Los Zetas arasındaki düşmanlık gittikçe artıyordu. Her gün bir yerlerde cesetler ortaya çıkıyor, oluklar kanla dolup taşıyordu. El Charro en güvendiği müttefik ve danışmanlarını bir toplantıya çağırdı.

"Damian," derken az önce ayağının dibindeki kurbana mühürlediği "C" harfini inceliyordu. "Bıçağının yenilenmesi lazım." Bastonunu Damian'a uzattı.

Damian, El Charro'nun bastonunu her yıl Caboras'taki keskin, özel yapım yeni bir bıçakla değiştiren bir nalbanta götürüyordu.

"Yarın Paza del Mar'daki yeni depoda buluşacağız. Saat 3'te. O zamana kadar tamir ettir," dedi El Charro. "21. Comandante, cesetlerin icabına bak." Cesetlerin üzerinden geçerken burnuna bir mendil tuttu.

Damian, El Charro'yu dışarıya kadar takip ettikten sonra klimalı aracıyla uzaklaşmasını izledi. Telefonundaki sim kartını değiştirip arama yaptı. "Emilio Zamora için bir bilgim var."

Daha fazla beklemedi. Emilio Zamora, Alfredo Ruben Zamora'nın, El Charro'yu öldürmeye kalkan ve Damian'ın vurduğu adamın küçük kardeşiydi. Elbette Emilio herkes gibi abisinin ölümünden Juan Pablo'nun sorumlu olduğunu düşünüyordu. El Charro, Alfredo'nun kesilmiş kafasını cenazeye yolladığından beri Emilio ödeşmek için can atıyordu.

"Yarın. Paza del Mar'daki depo. Saat 3'te. El Charro ve bütün sağ kolları orada olacak."

"Sen kimsin?" diye sordu Emilio ama Damian telefonu kapattı.

Sonunda mükemmel fırsat kendini göstermişti.

21. Comandante, El Charro'ya deponun içine kadar eşlik ederken Damian kapıyı koruyordu. Özel korumalı arabalarla depoya varıp uzun masada yerlerini alırlarken, korumaları arkalarında yeterli uzaklıkta duruyorlardı. Buluşma yeri güvenlik nedeniyle son anda söylenmişti. Depo sardalye konserveleri için sevkiyat yeri olarak görünse de Damian tahta kutuların etrafına konumlanmış ufak paketlerde marihuana, kokain ve metamfetamin ile dikkatle paketlenmiş kahverengi toz eroin poşetleri olduğunu biliyordu.

Odadaki her adam kartelle bir şekilde bağlantılıydı. Bazılarının yerel marihuana yetiştiren çiftlikleri vardı. Diğerlerinin ise Kolombiya, Peru ve Bolivia'da bağlantıları vardı. Birkaçı metamfetamin üretilen çok gizli laboratuvarlara sahipti. Hepsi uyuşturucuların hazırlık, sevkiyat ve dağıtımından; Amerikan sınırından arabalar, kamyonetler, hızlı botlar, uyuşturucu tünelleri ve eşeklerle taşınmasından sorumluydu. Kontrol ettikleri kirli polisler ve hâkimler vardı. Los Angeles, El Paso, Houston ve Tucson'da zula evleri vardı. Uyuşturucular oradan diğer büyükşehirlere gizlice sokulup ardındaki yüzlerce mahalle ve bölgeye yayılıyordu. Damian, Casa Paloma'daki toplantıyı MaMaLu böldüğünde hangilerinin orada olduğunu merak etti. Saatine baktı. 14:45'i gösteriyordu.

"Damian! Nasıl gidiyor, adamım?" Sırtında sert bir vuruş hissetti.

Damian'ın beti benzi attı. "Rafael. Burada ne yapıyorsun?"

"Ben davet ettim. Benim matematikçim," dedi El Charro yanındaki boş sandalyeyi işaret ederek. Rafael onun daha iyi görünmesini sağlıyordu. El Charro önemli toplantılarda ona notlar uzatıyor ve Rafael de uygun seçenekler hakkındaki rakamları buluyordu.

"Dinle, Rafael..." Damian onu geri çekti.

"Kapıyı kapat, Damian," dedi El Charro. "Ve bana bastonumu getir. Başlama vaktimiz geldi."

Damian, El Charro'nun bastonunu plastik korumasından kurtarıp ona uzattı.

Dışarıda El Charro'nun adamları etrafı kolaçan ediyordu.

İçeride de kral, karanlık şövalyeleriyle mahkemesini kurmuştu.

Damian tekrar saatine baktı. Damian'ın hızlı hareket etmesi gerektiği dışında bütün parçalar yerine oturmuştu. Masanın altından Rafael'e bir not uzatıp ayağa kalktı. El Charro kaşını kaldırdı.

"Hemen döneceğim," dedi Damian. Arka kapıdan çıktı. Orada duran iki adam onu tanımıştı. Damian uzun bir ağacın gölgesinde durup işermiş gibi davrandı. Ardındaki tepeler hindistancevizi ağaçlarıyla kaplanmıştı. Bir grup uluyan maymun daldan dala atlarken yüksek sesler çıkarıp kapıdaki korumalardan birini ürküttü.

"*Chupame la verga,*" dedi adam diğerleri ona güldüğünde. Siktir git.

Emilio Zamora'nın adamları gırtlaklarını keserken hâlâ gülüyorlardı. Damian ağacın ardına gizlendi. Yeşillik onu gizliyordu.

Los Zetalar acımasızdı. Aynı zamanda sessiz. Şaşırtma fırsatları vardı ve bunu dışarıdaki korumaları düzenli bir şekilde ortadan kaldırmak için kullanmışlardı. Palalar, bıçaklar, kordonlar, zincirler, taşlar, sopalar. Ateşli silah yoktu. Emilio Zamora,

El Charro'yu uyandırmak veya ateş ederek onu devirmek istemiyordu. Onu en acılı şekilde bitirmek için diri ele geçirmek istiyordu.

Elbette işler planladığı gibi gitmemişti. El Charro'nun adamları neler olduğunu anlayınca bağırmaya başladılar ve diğerlerine karşı şansları bile yoktu. Emilio Zamora telefonda isimsiz yapılan ihbarlara güvenmezdi. Köstebeklerine bilgiyi onaylatıp yanında hakiki bir ordu getirmişti. Şimdiyse karşılığını alıyordu. Dışarıda korumaların üstesinden gelip depoya silahları ateşleyerek dalmışlardı.

Damian arka kapıdan içeri ölü korumaların üzerinden emekledi. Tekrar girmek aptallıktı ama Rafael'i dışarı çıkarmak zorundaydı. Devam etmesini sağlayan tek şey, muharebe eğitimi ve vücudundaki adrenalin dalgasıydı. Vızıldayarak geçen kurşunları ve etrafa saçılan tahta parçalarını ve mermi kovanlarının sürekli yere düşme seslerini görmezden geldi. Işıkların yarısı kapalıydı. Ampuller çatlamıştı. Vücutların bazıları cansız, bazıları ise acı içinde bağırarak yerde yatıyordu. Depo, barut ve havaya uyuşturucu saçan kutular yüzünden pusluydu. Nefes alması, görmesi zordu ama Damian masanın altına gelene kadar emeklemeye devam etti. Rafael diğer uçta kıvrılmıştı. Elleri kulaklarına kapanmıştı ve topukları üzerinde ileri geri salınıyordu.

Damian iki adam yere düşüp sandalyeleri devirdiğinde neredeyse ona ulaşmak üzereydi. Yerde yuvarlanıyorlar, biri diğerinin silahını kapmaya çalışıyordu. Yarı karanlık ortamda ayakkabı cilası siyahlığında koyu saçlar parlıyordu. El Charro, Emilio Zamora ile güreşiyordu.

"Damian!" El Charro masanın altında onu gördü. İkisi de Damian'ın ayağının dibinde öylece duran silahı fark etmişlerdi. "Bana ver," diyerek elini uzattı El Charro.

Gözleri bir an buluştu. Damian silahı alıp El Charro'nun vücudunu kurşunla doldurmak istiyordu ama bu, planını mahvederdi. Ama aynı zamanda El Charro'nun Emilio'yu Rafael ile güvenli bir şekilde depodan çıkmadan öldürmesine izin veremezdi.

Damian silahı El Charro'nun ulaşamayacağı bir yere doğru tekmeledi. "Maria Luisa Alvarez," dedi. "Yaratıcınla buluştuğunda annemin ismini hatırla."

El Charro'nun şaşkınlığı ve kuşkusu yüzünden anlaşılabiliyordu; Damian'ın neyden bahsettiğine dair fikri olduğundan değil, ihaneti yüzünden. Bir anlıktı çünkü Emilio, El Charro'yu yakasından çekmişti ve El Charro'nun yapması gereken daha önemli şeyler vardı: Hayatını kurtarmak gibi.

Damian, Rafael'e ilerlemeye devam etti. Artık geri dönüş yoktu. Gerçeği söyleyip El Charro'nun, gözlerindeki nefreti görmesine izin vermişti. El Charro hayatta kalırsa bu, Damian'ın sonu demekti. Ama Damian'ın, onun bir süre daha hayatta kalmasına ihtiyacı vardı.

"Rafael," diyerek onu sarstı.

Ama Rafael şoktaydı. Sanki ailesinin ölümüne lavabo kapısından şahit oluyormuş gibi. Silah sesi en büyük fobisiydi.

"Rafael." Damian onu iki kere tokatladı. Kişisel cehenneminden uyandırması için bu yeterliydi.

"Masanın altında saklandım. Dediğin gibi." Rafael, Damian'ın notunu yumruklarının arasında buruşturmuştu.

"Güzel. Şimdi beni dinle," dedi Damian. "Başını eğik tut ve kapıya ulaşana kadar emeklemeye devam et," diyerek arkadaki çıkışı gösterdi.

"Ya sen?"

"Hemen arkanda olacağım. Geriye bakma. Sadece devam et. Kapıya ulaştığında ormana doğru koş. Anladın mı?"

Kurşun yağmuru arkalarındaki kutuları parçalarken Rafael irkildi.

"Rafael? Anladın mı?"

Rafael başıyla onaylayıp masanın altından çıktı.

Damian, 21. Comandante'nin yerde yattığını gördü. Gözleri açıktı ama adam ölmüştü. Damian ayak bileğinin etrafındaki sapı yokladı. 21. Comandante'nin her zaman yanında taşıdığı bıçağı çıkardı. El Charro ve Emilio Zamora hâlâ arenadaki devler

gibi debeleniyorlardı. Tekrar masanın altına emekledi ve bacakları hemen önüne gelene kadar bekledi. Sonra uzanıp bıçağını Emilio Zamora'nın bacağının arkasına indirerek onu ayakta tutan birkaç siniri kesince adam yere düştü.

"Bunu neden yaptın?" Rafael, Damian'a ağzı açık baktı.

"Sana devam etmeni söyledim."

"Ama Emilio onu öldürmek üzereydi..."

"Kıpırda, Rafael!"

Rafael tartışmadı. İki oğlan dışarı çıkıp ağaçlara doğru koştular. Arkalarında katliam devam ediyordu. Tepenin üst kısmına vardıklarında Damian döndü.

"Anlamıyorum." Rafael iki büklüm olmuş, nefesinin düzene girmesini bekliyordu. "Neden El Charro'nun peşine düşmedin?"

"Hayatta olmasına ihtiyacım vardı," dedi Damian.

"Ama..."

Tam o zaman depodan bir ateş topu yükselip sıcaklık ve duman saçan kocaman bir patlama oldu. İkinci patlama havaya cam ve moloz fırlatırken, kapadıkları kulaklarının arasından tek duyabildikleri tiz bir *iiiiii* oldu. Deponun bir tarafı, toz ve kül bulutu içinde çökmeden önce dengesiz bir şekilde sallanarak durdu. Her şey durdu – ağaçlardaki rüzgâr, kuşlar, hayvanlar. Araba alarmlarının sesleriyle dolu tuhaf bir sessizlikti.

"Ne yaptın?" diye sordu Rafael duman kaplı sıcaklığın arasından.

"Mekânı patlayıcılarla donattım ve fünyeyi El Charro'nun bastonuna yerleştirdim. Çıkarılabilir bıçağı indirdiği an... BOOOM."

"Bu yüzden Emilio'nun önceliği almasını engelledin. El Charro'nun, onu *öldürmesini* istiyordun. El Charro'nun, onu abisi gibi mühürleme isteğine karşı gelemeyeceğini biliyordun."

Damian depoya bakmaya devam etti. Hiçbir şey sağ kalmamıştı – ne adamlar, ne uyuşturucular ne de yem olarak kullanılan füme sardalyeler.

"Kahretsin, Damian," dedi Rafael işler kafasına dank edin-

ce. "El Charro'dan ve kartelden kurtulduk. Bizim de herkesle beraber orada öldüğümüzü düşünecekler. El Charro ile Emilio Zamora'nın arasında ölümüne bir savaş olduğunu düşünecekler. *Cesado* için "C". Bitti. Sona erdi. El Charro ve diğerlerini âdeta mangalda kızarttın."

"Henüz kurtulmuş değiliz, Rafael. Eğer dikkatli bakarlarsa patlayıcı izlerini göreceklerdir."

"Evet ama Sinaloa kartel, Los Zetasları suçlayacak, Los Zestaslar da onları. Dâhice, Damian. Beklemeye fazlasıyla değdi."

"Biri gitti, diğeri kaldı," dedi Damian pantolonundaki tozları silkelerken.

Rafael, Warren Sedgewick'i düşündüğünü biliyordu. "Tanrım, Damian. Kendine biraz nefes almak için zaman tanımalısın. Sinemalarda bile ara oluyor."

"Gerçekten mi? Eğer patlamış mısır ve şeker almaya gitmiş olsaydım şimdi nerelerde olurdun?"

"Haklısın. Hayatımı ikinci kez kurtardın," dedi Rafael. "Ee, şimdi ne olacak?"

"Şimdi gözden uzakta kalıp kargaşanın geçmesini bekleyeceğiz. Bir ara gibi düşün."

"Ne kadar zaman?"

"Sonraki planı gerçekleştirmek ne kadar sürerse, Rafael. Ne kadar sürerse."

19

"CABORAS'TAN BU YANA BAYA YOL KATETTİK," dedi Rafael, Damian ile biralarını tokuştururken.

Damian, Mission Körfezi'ne bakan meşaleyle aydınlatılmış verandaya, tavana kadar yükselen, egzotik, tropik balıkların yüzdüğü akvaryuma ve önlerindeki antika masaya baktı.

"Buraya gelmek zaman aldı."

"On bir kahrolası yıl," derken Rafael menüyü inceliyordu. "Ne alacaksın?"

"Burger," diye cevapladı Damian menüyü açma zahmetine girmeden. Kol düğmeleriyle huzursuzca oynadı. "Bunlar gerçekten gerekli mi?" diye sordu.

"Eğer şaşalı bir çevreye gireceksen onlar gibi görünmelisin. Ayakkabıları sevdin mi? Adamıma özel olarak yaptırdım."

"Senin gibi yetenekli bir finans danışmanı için sıradan şeyler olduğunu anlıyorum ama siktir et, Rafael, ağır iş ve terden yırtılan ayakkabı gibisi yok."

"Ağır iş ve teri siktir et. Bunu hak ettin. Zor kazandığın paranın keyfini ne zaman süreceksin? Eğer sakinleşmeye başlamazsan, Damian, yüzün sonsuza dek asık kalacak ve kızları kaçıracaksın. Sonsuza kadar."

Damian ilgisizce elini salladı. Yirmi yedi yaşında olmasına rağmen etrafındaki kadınların tepkilerinden habersizdi. Damian odaya girdiğinde karanlık ve gölge köşeleri seçerdi. Hiçbir zaman ortama uyum sağlamaz veya sağlamaya çalışmazdı.

Ama kaçındığı ilgi onu her zaman bulurdu çünkü kafeslenmiş bir hayvanı sürüklemek gibiydi. Kadınlar etrafına ona dokunmaktan veya onunla konuşmaktan korkarak üşüşüyorlardı. Ama aynı zamanda tamamen büyülenmiş gibi de görünüyorlardı.

"Paranın önemi yok," dedi. "Sadece başarıya ulaştıran bir adım."

"Bunu biliyorum ama başarılarının biraz hakkını ver. El Charro'dan sonra kenara sakladığın para dışında hiçbir şeyimiz yoktu. Ama işleri tersine çevirmeyi becerdin. Bir tekneyi ikiye, sonra beşe, sonra da ona çevirdin. Küçük bir balıkçı şirketini koskoca sevkiyat şirketine çevirdin. Deli gibi çalışırken beni üniversiteye gönderdin. Sahip olduğum her şeyi sana borçluyum. Şimdi karşımdasın ve Warren Sedgewick'i batırmak üzeresin."

Damian, El Charro'nun ölümünden sonraki yılları düşündü. Warren konusunda tetikteydi. El Charro tehlikeyi ortadan kaldırmaya çalışan bir yabancıydı ama Warren... Warren, MaMaLu'yu *tanıyordu*. Adamın kızına dokuz kahrolası yıl boyunca bakmış, bu sürenin altı yılı boyunca karısının bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışmıştı. Skye'ı, kendi oğlunu sevdiği kadar çok sevmiş ve ona ayırdığı zaman ile sevgi söz konusu olunca oğlunu ikinci plana bile atmıştı. Ya Warren onu nasıl ödüllendirmişti? Kendi kellesini kurtarmak için ona ihanet ederek. Günahlarının kefaretini ölerek değil de *yaşayarak* ödemesi gereken bir korkaktı. Damian bütün hayatı boyunca acı çekmesini istiyordu. Warren'ı La Jolla'daki pahalı malikânesinden, şoförlü araba filosundan, dünyanın cennet gibi köşelerine dağılmış lüks ve kusursuz tatil köylerinden çıkaracaktı. Damian; şöhretini, servetini ve prestijini, dünyasını üzerlerine kurduğu şeyleri elinden teker teker alacaktı. Ve buraya gelmek için, Warren ile kulesinden savaşabilmek için Damian kendi silahlarını toplamak zorundaydı. Warren'ın kendi cephanesinde bulundurduğu her şeyden daha güçlü bir şeyle servet kurmuştu: paslı bir sigara kutusu ile MaMaLu'nun tamamlanmamış mezar taşı...

Damian nereye giderse *Lucky Strike* teneke kutusu yanındaydı. Rafael'le bir süre gözlerden uzak kalabilecekleri uzak adaları ve resifleri araştırırken yanındaydı. El Charro ve Emilio Zamora'nın ölümlerinin ardındaki karmaşa dinip herkes o gün orada olan önemsiz iki delikanlıyı unuttuğunda yanındaydı. Damian balıkçı limanı keşfedip ilk trol teknesi *El Caballero*'yu, yeni kimliğinin bir parçası olarak aldığı isme sahip aracı satın aldığında da yanındaydı. Rafael'i prestijli bir yatılı okula gönderip yine Rafael'in üniversite mezuniyetinde de yanındaydı. Damian Amerika'ya yatırımcı olarak yeşil kart başvurusunda bulunacak kadar büyüyüp zengin olduğunda ve yıllar sonra vatandaşlığa kabul edildiğinde de yanındaydı. Şu anda bile, Rafael ile Warren'in Polinezya temalı amiral gemisi tatil köyü The Sedgewick, San Diego'da yemek yerken iç cebindeydi.

Warren yeniden başlarken hâlâ kartelin avucunun içindeydi. Meksika'dan ancak onların diğer amaçlarına uyduğu için çıkabilmişti. Uyuşturucu satışlarından ve diğer illegal aktivitelerden kazandıkları kirli paralı aklayıp kullanılabilir bir kura çevirmeye ihtiyaçları vardı. Warren para aklama makinelerinde sadece bir çarktı. Damian rolünü gayet iyi anlıyordu. Warren, Amerika'da güzel bir arazi alacaktı. Beş yıldızlı bir tatil köyü inşa edip en pahalı örtüler, çatal bıçak ve tabak takımları ve mobilyalarla donatacaktı. Ondan sonra otelini tamamen dolu gösterecekti ama aslında hiçbir zaman tam dolmayacaktı. Her gün güvenlik arabası gelip odalardan, kulüplerden, kumarhanelerden, barlardan ve restoranlardan paraları topluyordu ve kirli para, yasal yollarla kazanılana karışıyordu. Warren ise bu olaydan payını alıyordu. Geri kalanı El Charro'ya ait off-shore bir hesaba yatırılıp oradan da diğer büyük adamlara dağıtılıyordu.

El Charro'nun ölümü Warren'ı kartelin pençesinden kurtarmıştı. Direkt bağlantı kopmuştu. Sinaloa kartelin artık bir kolu yoktu. Warren illegal işlerini sonlandırıp otel zincirlerini kendi parasıyla çoğaltmaya devam etmişti. Birkaç yıl sonra halka arz olunmuştu. Sedgewick Otelleri borsada ünlü bir ticari mal hâline

gelmişti. Warren işlerden kurtulduğunu düşünmüştü. Ama bir anlığına bile peşinden neyin, *kimin* geldiğini düşünememişti.

O akşam Warren restorana girdiğinde Rafael, Damian'a döndü. "İşte her zamanki gibi, tam zamanında burada. Her salı akşamı, saat tam sekizde."

Damian öfkelendiğini hissediyordu. Arkasını dönme dürtüsüne karşı koyup burgeri ısırdı. Sedgewick'in hisselerini, Rafael'in onun için ayarladığı paravan şirketler aracılığıyla satın alıyordu. Warren bilmiyordu ama Damian Caballero, Sedgewick Otelleri'nin geleceğini ellerinde tutacak kadar hisseye sahipti. On yıllık zamanını alan hesaplamalarının arefesinde, Damian, MaMaLu'yu yok etmekten sorumlu adama son bir kez bakmak istemişti. Yarın farklı ve fakir bir adam olacaktı.

"Her şey hazır mı?" diye sordu Rafael'e.

"Söylediğin an tamamdır."

Damian tabağını itti. "Bir içkiye ihtiyacım var. Bara gidiyorum." Warren'ı izleyip, onu uzun süredir körükleyen zehrin son acı tatlı kalıntılarının keyfine bakacaktı.

Rafael başıyla onayladı. Damian'ı, yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bilecek kadar tanıyordu. "Keyfine bak. Ben buradayım."

Damian ışığın loş, müziğin kısık sesli olduğu, kalabalıktan uzakta duran şık ve parlak bir bar tezgâhına oturdu. Gözleriyle Warren'ı aramadan önce birasından uzun bir yudum aldı. Adam özel bir bölümde oturuyordu. Garsonlar belli ki kim olduğunu ve nelerden hoşlandığını biliyorlardı. Kendi talep etmeden ona içki ve dikdörtgen bir tabakta atıştırmalıklar getirmişlerdi.

Damian, Warren'a ait fotoğraflar görmüştü ama hiçbir şey, onu on beş yıl sonra kanlı canlı görmeye kendisini hazırlamamıştı. Warren'ın gri Peugeot arabasının peşinden tozlu yolda koşmasının üzerinden on beş yıl geçmişti... Warren daha ufak, daha kısa ve Damian'ın aklındakinden daha az yer kaplayan bir tip gibi görünüyordu. Şimdilerde ellili yaşlarındaydı ama neredeyse grileşmiş kısa ve kalın bıyığıyla daha yaşlı görünüyordu. MaMaLu soğuk kemikler ve kurumuş topraktan ibaretken,

o burada nasıl hayatından memnun ve canlı bir şekilde oturup bir şeyler yiyip içebiliyordu? *Herhangi* bir insan dünyaları, hayalleri, ninnileri yok ettiğini bilerek nasıl bu kadar kayıtsız ve etkilenmemiş bir şekilde hayatına devam edebilirdi? Warren, El Charro'dan daha beterdi. El Charro canavar olduğunu saklamazken Warren kendine terbiyeli bir yüz takınmıştı.

Eğer Damian tam da o an gitseydi orijinal planına uyarak Warren'ın şirketini ele geçirip, soyup, değerini düşürüp parçalara ayırarak, insanlığıyla takas ettiği prestij ve gücünü elinden çalacaktı. Ama tam birasını bitirecekken Damian kalakaldı. Genç bir kadın, Warren'ın bölmesine oturmuştu. Karşısına değil. Yanına oturup ona kocaman ve sıkıca sarılmıştı. Damian yüzünü göremiyordu ama Warren'ın onu beklediği belliydi. Bütün ifadesi değişmişti. Tanımlaması zor, gerçek ama elle tutulamaz bir şeydi. Damian'ın daha önce MaMaLu'nun gözlerinde, onun için çiçekler topladığı, ona deniz kabuklarından kolyeler yaptığı, hasta olduğu, canının yandığı, onu güldürdüğü ve bazen de ağlattığı zamanlarda gördüğü bir şeydi. Damian'ın, uğruna her şeyi verebileceği bu *bakış*, Warren'ın, yemekteki eşlikçisine gözünde kahrolası dünyayla verdiği bakıştı.

Damian nefesini tuttu.

Yüzünü çevir, yüzünü çevir.

Ama beceremeyişti. Tam da o anda Skye Sedgewick uzun, altın rengi saçını kenara atıp babasını yanağından öpmüştü.

Siktir.

Damian karnından yumruk yemiş gibi hissediyordu. Demir kapılar ardına kapattığı hatıralar zincirlerini zorluyordu.

"Bir tane daha." Damian birasını tezgâha vurdu. Barmen yerinden zıpladı. Kadın ona bir tane daha doldurunca tek bir uzun yudumda içip, kendisini dışarı çıkmakla tehdit eden her şeyi boğmaya çalıştı – uçurtmalar, pastalar, canlı sarı çiçekleri olan ağaçların yankıları.

Kontrolünü kazanıp güçlendikten sonra Skye'ın olduğu tarafa bakınca, babasının ona verdiği bir şeye övgüler yağdırdığını

gördü. Üzerinde logo olan bir paketi yırtıp içinden çantayı çıkardı.

"Hermes!" diye çığlık attı.

Dişlerinin arasındaki boşluk da kalbi gibi kapanmış ve kaplanmıştı. O, Damian arkalarından koşarken arabayı durdurmayan kızdı. Kendisine veda etme zahmetine girmeyen kızdı. Kalbini, origami hayvanlarını, MaMaLu'nun sevgisini, şarkılarını ve hikâyelerini çiğneyen kızdı. Her bir hücresiyle Warren'ın kızıydı. Duygusuz, umursamaz, maddiyatçı ve sahteydi. Sahte bir arkadaş, sahte bir sırdaş ve sahte bir çocukluk hatırası. Özel pakete sarılmış bir taklitti. Ama her şeyden önce... En önemlisi... Warren için *dünyaları* ifade ediyordu. Warren'ın kızına bakış şekli Damian'ı bu konuda şüphe götürmez hâlde bırakmıştı. Warren için kızından daha değerli bir şey yoktu. Ne malikânesi, ne arabaları ne de şirketi o kadar değerliydi. Eğer Damian, Warren'ın *gerçekten* acı çekmesini istiyorsa *kızını* elinden almalıydı. Sonsuza kadar.

"Bir kadına karşılık bir kadın," dedi Damian masaya dönünce.

"Ne?" diye sordu Rafael.

"Bir kadına karşılık bir kadın. Annemi öldürdü. Ben de kızını öldüreceğim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Şuradakini görüyor musun?" Damian, Warren'ın bölmesini işaret etti. "Bu, kızına âşık bir baba. Bu dünyada çocuğunu kaybetmekten daha büyük bir acı yoktur, Rafael. Warren yaşadığı sürece bunu hissettiğinden emin olacağım."

Rafael'in bakışları Skye'dan Damian'a çevrildi. "Şiddet mi? Gerçekten bunu yapmak istiyor musun? Hayatımızı yıllarca bundan kaçarak geçirdik."

"Şiddet değil, Rafael. Adalet. MaMaLu'ya karşılık Skye Sedgewick. *Una mujer por una mujer.*"*

"Adamın şirketinin peşine düştüğünü sanıyordum."

---

* (İsp.) Bir kadın uğruna savaş -çn

Damian ceketinin cebinden *Lucky Strike* kutusunu çıkardı. "Fikrimi değiştirdim." Altın harfli aşınmış kısımlarını okşadı ve içindeki gazetedeki, Warren'ın annesi hakkında uydurduğu yalanları düşündü. "Skye Sedgewick'in peşine düşeceğim."

3. KISIM
Skye

20

"VE BÖYLECE ESTEBAN, DAMIAN OLDU," DEDİ RAfael. "O ve MaMaLu için dua ettiğinde onu hazırlıksız yakaladın. Seni öldürmek için gereken cesareti bulamadı ama onun yerine babanın, senin öldüğünü düşünmesini sağladı. Ve şimdi de," Rafael silahı kaldırdı, "zamanın gerçekten *doldu*, prenses."

Hava neredeyse kararmıştı. Dalgaların sahile vurduğunu, etrafımızda dolaşan, gece çıkan böceklerin sesiyle ada kuşlarının kulak tırmalayıcı çığlıklarını duyabiliyordum. Sanki bir çeşit doğa CD'si gibiydi. *Ormanın Sesleri.*

Gözlerini kapat. Rahatla. Savaşma. Rafael'in seni vurmasına izin ver.

Çoktan ölmüştüm. Gerçek sizi her zaman serbest bırakmıyordu. Gerçek sizi öldürebilir, içiniz dışınıza çıkana dek her şeyi kesebilirdi. İnandığım ve gerçek olduğunu düşündüğüm her şey tepetaklak olmuştu. Babam ile Damian, düşündüğüm adamlar değillerdi. MaMaLu, arka bahçesi çiçeklerle dolu, beyaz badanalı bir evde yaşamıyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedim. "MaMaLu ölmedi. Damian beni onu görmeye götürüyordu."

"Seni, babanın ne yaptığını görebilesin diye onun mezarına götürüyordu. Yaptıklarının nedenini anlaman onun için önemliydi. Her yıl oraya gider. Bu yıl, sonunda sözünü tutup mezar taşını tamamlayacağını düşünmüştü. Sonunda huzuru bulacaktı ama sen... Sen zırhındaki zayıf bir nokta çıktın. Dağılmaya başla-

dığını biliyordum. Seninle daha fazla zaman harcadıkça kendini uzak tutmakta zorlanıyordu. Sesinden bunu anlayabiliyordum. Öyle parçalanmış çıkıyordu ki. Daha önceden engel olmalıydım ama şimdi buradayım ve bu işi bitirmenin zamanı geldi."

Rafael hedef alırken eli sabit duramıyordu. Yüzümü çevirdim. Casa Paloma arka planda yok olurken o tozlu yolun akıp gittiği öğleden sonrasına dönmek istiyordum. Dumanı delerek en iyi arkadaşımı seçip arabayı durdurmak ve ona koşmak istiyordum.

Esteban. Keşke yağmur yağsaydı.

"Kızı bırak," dedi Damian.

Gözlerimi açtım ve onun arkamızdaki karanlık, tökezleyen siluetini gördüm. Güçlükle ayakta duruyordu.

"İkimiz de vurmayacağını biliyoruz. *Vuramazsın,*" dedi Rafael'e.

"Vuracağım." Rafael silahı bana doğru tutmaya devam ederken bir elini diğerinin üzerine sabitledi. "Senin için yaparım. Silahlara karşı kahrolası korkumu yenip onun beynini dağıtırım. Ya sen ya da o, Damian. Babasını aradı. Telefonundaki kayıtları kontrol et. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Senin için geliyorlar. Sadece an meselesi."

"Kızı bırak, *dedim.*" Damian silahını çekip Rafael'e doğrulttu. Sendeliyordu.

Gergin bir üçgen içinde hareketsiz kalmıştık: İki adamın arasında yere çöken ben, bana silah doğrultan Rafael, Rafael'e silah doğrultan Damian. Aralarındaki bağ şimdi apaçık ortadaydı. Silahlar sadece destekti. Her biri, diğerinin yanlış bir hareket yapmamasını sağlamaya çalışırken daha derin bir şeyler üzerinde çalışıyorlardı. Rafael, Damian'ı açığa çıkaracak herhangi bir şeyi yok etmeye hazırdı ve Damian, birinin hayatını sonlandırmanın Rafael'in sonsuza kadar aklından çıkmayacağını biliyordu. Damian, Rafael'e baktığında yaptığı tek doğru şeyi görüyordu. Küçük de olsa bir kurtulma şansı görüyordu. Damian, Rafael'i şu anda ellerini kana bulamasına izin vermeyecek kadar uzun süredir korumuştu.

Ama şu anda ortada başka bir faktör daha vardı. Ben. Damian beni teknede itip darbeyi kendisi yemişti. Aynı zamanda bunu *beni* korumak için yaptığını biliyordum. Köpekbalıkları tarafından sarıldığımı sandığımda neden içgüdüsel olarak ona döndüğümü biliyordum. İçimde bir şey, onun derinlere gömülmüş bir yanını, bir sürü acı ve öfke katmanlarının altında hâlâ canlı olan yanını tanımıştı.

"İkimiz de beni vurmayacağını biliyoruz," dedi Rafael, Damian'a. Parmakları hâlâ tetikte, gözleri ise üzerimdeydi.

"Dene de gör," dedi Damian. "Sana daha önce söyledim. Yoluma çıkarsan seni öldürürüm."

Rafael biraz bile ikna olmuş görünmüyordu. "Yaralısın, Damian. Kendinde değilsin. Ne yaptığının farkında değilsin. Kız hayatta olduğu sürece tehlikedesin. Onu bulana kadar durmayacaklar. Olayları hemen burada kesmen gerekiyor."

"Buna *ben* karar veririm," diye gürledi Damian. "Ne yapılacağına ve ne zaman yapılacağına *ben* karar veririm. Bunun seninle bir ilgisi yok, o yüzden hemen geri bas. Teknene binip bu adadan çek git ve asla geriye bakma. Benim hayatım, benim kavgam, benim kurallarım."

Rafael hareket etmemişti. Damian da aynı şekilde duruyordu. İkisi de silahları havada, birbirlerini kolladıklarını itiraf etmek için fazla inatçı bir şekilde durdular.

"İstediğin şeyler elimde, Rafael." Manuel dönmüştü. "Fotoğrafın bütün haberlerde, Damian. Anakara polislerle ve Warren'ın tuttuğu özel güvenlik elemanlarıyla dolu." Önce Rafael'e, ardından Damian'a bakınca birden gerilimli bir ortama geldiğinin farkına vardı. "Hey, adamım, neler oluyor?"

Rafael ve Damian cevap vermedi. Manuel'in haberi ateşi körüklemişti. Sözcükler olmadan savaşmaya, gergin bir sessizlik hâline gelen bir bakış düellosuna tutulmuşlardı. Sonra Rafael göz kontağını kesti.

"Bu saçmalık, Damian ve sen de bunun farkındasın," dedi. "Eğer dibe batmaya niyetliysen benden geride kalıp izlememi

bekleme." Manuel'in elinden çantayı alıp Damian'ın kollarına itti. "Tıbbi malzemeler," dedi. "Ama madem hayatının bir önemi yok, muhtemelen onları kullanmazsın." Öfkeliydi. O kadar öfkeliydi ki Damian'ın gözlerine bakamıyordu. "Yenilmez olmadığını biliyorsun, değil mi? Ayakta güçlükle duran, kalın kafalı şerefsizin tekisin. İçeri gidip yerinden kımıldamaman gerekiyor. En azından işler sakinleşene kadar. İşlere ben göz kulak olurum, Manuel de Caboras'ta telefonunu gömer. Bırak da orada peşine düşsünler," dedi. "Ve bir dahaki sefere inatçı kıçın hâlâ ayakta olsa iyi olur."

Damian, Rafael ve Manuel gözden kaybolana kadar ayaklarının üzerinde durdu. Teknenin gidişini duyana kadar bacakları titremedi. Sonra birden patates çuvalı gibi yere çöktü. Artık onun hakkında bildiğim her şeyin ağırlığıyla ona koştum. Saçını alnından çektim. Yanıyordu. Nefesi bile ateş saçıyordu; teni nemli ve soğuktu. Sadece kan kaybetmekle kalmamış, yarası da iltihaplanmış gibi görünüyordu.

Dün ondan kurtulmak için her şeyi verirdim.

Geber, Da-mi-yahn, GEBER!

Bugünse Manuel'in getirdiği malzemeleri karıştırıyordum. İltihapla savaşması için antibiyotiğe ihtiyacım vardı. Ateşini düşürmek için bir şey gerekiyordu. Gözlerini açmasına, bana bakıp herhangi bir şey söylemesine ihtiyacım vardı.

Yaşa, Da-mi-yahn, YAŞA!

Damian bütün gece hayatla ölüm arasında gidip gelmiş, bilinci açılıp kapanmıştı. Nabzı dengesizdi. Bazen hızla atarken bazen güçlükle bulunabiliyordu. Akbaba gibi tepesinde gezinip ateşini kontrol etmiş, havluyu sıkıp MaMaLu'nun biz hastayken yaptığını hatırladığım gibi alnına koymuştum. Soğuk havlu ısındığında suyu değiştirmiştim. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Sabah saatlerine doğru mutfağa artık o kadar sık koşmuyordum. Damian en kötü kısmı atlatmış gibiydi. Yanında ruhen ve fiziken yorgun bir şekilde uzandım. Ağırlığını destekleyerek acı

veren adımlarla onu villaya kadar sürükleyip yatağa yatırmayı başarmıştım.

Hafif beyaz bir tülün altında yatıyorduk. Ev kaba saba ama gözalıcıydı. Pencerelerde cam olmadığı için açıktı ve okyanus esintisi içeri giriyordu. Tül, sivrisinekleri ve böcekleri uzak tutuyordu ama aynı zamanda dünyanın geri kalanına da kapalı bir yer gibiydi. Sonunda Damian'a *cidden* bakabiliyordum.

Eğer gözlerinizi kapatıp sevdiğiniz birini düşünürseniz saç ve göz rengi gibi, sürücü ehliyetinde bulabileceğiniz şeyler aklınıza gelmezdi. Onun yerine, bilinçaltınıza yerleşen parçaları, sakladığınızın farkında olmadığınız şeyleri görürdünüz. Damian'ın kulak şekli ve gözkapaklarındaki hafif parlaklık gibi. Geri kalan her şey değişmişti – âdemelması öne çıkmıştı, çenesinde kirli sakal vardı ve ağzının şekli hiçbir zaman rahatlamıyormuş gibi görünüyordu. Ama kulakmemesini çimenlerde yan yana yattığımız onca zamanlardan biliyordum. Ağaçlar rüzgârdan sallandığında sarı çiçekler sürekli yüzümüze düşerdi.

Damian'ın avucunu açıp çizgileri takip ettim. Artık bir adamın büyük, güçlü ve sert ellerine sahipti. Bu yüzden içimde ezici bir şefkat hissettim. Beni hamakta sallayarak uyutan, kâğıttan dünyalar yaratan, bana kız gibi değil, Gidiot'un ağzını dağıtacak şekilde yumruğu nasıl atacağımı gösteren ellerdi bunlar.

Yanağımı Damian'ın avcuna koydum ve bir anlığına kendime tekrar çocuk olduğumuzu hayal etme izni verdim.

"Seni çok özledim," dedim bükülmüş parmağına doğru. "Sana ve MaMaLu'ya her gün mektuplar yazdım. Neden hiç cevap yazmadığını bilmiyordum. Kalbim çok kırılmıştı. Casa Paloma'dan ayrıldığımız gün arabanın ardından koştuğunu görmedim. Üstesinden geldiğin kıyametten hiç haberim yoktu. Özür dilerim, Estebandido." Avcunun kenarını öptüm. "Çok özür dilerim." Gözyaşlarım eline akıyordu.

Birkaç saat sonra uyandığımda Damian'ın gözleri açıktı ve elleri hâlâ yüzümü avuçluyordu.

"Doğru mu?" diye sordu. "Söylediklerin doğru mu?"

Damian yumuşak bir şekilde konuşmuştu. Benimle bu tonda konuştuğunu hiç duymamıştım. Sesi. Tanrım, onun sesi. Cevap vermeye çalıştım ama bana öyle bakıyordu ki kelimeleri bulamıyordum. *Bana* bakıyordu. Skye'a. Warren Sedgewick'in kızına değil. Amaca ulaştıran bir adım olarak bakmıyordu bana. Damian beni ilk kez *ben* olarak görüyordu.

Bana bakmasına izin verdim çünkü buna benim gibi onun da ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ona tapan, kirli elbisesiyle ona çilek kaçıran, onu fazlasıyla etkilemek istediği için hazır olduğu zamandan çok daha önce bisikleti bırakmasını söyleyen kızı görmesine izin verdim.

"Neden benimle ilgileniyorsun? Neden bana *iyi* davranıyorsun?" diye sordu.

"Neden teknede beni yoldan çektin? Neden Rafael'e karşı geldin?" Yarasına bakmak için uzandım ama irkilerek elimi uzakta tuttu. Gözleri pansuman yapılmış parmağıma gitti ve yüzünden öyle acı dolu bir bakış geçti ki kollarımı ona dolamak istedim. Ama gözlerimin önünde bu hâlinden silkelendi. Temizlenmiş karatahta gibi boş ve ifadesiz bir hâle döndü. Döndüğünde arkasına baktım.

Her şey yavaşça anlam kazanıyordu. Canı çok fazla acıdığında Damian kendini dışarıya kapatıyordu. Her şeyi dışarıda bırakıyordu. Bir çeşit savunma mekanizmasıydı. El Charro ile kaldığı onca yıl boyunca şahit olduğu onca korkuyu ancak hayal edebilirdim. Duygularını kapatmayı öğrenmişti. Parmağımı kestiği zamanı hatırladım. Sanki her gün insanların bir yerini kesiyormuş gibi, patates salatası yapmaya devam etmişti.

Yastığını ayarlamasını izledim. Dikişleri hâlâ yeni olduğundan, o tarafın üstüne yatmasının acı verici olduğunu biliyordum. O yüzden dönüp duvara baktım. Birkaç dakika sonra tekrar yön değiştirdi. Sırtıma baktığını hissedebiliyordum. Bir süre sonra ayağa kalkıp ona bir doz daha ilaç verecektim. Ama şimdilik, ona döndüğüm an başka yöne bakacağını bilsem de, ufak da olsa beni kale alıp görünmez olmadığım bu an için memnun-

dum. Yine de geride içten içe bir korku kalmıştı. Ama bu sefer *Damian'dan* korkmuyordum.

Onun *için* korkuyordum.

Hayatım boyunca insanlar bana göz kulak olmuştu. Her isteğim ve ihtiyacım yerine getirilmişti. Mutfakta durup raflara bakarken, bir insanla ilgilenmeye nasıl hazırlıksız olduğumun farkına vardım. Kahve, tost ve bir kâse kahvaltı gevreği hazırlayabilirdim ama şimdi çeşnilere ve birleştirilip güzel bir şey hâline getirilebilecek kavanoz dolusu şeylere bakarken nasıl yapılacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir konserve domates çorbası çıkardım. Hasta insanlara çorba iyi gelirdi. Krakerler de. Bir paket de onlardan kaptım. Çorba ocakta ısınırken pencereden dışarı baktım. Mavi suların sert kireçtaşı duvarlarla tezat görüntüsü seyahat dergilerinden çıkmış gibiydi. Tropik bir esinti mutfağa doldu. Mutfak yumuşak ve topraksı tonlarda, bademezmesi ve balkabağı tereyağı rengi gibiydi. Damian'ın renk tonlaması seçtiğini hayal edemiyordum. Öte yandan, yaşadığı sert ve soğuk dünya için mükemmel bir kaçış yeriydi. Burada sıcaklık, güneş ışığı ve aydınlık vardı.

Odaya öğle yemeği tepsisiyle girince Damian beni şüpheli bir şekilde süzdü. Belli ki birine bağımlı olmaktan hoşlanmıyordu ama huysuzluğu, zayıflığını gizlemek için kullandığını biliyordum. Zayıflıktan ve birinin ona bakmasına ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu. *Benim* tarafımdan ilgilenilmenin verdiği suçluluk duygusundan nefret ediyordu. Ama bu, tam da ihtiyacı olan şeydi. İlgilenilmeye değer olduğunu, yıllar önce yaptığımı düşündüğü gibi onu terk etmeyeceğimi, olanlara rağmen yanında duracağımı bilmesi gerekiyordu. Ne kadar süreceğini bilmiyordum çünkü Tanrım, onu yemek yiyebilmesi için bir yere yaslamak bile büyük bir olaydı.

Tepsiyi yatağa koyup kaşığı ona çevirdim. Tepsiye sadece bakmıştı. Teknede bana aynısını yaptığı, çok farklı durumlar-

da bana yemek getirdiği bütün o zamanları düşündüğünü biliyordum. Bu kaşığı almanın ona neye mal olduğunun da bilincindeydim. Kâsenin üzerinde tutup tekrar bıraktı. Ona işkence eden her neyse, onunla savaşırken boğazı kasıldı.

MaMaLu'dan beri hasta veya yaralı olsa da kimsenin onunla ilgilenmediği kafama dank etti. Dünya ondan şefkati esirgemişti ve şimdi de ne yapacağını veya nasıl davranacağını bilemiyordu. Tek başına bir uyuşturucu baronunu devirmişti ama şimdi bir kâse çorba onu dize getiriyordu. Yaptıkları yüzünden ondan nefret etmemi *istiyordu*. Kısasa kısas. Ona mantıklı gelen buydu. Bu değil; nefret beklerken karşılaştığı bu şefkat değildi. Bu, bütün dünyasını altüst ediyordu.

Elimi sıkılmış yumruğunun üzerine koyup ona her şeyin iyi olacağını söylemek istiyordum ama onun yerine ayağa kalkıp gittim. Ben izlerken asla yemeyeceğini biliyordum. Birkaç saat sonra odasına döndüğümde uyuyordu. İlaçlarını almış ama yemeğine dokunmamıştı.

Rafael haklıydı.

Damian kalın kafalı şerefsizin tekiydi.

Daha çok çorba konservesi açtım. Daha çok tepsi dokunulmadan kaldı. Bir kavanoz kavrulmuş fıstık bulduğumda onu tutup zorla yedirmeye hazırdım. Damian o öğleden sonra gözlerini açtığında sandalyede oturmuş onu izliyordum.

"Zamanı gelmişti," dedim bir avuç fıstığı ağzıma atarak.

Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.

Bana ve sonra fıstıklar için bir dergi kâğıdından yaptığım külaha baktı ama tek kelime etmedi.

Çiğnemeye devam ettim. *Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.*

Aç olmalıydı. Açlıktan ölüyor olmalıydı. Onun için bir şey yapmama izin veremeyecek kadar da gururluydu.

"Fıstığa alerjin olduğunu sanıyordum."

"Alerjim olmadığını pekâlâ biliyorsun."

Bir anlığına dudaklarının bir tebessümle kıvrıldığını görür gibi oldum.

İşte; karşımda bir anı, onun savunmasını geçmişti. Çikolatalı ve fıstık ezmeli dondurmayı keşfedip onunla paylaşabileyim diye kutusunu yatağımın altında saklamamı hatırladım. O akşam cama tırmandığında geriye bir şey kalmamıştı. Bütün şeyi yemiştim ve hasta olmamaya çalışıyordum.

Başarısız olmuştum ve delilleri temizlememe yardımcı olmuştu.

"Biliyordun," derken, ona fıstığa alerjim olduğunu söylediğimde neden kılını kıpırdatmadığının farkına vardım. Ayaklarına krem sürmesini düşündüm. "Seni *şerefsiz.*"

Kahkaha atıp, ona fırlattığım fıstığı yakaladı.

Kahrolası Damian Caballero *kahkaha atmıştı.* Gördüğüm en harika şeydi. Fıstıkların geri kalanını kucağına fırlatıp giderken önemi yokmuş, nefesim kesilmemiş, boğazım düğümlenmemiş gibi davrandım.

Yüzünün gülümsemeyle aydınlandığı bu anı kucaklayabilmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Onun için özel bir şey hazırlamışım gibi hissetmeden o fıstıkları yiyebilmesi için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Damian iyileşti. Yemeğini bitirdi. Çorbamız bittiğinde kızartılmış fasulyelere, çili konservelerine, şeftali ve armutlara tekrar geçmiştik. Dondurucuyu açınca mikrodalgayla ısıtabileceğim hazır yemek hazinesini bulmuştum. Bir gurmeye dönüşüp, peynirli makarnaya biraz biber ekip brokoli eklemiştim. Nankör şerefsiz Damian hepsini kenara dizmişti.

Bazen o uyurken telsizi açıyordum. Televizyon olmadığından, cızırtılı haberlere kalmıştım. İsmim ve görünüşüm, Damian'ın ismi ve görünüşüyle tekrar edilip duruyordu. Silahlı ve tehlikeli olduğu varsayılıyordu. Babamın Damian'a ettiği kısa ricayı dinledim. Herhangi bir ipucu için yardım hattı kurup ödül koymuştu.

Neredeyse iki hafta önce ortadan kaybolmuştum ve babamın sesindeki gayreti duyabiliyordum. Hikâyenin kaynağını bilmeden, tüm çabasıyla Damian'ın peşine düşmüştü. Damian'ın Esteban olduğunu, kendi eylemlerinin bedelini ödediğini bilmiyordu. Yaptıkları ve yalanları yüzünden öfkeyle boğuşurken, içimden bir ses hikâyede bilmediğim daha çok şey olduğunu söylüyordu. Babamı *tanıdığım* gibi Damian'ı da *tanıyordum*. Aşikâr sıkıntısını dindirmek, kendini açıklaması için şans vermek üzere babama nerede olduğumu söylemek istiyordum ama bu, Damian'ı açığa çıkarmak anlamına geliyordu ve bütün o yıllar boyunca yaptığımı düşündüğü gibi, ona ihanet etmeyecektim.

Damian'a hastabakıcılık yapıp onu sağlığına kavuşturarak kendimi meşgul ederken başka bir şey düşünmedim. Bir gece konserve tonbalığını açarken bir şeyler *pişirme* zamanının geldiğine karar verdim. Buzdolabına bakıp biraz limon, geçkin domates ve çekmecelerden birinde yuvarlanan tek bir soğan buldum. *Ceviche** yapabileceğimi düşündüm. Favori restoranımın yaz yemeklerinden biriydi. Defalarca sipariş vermiştim ve kabul edelim, limon suyuyla terbiye edilmiş balık ne kadar zor olabilirdi ki? Evet, normalde taze ve çiğ deniz ürünüyle yapılırdı ama yenilikçi biriydim. Bütün tonbalığını kâseye boşalttım ve üzerine limonu sıktıktan sonra sargılı parmağımı uzakta tutmaya dikkat ettim.

Marinasyon. Tamamdır.

Sonra, domates ve soğan. Domatesi kesmeye çalıştım ama çok yumuşaktı. Ben de soğanla beraber blendera attıktan sonra biraz acı sos ekleyerek karışımı balıkla birleştirdim.

İşte!

Aşçılık maceramda epey başarılı olmuş gibiydim. *Tortilla* cipslerini tepsiye koyup kâseyi ortaya yerleştirdim. Yatak odasına taşıyıp Damian'ın kucağına bıraktım.

"Sana bir şey yaptım," diye haber verdim.

Topak topak karışımı dokunmadan inceledi.

---

* Güney Amerika'ya özgü bir deniz ürünü yemeği -ç.n.

Tanrım, neredeyse sakallı hâliyle çok sert ve haşin görünüyordu.

"Hadi ye," dedim. "*Ceviche* yaptım."

"*Ceviche* mi?" diyerek inceledi.

"Evet. Balık ve..."

"*Ceviche*'in ne olduğunu biliyorum." Kesinlikle temkinliydi. "Önce sen."

"Pekâlâ." Omuz silkip bir ağız dolusu *tortilla* cipsini ağzıma attım. "*Hımm*," dedim. "Gerçekten çok iyi."

Damian biraz tattı. İkimiz de sessizlik içinde çiğnedik. Yutkundum. Limon çekirdeğini tükürüp yutkundu. Biraz daha aldım. O da beni takip etti. İkimiz de bakışlarımızı kaçırmadık.

Dünyadaki en iğrenç, kokuşmuş, yapış yapış şeydi. Safra, çürümüş domates ve Bart Simpson'ın kıçı gibi bir tadı vardı.

Tükürdüm ama Damian bitene kadar iğrenç şeyi yemeye devam etti. Bitirdiğinde geriye yaslanıp sanki hepsini içinde tutmaya çalışır gibi karnını tuttu.

"Ne?.." Ona baktım. "Neden bitirdin?"

"Çünkü sen yaptın," dedi. "Tekrar yapma." Yana dönüp uykusuna devam etti.

Damian ertesi gün yataktan erken çıktı. Daha fazla yemek pişirme tehdidi, iyileşme sürecini hızlandırmış olabilirdi. İlk yaptığı şey, botu hindistancevizi ağaç sırasının altına taşımak olmuştu. Üstünü palmiye ağacı yapraklarıyla kapatıp yukarıdan kimse göremesin diye halatla sabitledi.

Çıplak vücuduyla çalışmasını izlerken onu nasıl sıradan biri gibi düşündüğümü merak ettim. Heykel gibi şekillendirilmişti ama fazla kaslı değildi. Çok çalışmaktan sırt ve omuz kası yapmıştı. Teni, hatırladığım renkteydi – biraz bronz ile sıcak kum karışımı. Saçını nadiren tarıyordu ama karmaşık görünmek yerine rüzgârda dağılmış ve nem yüzünden uçları kıvrılmış gibi seksi görünüyordu.

Damian benden yana baktığında ayağımın dibindeki deniz kabuklarını inceliyor gibi yaptım. Sahilde MaMaLu'nun önünden koştuğumuz ve sonraki dalga, hazineleri tekrar okyanusa çekmeden öne işe girişmeye hazır olduğumuz pazar gezmelerimizi düşündüm. Sadece dalgalar tarafından dövülmüş, kırılmış, ışık şeritleri gibi görünecek kadar incelmiş deniz kabuklarını topluyorduk. Bunlar MaMaLu'nun en sevdikleriydi. Onun için kolyeler yapardık. Ben onları boyuta ve şekle göre dizerken Esteban dikkatlice delik açardı. Bu, en zor kısımdı. Narin şeyi kırmadan çiviyle hafifçe vururdunuz.

İçeri girmeden önce birkaç deniz kabuğu toplarken ufak bir parçamı geri kazandığımı hissettim. Burada; plaj sandalyesinin, yüksek sesli müziğin, kokteylimi veren dikkatli garsonların olmadığı bu uzak adada tekrar kendimi buluyordum. Saçımın kıvır kıvır olmasını veya hangi saatte yemeğin servis edildiğini, masaj randevularımı veya özel gezintileri kafama takmıyordum. Özlediğimi fark etmediğim bir basitlik ve özgürlük hissi vardı.

O akşam Damian sahilde ufak bir ateşte tencerede suyla yengeç pişirdi. Erimiş tereyağı çenelerimizden aka aka yedik. Pekâlâ, benden çok daha iyi bir aşçıydı ve Survivor'da harika bir yarışmacı olurdu. Ama bütün bunlar bir yana, benim *ceviche*'imden sağ kurtulduğu için sert biri olduğunu düşünüyordum.

Bazı olmamış hindistancevizlerini açtı ve içlerindeki tatlı, hafif sudan içtik. Damian bana pek bakmadı. Gözlerini suda tutuyordu. Arada sırada gökyüzüne bakıyordu. Etrafı tekne veya helikopterler için mi gözetlediğini merak ettim. Haberleri duyduğundan emindim.

Gözleri bir iki defa benimkilerle denk gelince hızlıca kaçırdı. Ne düşündüğünü veya ne kadar zaman gözden uzak olmamız gerektiğini bilmiyordum. Ona sormak ve bilmek istediğim çok şey vardı ama yanında oturup dalgalar plaja vururken ateşi izlemek içimi doldurmuştu. Damian ile güvende hissediyordum. Kıvrılıp, arkadaşlığımızın başında onca yıl önce yaptığım gibi başımı kucağına yaslamak istiyordum.

Ama Damian meşguldü. Topladığım deniz kabuklarına delikler açıyordu. Her parça üzerinde o kadar narin ve dikkatle çalışıyordu ki gözümü ondan ayıramadım. Parmakları doğru kısmı seçmeden önce her kabuğa dokunuyordu. Bazen kabukları okşayarak döndürüyor, bütün dikkatini verdikten sonra kenara koyuyordu. Bunlar en ufak oyukla kırılacak olanlardı ve Damian herhangi birine zarar vermek istemiyordu.

İşi bittiğinde Damian kabukların arasından bir bağ geçirip ucunu bağladı. Ateşin önünde havaya kaldırdı. Kolye altın renkli ışıkta narin ve ruhani gözüküyordu.

"İşte," diyerek bana uzattı.

Damian, MaMaLu dışında kimse için deniz kabuklarından kolye yapmamıştı. Birden ne yaptığının farkına vardım. Özür diliyordu. Güverteden fırlattığı, annesini elinden alan kolyeyi telafi ediyordu.

Hiç elinde bir hayat tuttun mu? Kolyeyi elime bırakınca parmaklarımı etrafına sardım. *İşte, hisset.*

Çıldırdığını düşünmüştüm ama annemin kolyesi, onun annesinin hayatına mal olmuştu. Ama işte yine de bana, benden çaldığına telafi olarak annesinin hatırasını veriyordu.

"O benim de annemdi," dedim. "MaMaLu, bildiğim tek anneydi."

Kocaman hıçkırıklar içimi delip geçti. Ona uzanıp kollarımı dolayarak acısını ve hüznünü paylaşmak istiyordum. O öldüğünden beri herhangi biri onu kucaklamış mıydı? Herhangi biri onu teselli etmiş miydi? Kaskatı kesilmişti ama ağlamama izin verdi. Onun için ağladım. MaMaLu için ağladım. Ölen annelerimiz ve kaybolan bütün o yıllarımız için ağladım.

Ağlamam dindiğinde benim onu tuttuğum kadar bana sıkıca tutunduğunu fark ettim. Damian'ın son kırık dökük ve güzel parçalarının arasından geçerek bana, *bize* döndüğünü hissettim ve ona sıkıca tutundum.

21

DAMIAN'A CİNSEL VEYA ROMANTİK BİR ŞEKİLDE dokunmadan yatmak tam bir işkenceydi. Kenara fırlatılmış bir yarım tekrar yerine yerleşmiş gibi hissediyordum ve ona tutunmak, sarılmak veya kaçmasını engellemek istiyordum. Damian'ı ürkütebileceğini bildiğimden bu dürtümü bastırdım. Ama uykumda ara sıra üzerine kolumu kazayla atmış olabilirdim. O birkaç saniyede kendime teninin sıcaklığıyla, uzun süredir kayıp arkadaşımın yanımda uzandığı gerçeğiyle tekrar tanışma lüksü verirdim. Sonra Damian elimi yavaşça kaldırıp yanıma koyardı. İçimde, bunun bir oyun olduğunu bildiğine dair bir his vardı. Ne de olsa teknede istikrarlı bir şekilde kendi tarafımda kalırken vücudum bir tahta gibi kaskatıydı ve hiçbir tarafım ona değmiyordu. Şimdi kollarım ve bacaklarım her yandaydı. Bildiğini biliyordum ve bu da beni gülümsetiyordu. O uzaklaştıkça ben yaklaşıyordum. Yatağın kenarına kadar çekilmişti ve düşmemesini sağlayan tek şey, yatağın altına sıkıştırılmış, sivrisineklerden koruyan tüldü.

Kendi yerimde kalsam da onun tarafını işgal etsem de, Damian her zaman şafakta uyanıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde yemek yapma kısmıyla ilgilenirken tek kelime etmeden bana da yapacak bir şeyler bırakıyordu. Mutfağın ortasında duran bir süpürge ile paspas, havlu yığınının üzerinde bir çamaşır deterjanı, banyodan dışarı çıkmış bir tuvalet fırçası oluyordu. Görevlerimi beceriksizce yapıyordum ama Damian süpürmeden paspasladı-

ğında ya da havluların tuhaf bir pembe renginde olduğunu fark ettiğinde de bir şey dememişti.

Tekneden bütün alışveriş poşetlerimi getirdi ve payetli eteğim tuvalet temizlemek için pek uygun olmasa da, onu parlak kıçıma bakarken yakalamıştım. O etek, yarım bir tişört ve bana verdiği kolye içinde bütün gün onun peşindeydim. İyileşme sürecinde sürekli Damian'ın yanında kalmıştım. O nedenle bu, adaya ilk gerçek bakışımdı. Birkaç dönümlük adanın bir tarafında beyaz kumlu sahil varken diğer tarafında tropikal, yemyeşil bir orman bulunuyordu. Küçük ev ise ikisinin arasına, uzun ağaçların gölgesine kurulmuştu. Evin ön kısmı sakin, cam gibi sulara bakıyor, mercan kayalıkları tarafından korunuyordu ve arkası ise palmiye koruluğuna, papaya ağaçlarına, parlak ve kalın yaprakları olan çalılara bakıyordu.

Damian'ın adayı çok iyi bildiği belliydi. Biraz ahududuyla muhallebi tadında olup, krema kıvamındaki ufak ve kırmızı muzları nerede bulacağını biliyordu. Güneşin hangi saatte nereye vurduğunu ve okyanustan en serin esintinin nereden geldiğini biliyordu.

"Buraya sık sık geliyor musun?" diye sordum o, jeneratörü kontrol ederken. Kendi kendine yetecek bir yer gibi görünüyordu. Bir jeneratör, yağmur suyunu toplayıp işleyecek bir tank, temizlik ve yıkanmak için kullandığımız suyu ısıtacak bir tüp vardı.

"Bir süre burası evim oldu."

"Rafael ile El Charro olayından sonra sakladığınız süre boyunca mı demek istiyorsun?"

"El Charro konusunu nereden biliyorsun?"

"Rafael anlattı."

Bu onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Her kimse oydu. Geçmişi veya yaptıkları hakkında rol yapmasına gerek yoktu.

"Burada olduğunu bilen var mı? Yani, kimin arazisi burası?" diye sordum.

"Şimdi bana ait," dedi. "Kimsenin pek ihtiyacı olmuyordu.

Turizm için çok küçük, çiftçilik için çok fazla sahili var ve balıkçılık için çok uzakta."

"Ama burada yaşamıyorsun?"

"Hayır. İşim nereye götürürse oradayım."

"O zaman..." Tişörtümün kenarıyla oynadım. "Burada güvendeyiz?"

Damian sözcüklerimle gerildi. "*Biz* diye bir şey yok, Skye. Beraber büyüdük. Farklı insanlara dönüştük. Farklı hayatlar yaşıyoruz. Güvenli olur olmaz seni anakaraya bırakacağım."

"Beni öylece bırakacak mısın?" derken ona şaşkınlıkla baktım. "MaMaLu'ya ne olacak? Beni oraya götürdüğünü söylemiştin. Onu görmem lazım, Damian. Mezarını görmeliyim. Ona hiç veda edemedim."

"Ben de öyle," dedi tükürürcesine. "Seni oraya görebilmen, bunları neden yaptığımı anlaman için götürüyordum. Ama gerçeği zaten biliyorsun."

"Bu kadar mıydı yani? Beni bulabilecekleri bir yerde, istenmeyen bir paket gibi bırakacak mısın? Benim ne yapmam lazım peki? Olanları unutmalı mıyım? Beni kaçırdığını, hayatımı altüst ettiğini, sonra serbest bıraktığını unutmalı mıyım? Bu kadar kolay mı? Ne var biliyor musun? *Unuttum.* Sen hayatıma tekrar dönene kadar *seni* unutmuştum. Bencil şerefsizin tekisin, Damian. Sana uygun olduğunda beni kaçırıp yine aynı şekilde sana uygun olduğu zamanda bırakıyorsun. Babamla oynadığınız bu oyunda akılsız, duygusuz bir piyon değilim. Hayattayım, buradayım ve seni *önemsiyorum.*"

Damian'ın saf duyguları yüzünden belli olurken sanki karnına yumruk yemiş gibi nefesi kesilmişti. Sonra bu ifade yok oldu.

"Beni *önemseme,*" dedi. "Ben bencil şerefsizin tekiyim. İnsanları öldürdüm. Ölümleri için tuzak kurup her şeyi planladım ve hiç pişmanlık duymadım. Tıpkı sana tuzak kurup *ölümünü* planladığım gibi. O yüzden beni *önemseme* çünkü seni ancak hayal kırıklığına uğratırım."

"Saçmalık! *Beni, herhangi birini* yanına yaklaştırmaya korkuyorsun."

Birbirimize sert bakışlar atarken ikimiz de geri adım atmaya niyetli değildik.

Sonra Damian dönüp ağaçların arasında kayboldu.

Peki.

Sahile doğru sinirle yürüdüm.

Eteğimi ve tişörtümü kuma fırlatıp suya doğru yürüdüm. Sıcaktı ve güneşin ayağımın üzerinde dans eden ışıltılarıyla berraktı. Sırtüstü uzanıp kendimi okyanusa bıraktım.

Al hepsini. Bütün hepsini al, diye düşündüm. *Artık herhangi biriyle ne yapacağımı bilmiyorum.*

Dalgaların sürüklediği bir odun gibi suda yükselip alçalarak süzüldüm. Parmağım hâlâ acıyordu ama artık katlanılabilir hâle gelmişti. Gözlerimi açtığımda bir martı üzerimden geçerek bir anlığına güneşi engelledi. Kıyıya dönüp, gittiği yolu izledim ve Damian'ın beni verandadan izlediğini fark ettim. İç çamaşırım üzerimdeydi ama vücuduma ikinci bir ten gibi yapışmıştı. Damian beni çoktan çıplak görmüştü ama bu farklıydı. O zaman bakmamıştı ve şu an öyle bir hasretle bakıyordu ki kendimi onun görevindeki kutsal kâse gibi hissediyordum. Sanki ben vahaydım, o ise çölde kaybolmuştu. Bakışlarını çevirip üzerinde çalıştığı şeyi yontmaya döndü.

Sudan çıkıp kıyafetlerimi topladım. Damian bakışlarını başka tarafa çevirdi. Duştan yeni şampuanlanmış siyah-sarı karışımı saçımla çıktığımda beni yatak odasında bekliyordu.

"Parmağına bakmama izin ver." Islak ve pis sargıyı çıkarıp inceledi. Bazı kısımları hâlâ hassas olmasına rağmen iyileşiyordu. "Bu daha çok işe yarayacak." Bana tahtadan bir atel yapıp kenarlarını pamukla doldurmuştu ama rahatsız edecek kadar hantal değildi.

Yatakta oturup ateli parmağıma geçirmesine izin verdim.

"Nasıl oldu?" diye sordu yara bantlarıyla sabitleyerek.

"İyi." *Çok, çok iyi. Bana bir daha öyle bak. Gözlerinde sevecenlikle.*

"Ya sen?" Alnındaki dikişlere dokundum. Bir, iki, üç, dört. Dört tane çapraz dikiş vardı.

"İyiyim," dedi ama parmaklarımın teninde kalmasına izin verdi.

Şimdi yere diz çökmüştü. Ateli taktığı hâlde diğer elini benimkinden çekmemişti. Göz göze gelince saklanacak bir şey kalmamıştı.

MaMaLu ne zaman Sierra Morena Dağları hakkında şarkı söylese Damian'ın gözlerini düşünürdüm. O dağların nasıl göründüğünü bilmiyordum ama kahverengi ormanları ve kömür gibi mağaralarıyla aynı koyulukta olduğunu düşünüyordum. Elbette o zamanlar pusuda bekleyen haydutların kendim olduğunu, bana her taraftan saldıran, arkadaşlıktan dönüşen aşka dair duyduğum hisler olduğunu bilmiyordum.

Damian'ın hırsız, kaçak gözleri vardı ve dudaklarıma çevrildiklerinde tüm nefesimi ve düşüncelerimi soydular. Aynı karşı konulmaz çekimi hissediyor mu, kalbi en az benimki kadar hızlı atıyor mu, geçmiş ile şimdiki zaman aklının gerilerinde çılgın ergenler gibi sevişiyor mu diye merak ettim.

Bir su damlası saçımdan göğsümün arasına sızdı. Damian'la aramızda havlum dışında bir şey yoktu. Kalbim, dudaklarım, tenim, gözlerim açılmış; hepsi çırılçıplak kalmıştı. Eninde sonunda benim felaketim, *onun da* felaketi olmuştu çünkü Damian kalbimi değil, parmağımı almıştı.

O yüzden elimi bırakıp odayı terk etti.

22

AĞAÇTAN YENİ TOPLANMIŞ OLGUN VE SULU MANgonun tadını unutmuştum. Adadaki mangolar küçüktü ama inanılmaz tatlılardı. Bir avcuma üç tanesini sığdırabiliyordum. Yumuşak ve kalın kabuğunu soyduğumda suyu kollarımdan aşağı akarak yapışkan bir karmaşa oluşturuyordu. Onları yerken özellikle bacağıma değerse karıncalara dikkat etmem gerekirdi. Bu reziller mango nektarına bayılıyorlardı ve hoşlanmadığım yerlere kadar aktığı zamanlar vardı. Mango ağacının gölgesinde oturup dişlerimi yumuşak ve turuncu meyveye geçirmek karşılığında katlanmayı göze aldığım bir bedeldi. En iyisi ise, bütün bir mangoyu ağzıma atıp posası çıkana kadar emdiğim zamandı.

En olgun ve ağır meyveler ağaçtan kendiliğinden dökülüyordu. O nedenle her zaman yerde biraz vardı ama ezilmiş veya böcekler ile hayvanlar tarafından yenmiş oluyorlardı. Damian ağaca çıkıp dalları silkelerken ben altta kalıp hasır sepetle topluyordum.

"Ayy," dedim beşinci defa bir meyve kafamdan sekerken. "Henüz değil. Beş dediğimde, tamam mı?"

Bu, Damian'ın bile otomatikman eski alışkanlığımıza döndüğümüzün farkında olmadığı şeylerdendi. Ve mükemmel bir şekilde yürüyordu. Yağmur yağmaya başladığında hafif yükümüzü hayranlıkla izliyordum. Güzel ve nazik bir çiseleme değildi. Sanki su kaydırağının sonundaymışım gibi, üstüme kocaman dalgalar yağıyordu. Tropik yağmur daha fazla mangonun

kafama düşmesine neden olmuştu. Kafamı korumak için sepeti ters çevirdim. Topladığımız bütün mangolar kafamda sekti. Sığınmak için kaçmaya başladım ama zemin çabucak çamura dönüşmüştü ve adım atmak için ayağımı yerden zorla kaldırmam gerekiyordu. Damian ağaçtan atlamıştı ve birkaç adım önümde aynı durumdaydı. Ama o daha ağır olduğu için her adımda daha derine batıyordu. İki ıslak zombi gibi görünüyorduk. Kol ve bacaklarımız kaskatıydı ve tuhaf bir şekilde sığınağa kaçmaya çalışıyorduk.

Kahkaha atmaya başladığımda Damian arkasını döndü. Ters çevrilmiş sepet kafamda dururken ayak bileklerime kadar çamura battığımı görünce o da kahkaha atmaya başladı.

"Bu taraftan." Elimi tutup beni ormanın içindeki küçük ahşap kulübeye yönlendirdi.

Palapa* kaplı çatı bizi ani ve şiddetli yağmurdan koruyordu. Sırılsıklam olmuş bir hâlde yere düşerken nefesimi toplamaya çalışıyordum ama Damian'ın çamurlu ve hobbit ayaklarına gülmekten başarılı olamıyordum.

"Dostum, ayaklarını nemlendirmeye takıntılı bir insana göre ciddi bir pediküre ihtiyacın var," dedim, artık gülmediğini fark edince ciddileştim. "Ne?" diye sordum. Yerimde kıpırdanmamı sağlayan bir yoğunlukla bana bakıyordu.

"Hâlâ aynı şekilde gülüyorsun," dedi.

Donakaldım ve bakışlarım kucağımdaki hasır sepete düştü. Bu kısa, tanıdık anlarda kollarımı ona dolamak, bir zamanlar paylaştığımız kolaylıktan bizi alıkoyan duvarları yıkmayı ne kadar istediğimi görmesini istemiyordum.

"Dişlerinin arasındaki boşluk dışında aynı kahkaha," diye lafına devam ederken yanıma uzandı.

"Ben hâlâ aynı kızım, Damian." Başımı eğdim ve yerde uzanırken çocukluğumuzun basitliğini, kalplerimizin noksansızlığını, hilesiz hayatın saf tatlılığını diliyordum. Çamur birikin-

---

* Kuru palmiye yapraklarından yapılmış çatı –çn

tileri, çikolatalı yüzler, berelenmiş dizler, atlama ipleri. Ağacın altında uyurken yüzünü balerin pembesine boyadıktan sonra MaMaLu'nun etekleri ardına saklanan ben.

"MaMaLu'nun mezarını her yıl aynı zamanda mı ziyaret ediyorsun?" diye sordum.

Başıyla onaylarken çatıda dizilmiş kuru palmiye yapraklarına bakıyordu. "Eskiden hapishanenin dışında beklerdim. Bir gün şarkı söylediğini duydum. Bana şarkı söylediği son sefer gibiydi. O kadar canlıydı ki bütün o karmaşa ve sesin arasında, sanki kulağıma söylüyormuş gibi duyabiliyordum. Sanırım bu bana veda ediş şekliydi. Her yıl o gün gidiyorum."

Damian'ın eline uzanıp parmaklarını benimkilere kenetlemek istiyordum. Ona iyi bir evlat olduğunu, MaMaLu'nun onu ne kadar sevdiğini söylemek istiyordum ama boğazımdan oluşan düğümü yutkunamıyordum.

Ayaklarımızdaki çamur kururken dışarıdaki yağmurun dinmesini dinledik.

"Burası neresi?" diye sordum etrafa bakarken.

Kulübe boştu ama kullanıldığını gösteren şeyler vardı. Bir gaz lambası tahtalardan birinden sallanıyordu ve eğreti bir bankta aletler, paslı vidalar ve çiviler vardı.

"Şimdi bir çeşit atölye oldu. Rafael'le buraya ilk gelişimizde kurmuştum. O zamanlar sadece ottan bir kulübeydi ama biraz odun bulup yamaladık. Sonunda bir ev inşa edip burayı terk ettik.

"Kendin mi inşa ettin?"

"Bölüm bölüm. Buraya malzemeleri getirmek zordu. Birkaç yıl aldı ama buraya gelip ellerimi çalıştırmayı, kendime biraz zaman ayırmayı seviyorum."

"Ne kadar MacGyvervari* bir adam."

"Mac kim?"

"MacGyver. Babamın en sevdiği, ataç ve İsveç çakısıyla neredeyse her şeyi tamir edebilecek bir bomba uzmanı hakkında

---

* MacGyver isminde 1985 yapımı televizyon dizisi -ç.n

bir diziydi. Eminim sana camları nasıl monte edeceğini de gösterirdi."

"Camı bilerek monte etmediğimi ne biliyorsun?"

"Haklısın. Hiçbir zaman pencerelerdeki camlardan hoşlanmamıştın," dedim içeri tırmanabilmesi için camımı açtığım onca zamanı düşünerek.

Aynı şeyleri hatırladığını biliyordum çünkü elinin üzerine parmağımla dokunduğumda kendini geri çekmedi. Elini tutmaya en yaklaştığım andı.

"Ağaçlardan düşen sarı çiçekleri hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Evet."

Gülümsedim çünkü yağmur çatıda toplanmış ve yaprakların arasından sızarak yüzümüze kocaman damlalar hâlinde düşüyordu ama orada öylece dururken hareket etmek istemeyerek ıslak güneş çiçekleriymiş gibi davrandık.

"Damian," dedim gözlerimi kapalı tutarak. "Beni kaçırdığın dünyaya geri dönmem gerektiğini biliyorum. Şimdiyle o zaman arasında ne olacak bilmiyorum ama şu anda bu yağmur, kulübe, ada ve bu ânın sonsuza kadar sürmesini istiyorum."

Damian cevap vermedi ama parmaklarını çekti. Sorun değildi gerçi. Aslında hiç değildi çünkü Damian Caballero, onu korkutan tek şeyle baş etmeye çalışıyordu. Benimle.

23

"HAZIR MISIN?" DİYE SORDU DAMIAN.

"Güvenli olduğuna emin misin?" İhtiyacımız olan malzeme listesini katlayıp güneş gözlüğümü ayarladım.

"Turistik kasabanın sokakları bir sürü insanla dolu. Artık sakalım da var. Senin de saçın farklı. Fotoğraflarımızdaki gibi görünmüyoruz. Kimse fark etmeyecek." Damian beyzbol şapkasını taktı. SD.

Süper Kahrolası-İyi.

Rafael'in planı işe yaramıştı. Damian'ın terk edilmiş telefonunu Caboras'ta bulmak, onları aramalardan kurtarmıştı ama ipuçlarını kaybediyor ve izleri yok oluyordu. Geri dönmeleri çok uzun sürmezdi ama şu an iyi durumdaydık.

"Şunu unutma." Damian benim için yaptığı deniz kabuğundan kolyeyi uzattı. "Turist olduğunu yerli elişlerinden daha iyi gösterecek bir şey yoktur."

Takıp aynadaki yansımamı kontrol ettim. Siyah bir kolsuz tişört ile Damian beni kaçırdığında üzerimde olan pantolonu giyiyordum. Podyum görünüşüm güneş, sıcak ve nem tarafından sararmıştı. Yosunlu bir ağaç kütüğüne kıçımı koyarken veya tırtıl avı için ormana giderken ikinci kez düşünmüyordum. Elbette Damian kurtları çıkarırken ben sadece kovayı tutuyordum. Elbiselerimi çamur yapmak ayrı bir şeydi. O kıvrımlı emicilere dokunacak değildim.

Damian botun üzerine kamuflaj olarak bağladığı palmiye

ağacı yapraklarını çekti. Yine kaçmak için can attığım yerde olmak tuhaf hissettiriyordu. Daha önce hayal edemeyeceğim bir özgürlük hissine kapılmıştım. Allı pullu dünyamdan çekilip alınmak fazlasıyla acı vericiydi ama tekrar o insan olabilir miydim, bilemiyorum. Artık manken plastikliğinde, güzel ve mükemmel değildim. İçten dışa kesilmiştim. Saçım, tırnaklarım ve kalbim tam bir karmaşa içindeydi. Ama tenim canlı ve bronzdu. Yüzüm okyanus meltemi ve tuzlu sudan parlıyordu.

Damian'ın dümeni kullanırken bakmamaya çalışmasını izledim. Rüzgâr gömleğini vücuduna yapıştırıyor, omuzlarını ve kusursuz karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Adada kaldığımız süre boyunca tıraş olmamıştı ama sakalı çok gür değildi. Ona özgür ruhlu, bohem ve gemicilik dergilerinin sayfalarına aitmiş gibi inanılmaz erkeksi bir hava katmıştı. Yüzü iyileşmişti. Dikişleri hâlâ duruyordu ama saç dibine yakın olan, şapkasının altında gizlenen kısmı çıkmaya hazır gibiydi. Keskin bir burnu, yanakları üzerinde gerilen bronz bir teni ve derin, koyu renk gözlerini çevreleyen siyah kirpikleri vardı. Çok güzel ve gururlu bir çehresi vardı.

Yoğun limana demirlediğimizde öğlenin erken saatleriydi. Yolcu gemileri ve yatlar parlayan limanda sıralanmışlardı. Altın rengi plajlar upuzun tatil yerleri, dükkânlar ve restoranlar tarafından kullanılıyordu. Pembe taksi sağanağından, bronzlaşmış vücutlarla dolu hediyelik eşya dükkânlarından, sushi barların ve ısrarcı sokak satıcılarının önünden geçerek kalabalığı kestik. Dönemeçli sokaklar derin ve kıvrımlı sütunların altında bir sürü insanın olduğu yere çıkan, dükkânların ve bankaların olduğu meydana açılıyordu.

Uzun binaları manevra yaparak geçip süpermarketleri, zincir mağazaları görmezden gelerek meydanın diğer tarafına geçen Damian'ı takip ettim. İşte orada, caddenin diğer tarafında sokaklar boyunca uzanan bir pazar vardı. Renkli tezgâhlarda her şey bulunuyordu: sıra sıra karpuzlar, ananaslar, portakallar, ufak salatalık boyutunda jalapeno biberleri, kokulu piramitler şeklin-

de dizilmiş baharatlar, korsan DVD ve CD'ler, GAP ve Hollister çakmaları, devasa penislerin etrafından fırladığı bandanalar, en az iki metre kadar üst üste toplanmış kaktüs yaprağı yığınları vardı.

Damian haklıydı. Bu baş döndürücü görüntü, ses ve koku cümbüşü kalabalığa karışmak için en iyi yerdi. Yumurta, beyaz fasulye ve karnabahar büyüklüğünde domatesler aldık. Ağzımı yakıp gözlerimin yaşarmasına neden olan acı sos ile şekere batırılmış hinthurması toplarından emdim. Sıra sıra buzlanmış deniz ürünlerinin yanından geçtik. Levrek, ahtapot ve *cazón* adı verilen, asabi görünümlü bir köpekbalığı vardı. Damian yumuşak kahverengi kabukları olan istiridyelerden biraz aldı.

"Çikolatalı istiridye," dedi. "Gerçek *ceviche* istediğinde."

Yüzümü asıp başka bir satıcıyı başımdan savarken neden kimsenin Damian'ın burnuna peynir veya avokado dilimleri sokuşturmadığını merak ediyordum.

"Alışverişe çıkılacak *en kötü* kişisin," dedi yöresel çanta ve ayakkabılara uzanan elime vurduğunda. Elle deriye işlenmiş desenleri birkaç dakika hayranlıkla izledikten sonra Damian'ın peşine düştüm.

"Açım," dedim.

Taco tezgâhının yanında duruyorduk. Taze *tortilla*ları, odun ateşinde pişmiş sebze ile ızgara et kokusunu alabiliyordum.

"İşimiz neredeyse bitti."

"Ama ben *şimdi* açım."

"Alışverişe çıkılacak en kötü *kişisin*," dedi.

Tekrar itiraz etmeden önce onu birkaç tezgâh boyunca takip ettim.

"Alışveriş konusunda deneyimli birine göre, odaklanamıyorsun ve disiplinli değilsin." Beni kaldırımdan çekti. "Ama ne de olsa klimalı alışveriş merkezlerine ve *bubble tea* molalarına alışıksın."

"Ondan nefret ederim," dedim, onu parke taşlı dar bir yoldan yemek arabalarına doğru takip ederken.

"*Papas Locas*'a ne dersin? Çılgın patatesler?" diye sordu.

Satıcı kocaman patatesleri folyoya sarılı bir şekilde pişiriyor, tereyağı ve taze peynirle püre hâline getirdikten sonra üzerinde sınırsız garnitürle servis ediyordu. Seçenekleriniz ızgara biftek, domuz pastırması, fasulye, soğan, sarımsak, kişniş, salsa sosu ve *guacamole*ydi.

"İyi mi?" diye sordu Damian ben tepeleme doldurulmuş patatese gömülürken.

"Leziz," diye cevapladım.

"Biraz da bundan ister misin?" Kömürde kızartılmış kimyonlu biftek, sarımsak ve limon suyuyla yapılmış *burrito* uzattı.

"Yok, teşekkür ederim." Leziz duruyordu ama onun *burrito*sunu istediğimi itiraf etmeyecektim.

Hâlâ kendi salak şakam yüzünden sırıtırken gürültülü bir düğün alayı ara sokağa girdi. Çakırkeyif gelin ve damadı bir grup kıkırdayan çocuk, koskoca mariachi* bandosuyla aile ve arkadaşları takip ediyordu. Onlara yol vermek için Damian ile yolun iki yanına yapışmıştık. Müzik biraz detone olmuş bir şekilde kulağımızda çınlıyor, bize titreşimleriyle saldırıyordu. Patatesim çaresizlikle titreşmişti ve üzerinden birkaç tane yeşil soğan düşmüştü. Damian'la bakışlarımız birleşti. Birden tekrar çocukluğumuza dönmüştüm. Geniş Meksika şapkalı ve keman tıngırtılarıyla aramızdan geçen adamlara gülüyorduk.

Onları tam da benim fark ettiğim an fark etmişti. Sıra sıra kâğıtlar iki duvara da yapışmıştı. Yüzlerimizin basılı olduğu pembe ve sarı ilanlar duvarlardaydı. Ne yazıldığını okuyamıyordum ama benim için "Kayıp", onun için ise "Aranıyor" yazdığına emindim. Bütün düğün alayı yanımızdan ikişer ikişer geçerken ikimizi böyle sergilenirken görmek aklımızı başımıza getirmişti. Nefeslerimizi tutarken bakışlarımız ayrılmadı. Cadde dardı ve karşı balkonlardaki iki âşık bile eğilip öpüşebilirdi. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

---

* Geleneksel İspanyol müziği yapan küçük Meksikalı sokak grubu –ç.n.

Düğün alayının geri kalanı da uzaklaşıp gitar sesleri uzak bir tıngırtı hâline gelene kadar duvara yapışık hâlde kaldık.

"Hadi gel." Damian ayağımızın dibindeki alışveriş torbalarını aldı.

Tekneye doğru bir sürü sokaktan geçerken bir sağlık ocağının önünde durdu.

"Sanırım parmağına bakmalarına izin vermelisin," dedi.

"İyi durumda." Ona ateli salladım. "Yapabilecekleri bir şey yok. Hem biraz riskli olduğunu düşünmüyor musun? Eğer haberleri izliyorlarsa durumu çakabilirler."

"Eğer yalnız gidersen çakmazlar. Belki de ayrılmalıyız."

"Ya sonra? Olanlar hakkında bir hikâye mi uyduracağız?"

"Yapman gerekeni yap ama şuna bir baktır. Git. Seni burada bekleyeceğim."

"*İyi* durumda." Uzaklaşmaya başladım. "Son isteyeceğim şey, nihayet iyileşmek üzereyken birinin dürtüklemesi."

"Keyfin bilir." Damian yerinden kıpırdamıyordu. "Eğer sen girmezsen ben girerim. Dikişlerimin alınması gerekiyor."

Bir an tereddüt ettim. Sadece tekneye dönmek istiyordum ama haklıydı. Dikişleri alınmaya hazırdı.

"Beni süpermarketin orada bekle," dedi Damian. Caddenin karşısındaki dükkânı gösterdi. "Çok uzun sürmez."

"Pekâlâ." Caddeyi geçmeye çalışırken beni geriye çekti.

"İşte." Elime biraz para tutuşturdu. "Eğer çikolatalı fıstık ezmeli dondurmaları filan varsa alırsın diye."

"Bu para dondurma için çok fazla!" diyerek kahkaha attım ama çoktan kliniğe doğru yürümeye koyulmuştu.

Önceki kalabalığın içinde itilip kakıldıktan sonra süpermarketin içi serin ve sessiz geldi. Hoparlörde Imagine Dragons grubunun "Demons" şarkısı çalıyordu. Buzdolabı bölmesine doğru ilerledim. Çikolatalı fıstık ezmeli dondurmaları yoktu. Şarkı sözleri olduğum yerde durmamı sağladığında donmuş pankeklere bakıyordum.

Damian klinik, parmağım ve kendi dikişleri konusunda fazla ısrarcıydı. Bizi ayırmak için herhangi bir bahane arıyordu.

Belki de ayrılmalıyız.

Şerefsiz! Gitmeme izin veriyordu.

Güvenli olur olmaz seni anakaraya bırakacağım.

Bunu unutma. Deniz kabuğu kolyemi geride bırakmadığımdan emin olmuştu.

Caddeyi koşarak geçerken son anda yanımdan geçen iki arabayı umursamadım. Sürücüler korna çalıp bana küfrettiler ama tek görebildiğim kliniğin kapısıydı. Ardına kadar açtığımda donakaldım. İşte orada, plastik sandalyelerden birinde oturuyordu. Alışveriş torbaları ayağının dibindeydi ve bir dergi karıştırıyordu.

Yavaşça geriye çekilirken ne kadar panik yaptığımı, ondan tekrar uzaklaşmanın düşüncesinin ne kadar acı verici olduğunu, güçlükle nefes alabildiğimi görmesini istemiyordum. Gözlerimi kapatıp nefes aldım.

5,4,3,2,1...

Tekrar.

5,4,3,2,1...

Sonra tekrar süpermarkete gittim. Bir süre etrafta dolanırken, içimde beni sarmalayan boşluk hissiyle baş etmeye çalıştım. Damian'a tamamen, düpedüz, harap bir şekilde âşık olmuştum. Onunla kaldığım sürece üstünlüğü, güvenliğine karşılık kullanabileceği bir pazarlık kozu olacaktı. Ben olmadan tam anlamıyla bir açık hedefti. Ama gerçek şu ki, onunla *kendim* için kalmak istiyordum çünkü o her zaman benim bir parçamdı. Bütün ezik büzük, kırılmış parçalarını bir araya getirmek için onunla kalmak istiyordum çünkü o kırıkken ben asla tam olamazdım.

Kendimi çileklerin önünde dururken buldum. Olgun, ateş kırmızı çileklerin canlı yeşil şapkaları vardı. Damian'ın yemeye fırsat bulamadığı ezilmiş pastayı düşündüm ve ona hepsini satın almaya karar verdim. Ona çilekler yedirecektim ve bana âşık olacaktı.

Evet. Böyle dâhice ve mükemmel planlar bulmak çok hoşuma gidiyordu.

Marketin kapanış vaktine kadar içeride bekledim. Işıklar kapandığında kliniğe giderken beraberimde bir sürü çilek taşıyordum. Damian orada değildi. Bekleme odasında kimse yoktu.

"Doktorun yanında kimse var mı?" diye resepsiyon görevlisine sordum.

"Hayır ama bugünlük kapalıyız. Üzgünüm, yarın gelmeniz gerekiyor."

Dışarı doğru tökezlerken çilekleri beraberimde sürükledim.

Beni terk etmişti. Başından beri planı buydu. Beni klinikte bırakıp teslim edilmemi sağlamaktı.

Aynı kız olduğunu düşünüyoruz. Kesilmiş bir parmakla geldi. Bizi de şüphelendiren bu oldu. Babasının, bir parçasını aldığı haberi her yerde. Çok korkunç şeyler. Adamdan hiçbir iz yok.

Bu işe yaramadığında da kendisinin girmek için bahanesi olmuştu. Belki dikişlerini aldırmıştı. Belki dışarı çıkıp elimde iki poşet dolusu çilekle görünce beni terk etmenin ikimiz için de en iyi seçenek olduğuna karar vermişti. Ve evet, bu kulağa *mantıklı* geliyordu. En yakın polis istasyonunu bulup babamla bağlantıya geçmeliydim. Yarın La Jolla'daki, Damian'ın ada evinin iki katı büyüklüğündeki tatlı odamda şımartılıp en iyi şekilde bakılıyor olabilirdim. *Bu* kulağa mantıklı geliyordu. Ama bu değil. Benim limana giden sokaklarda koşup hâlâ ona yetişebileceğim umuduyla taksi çevirip çilekler taksinin koltuklarına dökülürken kartona sarılmam mantıklı değildi.

"Dur! Burada dur!" Şoföre biraz para fırlattıktan sonra demirlediğimiz limanı tanıdım ve araba tamamen durmadan dışarı fırladım.

Damian'ın teknesi tam limandan çıkarken iskelenin dibine koştum.

"Damian!" Tam en uç noktada parmak uçlarımda durarak ona olabildiğince yakın olmaya çalışırken dikkatini çekmeye çalışıyordum. "Damian!"

Arkasını döndü.

Evet.

Ona onu affettiğimi, hissettiklerimin katlandığım acıdan öteye geçtiğini kanıtlamanın daha açık bir şekli yoktu. Sebebini anlıyordum. *Onu* anlıyordum. Artık affetmek, riske girmek, onu savunmama ve ne olursa olsun *yanında* durmama izin vermesinin vaktiydi.

Tek yapman gereken tekneyi geri döndürüp bana gelmek, Damian.

Tek kelime etmediği hâlde beni görmüştü. Gözlerimiz buluştu ve hissettiği her şeyi gördüm. Birkaç gergin an boyunca kalplerimiz birleşmişti. Aynı şeyi istiyorlardı. Sonra arkasını dönüp yelken açmaya devam etti.

Aptal çilekleri bıraktım. Göğsümde kocaman, aptal bir balon gibi şişen umudu bıraktım. Aptal iskelede oturan salak gururumu bıraktım.

Damian'ın teknesinin peşine, tıpkı yıllarca önce benim arabamın peşine düştüğü gibi düştüm. Ama bu sefer farklıydı. Burası kuru, tozlu bir yol değildi. Parlak bir gündü, parlak bir gökyüzüydü. Onu görmemi engelleyen hiçbir şey yoktu. Beni görmüş, duymuş, yoluna devam etmeyi tercih etmişti. Çünkü nefretin olduğu yerde aşk olamazdı ve Damian, babamdan hâlâ nefret ediyordu.

"Beni bu yüzden cezalandırmaya hakkın yok!" Teknenin ardından çilek fırlattım. Gittikçe uzaklaşıyordu. Tam arkasından bir tane daha atacaktım ama daha fazla çileği hak etmediğinden ağzıma atıp yaşlarımı sildim.

"Sorun nedir, tatlım?" Omzumda sıcak bir el hissettim. Straplez bir üst ile uzun eteğin üzerine şeffaf, püsküllü kimono giyen yaşlı bir kadındı. Parmakları kocaman kaba yüzüklerle parlıyordu.

"Aracımı kaçırdım." Bu uzun ve kocaman göğüsleri olan kadına içim ısınmıştı. Taktığı rengârenk kolyeler ve bileklikler şıkır şıkır sesler çıkarıyordu.

"Şuradaki mi?" diyerek Damian'ın teknesini işaret etti.

Başımla onayladım.

"Çok geç değil. Hâlâ yakalayabiliriz. Ken'le ben de tam ayrılmak üzereydik. Atla, seni bırakırız."

Onu limandaki küçük yelkenli tekneye kadar takip ettim.

"İsmim Judy, bu arada. Bu da kocam Ken." Kocaman ve nazik bir yüzü olan adamı işaret etti.

"Tanıştığıma memnun oldum," diyerek ellerini sıktım. İsmimi söylemememin kaba olduğunu düşündülerse de bir şey belli etmemişlerdi. İyi insanlarmış gibi görünüyorlardı ve onlara yalan söylemek istemiyordum ama haberleri duymuşlarsa diye işi şansa bırakmak istemedim.

"Açık denizlerde sevgili kavgası gibisi yoktur," dedi Ken, Judy durumu açıkladıktan sonra.

"Sevgili olduklarını söylemedim. Lütfen kocamı mazur gör," diyerek bana döndü Judy. Sarı saçları o kadar parlaktı ki neredeyse beyaz gibi görünüyordu. "Güneş kafasına geçmiş olmalı. Hamilton'da pek güneş görmüyoruz."

"Hamilton mı?" diye sordum beraber denize açılırken. "Orası neresi?"

"Kanada. Nostaljik şeyler sattığımız ufak bir dükkânımız var ama sürekli denize açılıyoruz ve bazen beraberimizde götüreceğimiz fazlasıyla yöresel elişleri buluyoruz."

"Yarısını üzerinde taşıyor," diyerek bana göz kırptı Ken. "Eğer Pasifik yakasının bir yerinde batarsak, onun alışverişleri yüzünden olacaktır."

Benim gibi alışveriş seven birisi. Hemen bir bağ kurmama şaşmamalı.

"Biraz çilek yer misiniz?" diye sordum. Nezaketlerine karşılık teklif edebileceğim tek şeydi.

"Ah, hayır. Bizde fazlasıyla var. Burada fazlasıyla guava, mangostan ve ananas buluyoruz," dedi Ken. "Doğrusunu söylemek gerekirse, pek yiyormuşsun gibi görünmüyor."

Judy ile kahkaha attık. Rüzgâr hızlanmıştı ve yelkenli Damian'a doğru hızla ilerliyordu.

"Ona sinyal göndereceğim," dedi Ken yetiştiğimizde.

"Teşekkürler," diye cevap verdim. Tekneler yan yana dalgalanıyorlardı. Ken küçük sandalı indirmeye başladı.

"Gerek yok," dedim. Damian'ın beni görmesinden neredeyse korkuyordum. Tekrar benden kaçarsa ne yapacağımı bilemiyordum. "Buradan sonrasını hallederim," diyerek suya atladım.

"Pekâlâ, o zaman. Seni tutmayalım!" diye ardımdan bağırdı Ken.

Damian'ın teknesinin merdivenlerine tırmanıp güvertede kocaman bir gölet oluştururken boğulmuş bir fare gibi hissediyordum.

"Bunları unutma," diyerek Judy çilekleri bana fırlattı. İki dolu torba.

"Teşekkürler!" Ken ve Judy uzaklaşırken peşlerinden el salladım.

Arkamı döndüğümde Damian teknenin diğer ucunda duruyor, beyaz pamuklu gömleği içinde fena hâlde kızgın görünüyordu.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Seninle geliyorum."

"Seni *istemiyorum*, Skye. Bunu açıkça belli ettiğimi sanmıştım. O kadar şımartılmış ve istediğini elde etmeye alışkınsın ki bunu idrak edemedin mi?"

Aman Tanrım, bu adam... Bu kahrolası çekilmez adam... Az önce her şeyimi, özgürlüğümü, konforlu hayatımı, *babamı* bu adam için geride bırakmıştım. Onu okyanusun ortasında takip etmiş, suya atlayıp güverteye çıkmıştım ve bunları sırf onu sevebileyim diye yapmıştım. *Keşke* onu sevmeme izin verebilseydi.

Ama maalesef. Her zamanki gibi, onu hayatımdan uzaklaştırmadan önce beni uzaklaştırıyordu çünkü hayattan beklentisi buydu: acı, ihanet, duyarsızlık. Bize bir şans bile vermeyecekti.

"Korkağın tekisin." Bir çilek alıp ona fırlattım. Tam yüzüne isabet edip ardında pembe bir iz bırakmıştı.

Bir tane daha fırlattım. Sonra bir tane daha; ta ki yüzü, tişörtü, kolları ve boynu lekelerle kaplanana kadar.

"Senden nefret ediyorum!"

Ediyordum. Öylece kıpırdamadan, umursamadan, boyun eğmeden dağılmamı izlemesinden nefret ediyordum.

"Beni duyuyor musun?" Bir avuç çileği alıp göğsünde ezdim. "Senden *nefret* ediyorum!"

Bütün çilekler bittiğinde ona yumruk atmaya başladım. Ona ait her anımı unufak etmek istiyordum. Canını, canının yandığı şekilde yakmak istiyordum. Benim gibi ağlamasını istiyordum. Ben...

Damian kollarımı kapıp arkamda birleştirdi. Dudakları benimkileri buldu ve bana nefessiz bırakan bir açlıkla saldırdı. İstek ve arzu deryasıydı. Uzak tutmaya çalıştığı bütün o öfkeli dalgalar üzerine gelmişlerdi. Ona tutunarak suyun üzerinde kalmaya çalışmıştım ama bu konuda şanslı değildim. Acım, öfkem, gözyaşlarım daha derin, daha büyük, gerçek, güçlü ve sonsuz bir şey tarafından kenara atılmışlardı.

Açık bir pencereden sızdırılan, origami zürafada katlı duran, *5,4,3,2,1* diye sayarken aradaki sessizlikte asılı duran kalan, ufak mangoların arasında kalmış ve sonunda serbest bırakılmış bir öpücüktü. Verdiği *doğruluk*, özlem ve birine ait olma hissi sonsuza kadar tutunmayı istememe sebep oluyordu. Damian'ın beni diğer öpücükler hafızadan silinene ve ancak *bu* öpücük kalana kadar öpmeye devam etmesini istiyordum.

Tişörtüm, pantolonum, saçım sırılsıklamdı ama Damian'ın dudakları söndürülemez bir çilek yangını gibiydi. Sıcaktı, tatlıydı ve tamamen kontrolden çıkmıştı. Beni uzaklaştırmasının verdiği tüm yoğunluk beni daha çok ona çekiyor, dudaklarımı onunkilerle eritiyordu. Beni bıraktığında neredeyse canım acıyordu.

"Ağlama, *güerita*." Damian başparmağıyla yanağımı sildi. "Bana vur, beni tokatla, yumrukla ama asla ağlama."

"O zaman sen de çekip gitme," dedim. Gerçekten bana bu şekilde bakıyor muydu? Gerçekten nefes nefese mi kalmıştı?

"Hem artık *güerita* değilim." Bir tutam siyah saçı çekiştirdim. "Artık sarışın değilim."

"Ah, ama öylesin," diyerek gülümsedi Damian.

Onu yumrukladım çünkü beni çıplak görmüştü ve tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Kollarını bana doladığı zaman yüzümü göğsünde gizlerken eve dönmüşüm gibi hissettim.

Adaya döndüğümüzde ben duş alıp üstümü değiştirirken Damian gerçek *ceviche* yaptı.

"Gösteriş budalası," dedim. Gerçekten iyi bir aşçıydı. Aynı zamanda harika öpüşüyordu. Dudaklarına bakmadan duramıyordum. Bu dudaklar bir pipet yoluyla Gideon Benedict St. John'a portakal çekirdekleri fırlatmıştı ama şimdi onlarda erotik bir şey vardı. Konuşmasında, yemeği ısırışında farklı bir hava vardı. Görebildiğim tek şey dudaklarıydı. Ve onları üstümde istiyordum.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu.

"Sakalın." Kopuk hâlimden sorusuna cevap verecek kadar çıktım. Sıcak duş, sakalının tahriş ettiği çenemi ve üstdudağımı kıpkırmızı yapmıştı.

Damian sırıttı. Üzerimde izini bırakması, içindeki mağara adamını memnun etmiş görünüyordu.

Sırıtışı bana fena etki ediyordu. Keşke öne eğilip beni tekrar öpseydi.

Öne eğildi. Ama tabağımı almak için. Sonra ben her şeyi toplarken bulaşıkları yıkamaya girişti. Kollarımı tekrar ona dolayabileyim diye acele etmesini diliyordum ama aheste aheste iş yaparak hayali lekeleri kazıyor ve sonra aynı yeri tekrar yıkayıp *kuruluyorken* gözü işinin üzerindeydi.

Beni görmezden geliyordu ve sonunda nedenini anlayınca onu daha çok öpesim geldi. Damian bulaşıkları yıkamıyordu. Daha önce hissetmediği şeylerle boğuşuyordu. *Utangaç* hissediyordu ve bu ona tamamen yabancı bir şeydi. Daha önce kendine

bir kızdan hoşlanma izni vermemiş, kimseyle randevusu olmamış, karnında kelebeklerin uçuşmasını hissetmemişti.

Ona duyduğum şefkat dalgası yerini hızla üzerine atlama dürtüsüne bıraktı. Hızlıca devreye girmeye çalışan kalleş sürtüğü kontrol altına almaya çalışırken boğazımı temizledim.

"Neden gidip üstünü değiştirmiyorsun? Ben burayı halledeyim," diye teklifte bulundum. Hâlâ çilek lekeli gömleği giyiyordu.

Sanki ona cankurtaran sandalı fırlatmışım gibi teklifin üzerine atladı. Benden uzaklaşmak için her türlü bahane kabulüydü. Bulaşıkların geri kalanını bitirip ışıkları kapadım.

Holde çarpıştık. O banyodan çıkıyor, ben ise giriyordum. İlk dikkatimi çeken, tıraş olmuş suratıydı. Elveda sakal. Dikişler de gitmişti. Beyzbol şapkası yoktu. Sanki bana yüzünü ilk defa gösteriyordu. Bir zamanlar tanıdığım çocuk, bir adama dönüşmüş, geri kalanı aynı kalmıştı. Sonra dikkatimi, teninin hâlâ sıcak ve ıslak olduğu çekti. Poposunu bu şekilde kavrayınca çok da çirkin durmayan eşofmanı dışında çıplaktı.

"Ben..."

"Sen..."

Birbirimizden uzaklaşırken vücutlarımızın değdiği yerlerin farkındaydık.

İlk kimin hareket ettiğini bilmiyordum. Belki o, belki de bendim ama dudaklarımız birleşmiş şekilde sırtlarımız duvarlara çarpa çarpa yatak odasına giren dar koridorda zikzak çiziyorduk.

Damian beni kaldırıp içeri taşıdı. Çıplak kolları inanılmaz hissettiriyordu. Tülün altına geçmeye çalışırken zorlandık. İkimiz de öpüşmeyi kesmek istemiyorduk ama tül, yatağın altına sıkışmıştı ve yatağı kapatıyordu. Damian ben hâlâ kollarındayken yatakta diz çökünce tül baştan sona yırtıldı.

"Problem çözüldü," dedi tülü yırtıp beni yatağa bırakırken.

Kahkaha atardım ama vücudunu üzerime kaydırırken aklımı kaybetmiştim. Eller ellere, kollar kollara, avuç içleri avuç içlerine değiyordu ve tanıdık ama bir o kadar da yabancı geliyordu. Ti-

şörtüm ve iç çamaşırım çıkmış, onun da eşofmanı yatağın dibine itilmişti. Yan yatıyordum ve parmağıyla sırtımdan aşağı inerek omurgamdaki çıkıntıları takip ederken titredim. Ayak bileğimi onunkiyle birleştirip ayak parmaklarımı ayağının altına sürttüm.

Duyuları ve türlü iç çekişleri ortaya çıkaran bir keşif ile şaşkınlıktı. Tenlerimiz birbirine değiyordu ve mesafeler katlanamaz hâle gelene kadar dokunup keşfediyorduk. Karnının üzerinde uzanıyordu, ben de geniş omuzlarıyla sırtında dudaklarımı dolaştırdım. Boğazının derinlerinden inleyerek döndüğünde daha teninin tadını zar zor almıştım. Damian kontrolü ele alan bir sevgiliydi. İstediğini, ne zaman istediğini ve nasıl gerçekleştireceğini biliyordu. Bana arkadan sarılırken meme ucumdaki sert parmakların uyandırdığı hisle mest olmuştum.

"Hâlâ çarpık," dedim başparmağını ağzıma alırken.

Tepkisi aniydi, en erkeksi ve ısrarcı kısmındaki karın kaynadığını hissedebiliyordum.

"Skye..." diyerek benden uzaklaştı.

"Ne?" Parmağını emmeyi bitirmemiştim.

Ne söyleyeceğini unuttu; sadece uzanıp beni izledi. "*Bu* hiç yardımcı olmuyor," diyerek inledi.

"Ya buna ne dersin?" diyerek diğer parmağına geçtim.

"Siktir." Tepkisi kıkırdamama sebep oldu.

"Skye..." diyerek tekrar şansını denedi.

Aletinin ucuna doğru ilerleyip dilimle biraz oynadım. Kalçaları hızla geri çekti.

"Skye!" Beni saçımdan çekerek uzaklaştırdı. "Yanımda hiç prezervatif yok."

"Sanırım oturma odasında küçük bir şapka görmüştüm," diyerek yaptığım işe geri döndüm. Başını yastığa yaslarken parmakları saçımda geziniyordu.

"Ne demek *küçük*?" diyerek gürledi.

"Sözümü geri alıyorum," diye mırıldanırken ağzımın içinde genişlemesinin verdiği hissin tadını çıkardım. Aletini dudaklarının içine doğru ittirip geri çekiyordu. Hepsini ağzıma alama-

yana kadar her seferinde birer santim ilerliyordu. Ondan gelen sesler, arzu beni ele geçirirken kasıklarımın kasılmasına neden oluyordu.

"Benim sıram," diyerek beni döndürdü.

Dudaklarının en mahrem yerimde olması garip bir şekilde belli belirsizdi. Böylelikle Damian için bunun farklı olduğunu anladım. Bir sürü kadını becermiş olabilirdi ama daha önce hiç sevişmemiş, aldığı zevki vermeyi hiç düşünmemişti. Sıcak nefesiyle, diliyle, dudaklarının acemi adımlarıyla beni tatlı bir doyuma ulaştırdı. Parmaklarını sırayla içime sokarken kendimi kaybedeceğimi sandım.

"Damian," diyerek omuzlarına tutundum. Onu içimde istiyordum. "Dur."

Duraklarken kızarmış suratıma, göğsümün iniş kalkışına, dokunuşları için yalvaran gergin meme uçlarıma baktı.

"Eğer almayı bilmiyorsan, vermeyeceksin," diyerek benim onun parmağını emdiğim gibi o ufak tomurcuğu emmeye başladı.

Kahrolası baş belası. Parmakları çıldırtıcı dansına devam etti ve tam patlayacağımı düşündüğüm an aleti sert bir şekilde tümüyle içime girdi. Tam bir sahip olmaydı, dizginlenemezdi ve eksiksizdi. Zevk hızla ve âdeta patlayarak gelmişti. Ona tutunurken, elektrikli ateş dalgaları ardı ardına içimi yakarken zevk çığlıklarını engelleyemiyordum. Bir eli ensemde, diğeri kalçamın kıvrımındaydı ve ben gergin kasılmalarla boşalırken kıpırdamadı.

"Tekrar," dedi ben altında doymuş ve nefessiz yatarken. "Bu sefer beraber."

Beni yeni bir arzu zirvesine çıkaran insafsız ve usta bir ritim tutturdu. Arzumu artırırken kendininki de güçlenmişti ve vücutlarımız mükemmel bir ritimle hareket ediyordu. Her hareketiyle, daha önce bilmediğim bir tamamlanma duygusuyla onunla buluştum.

Ban.

Eban.

Esteban.

Damian.

Artık onun *tamamını* tanıyordum.

Doruk noktasında gözlerimi açtım, ânın yoğunluğu ikimizi de sarsmıştı. Kendimi hislerden oluşan bir dalgaya bırakırken o tek bakışla ima edilen müstehcen, narin ve sert şeyler yüzünden kalbim durmak üzereydi.

"*Güerita.*" Uzun ve titrek bir inlemeyle teslim oldu.

Kollarımı ona doladım. Başımdan öperek beni kendine çekti. Bana dokunmaya doyamamıştı. Parmakları sırtımda aheste bir şekilde aşağı yukarı dolanıyordu.

"Memelerin büyümüş," dedi. "Oldukça sağlam memeler."

"Senin de kılın çıkmış," diyerek kollarındaki yumuşak tüylere dokundum. "Ve epey büyük bir şey..."

"Büyük bir ne, Skye? Söylediğini duymak istiyorum."

"Baya kocaman bir ego."

"Büyük 'egolar' gerçekten çok ilgi isterler. Bil diye söylüyorum, her zaman dikkatli oldum. Bu, ilk sefer..."

"Şapkasız kaldığın ilk sefer mi?" diyerek kahkaha attım. "Beni riske atacak bir şey yapmayacağını biliyorum."

"Bunu nasıl biliyorsun?"

"Çünkü beni seviyorsun." İşte. Sözcükler söylenmişti ve artık onları geri alamazdım. Gözlerinde gördüğüm, bildiğim gerçeği isterse inkâr etsin.

Damian sanki bir şeyi kontrol altında tutmaya çalışıyor gibi gerildi. Nefesimi tutarken tekrar maskesini geçirmesini bekledim. Kalbim okyanusun hafif sesi ve palmiye ağaçlarının arasından esen gece esintisiyle kırılacaktı. Boğazımdaki düğüm kocaman bir hindistancevizi kadar oldu.

"Doğru," dedi. "Seni her zaman sevdim. Senden nefret ederken bile."

Aman Tanrım Aman Tanrım Aman Tanrım Aman Tanrım

"Sevdin mi? Geçmişte mi?" Zorluyordum ama kalbim tehlikeli bir adım atmıştı.

"Sevdim. Seviyorum. Ne önemi var ki?" Beni kolunun altına çekti. "Aşk asla ölmez."

"Bana film repliklerinden birini mi yutturmaya çalışıyorsun, Damian?"

"Bir şarkı sözü," diyerek kahkaha attı. "Zevklerim genişledi." Dudakları meme ucuma kapanırken vücuduma sıcak bir titreme gönderiyordu.

"Bekle," diyerek başını kaldırdım. "Bilmen gereken bir şey var."

"Biliyorum." Elleri sahiplenici bir şekilde belimde gezindi. "Sen de beni seviyorsun."

"*O kadar* belli mi?"

"Skye," diyerek gülümsedi. "Üzerime kahrolası bir çilek fırtınası saldın."

Damian tülü tekrar yatağa bağladı ve geriye çekilerek marifetimi inceledik.

"Yemek yapamıyor ama dikiş biliyor," dedi.

"Kesinlikle dikebiliyorum. En iyilerinden öğrendim."

"MaMaLu'nun atkılarına onca çiçek dikmek işe yaradı mı?"

"Adına nakış diyorlar ve evet, yaradı. Gayet iyi öğretti."

"Bilmiyorum." Damian yama yapılmış tüle baktı. "Seni bir test etmeliyiz."

"Öğleden sonra yaramazlığı mı teklif ediyorsun çünkü..."

Pek uzağa gidememiştim. Damian daha itiraz edemeden beni tülün altına çekti. İtiraz edeceğimden de değildi. Veya edebileceğimden. Çünkü âşık Damian harika bir şeydi. Baş döndürücü, bağımlılık yapan, talepkâr, dikkatli ve her daim aç.

Günler duygu, arzu ve keşif dalgasıyla geçiyordu. Geceler de aynı şekilde. Damian'ın zulaladığı çantamdaki doğum kontrol haplarını almaya başladım. Birkaç hafta kaçırmıştım ama yapabilecek bir şey yoktu.

Damian her sabah bana yemek pişirmememi tembihleyerek

mango toplamaya gidiyordu. Yatağı yapıp MaMaLu'nun *Lucky Strike* kutusunu tekrar yastığının altına koyuyordum. Bazen onunla oturup içindekileri karıştırıyor, kokusunu almaya çalışıyordum ama tek koklayabildiğim bayat tütündü.

Damian döndüğünde verandada otururak kahvaltı ediyorduk. Benzer konfora sahip üç sandalye daha olmasına rağmen, ben Damian'ın kucağında, aynı sandalyeye oturuyorduk. Saçıyla oynuyordum. Nefret ettiğini ikimiz de bilmemize rağmen bana izin veriyordu. Göbek deliğime kum dolduruyordu. Nefret ettiğim hâlde ona izin veriyordum. Ama bunu özel kılan, birbirimize ancak gerçek yakınlıkla gelen özel hakları tanımaktı.

Plajda piknikler yapıyorduk. Damian kumda fıstıkları kavuruyor ve üzerlerine deniz tuzu serpiyordu. Onları sıcakken kırmızı muz ve otuz santimlik kabukların lezzetli beyaz bir posayla kaplı olduğu, lima fasulyesi boyutunda çekirdekleri olan dondurma fasulyeleriyle yiyorduk. Islak pamuk şeker gibi tadı vardı ama havayla temas edince hafif bir vanilya tadı veriyorlardı.

Resiflerde şnorkelle dalıp bir sürü canlı balığın mercanlar ve anemon arasında balerinler gibi dansı edişine hayran kalmıştık. Yumuşak yelpaze mercanları ve devasa süngerler, güneş ışığının işlediği okyanus zemininde parlıyorlardı. Mavi cerrahbalığı, melekbalığı ve benekli fulyabalığı yanımızdan geçti. Deniz tabanının çimenle kaplı olduğu yerlerde, kanat gibi paletlerle kaplumbağalarla yüzdük.

Sonra plajda uzanırken güneşin tenimizi ısıtmasına izin verdik. Damian beni zararlı UV ışınlarından vücuduyla korumaya karar verdi. Plajda seksin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Ta ki rüzgâr yüzümüze ve vücutlarımızın arasına kum savurana kadar. Plajda seks bana göre fazla kumluydu.

"Prenses gibisin." Ben öpüşmemizi bırakıp kum tanelerini tükürürken Damian kahkaha attı.

Yıkanıp tekneye doğru yüzdük.

"İşte," dedim onu geceleri ondan nefret ederek geçirdiğim yatağa doğru yönlendirirken.

"Hayır. Burada değil." Damian o zamanı hatırlamak istemiyordu.

"Evet. Tam da burada. Çünkü üstesinden gelmen gerekiyor. Seni affettim ama sen kendini hâlâ affedemedin."

"Skye..."

Onu bir öpücükle susturdum çünkü bilmesi gereken her şey dudaklarımın onunkiler üzerinde hareket edişi, dilimin onunkilerle karışması; nasıl hissettirdiğinin, nasıl tattığının keyfini yavaş yavaş çıkarmaktı. Yavaşça, karşı konulamaz şekilde eridiğini hissettim çünkü nerede olduğumuz, burada, teknede veya beni kaçırdığı yerde, plajda veya ayda olduğumuz fark etmiyordu. Çünkü aşkla doldurulamayacak kadar karanlık, geniş veya çaresiz bir yer yoktu.

Damian bana yatakta âdeta taptı. Vücudumda açtığı her kesik ve morluğa öpücükleriyle merhem olurken, beni bağladığı yerde okşayışları vardı. Aramızda arzusu titreşir, sert ve somut bir şekilde dururken şaşırtıcı, dokunaklı bir biçimde kendine hâkimdi. Damian daha çok verdikçe, arzusu da o kadar artıyordu; ta ki biz bir duygu selinde kaybolana dek: ellerinin kalçamda olması, kalça kemiklerimizin birbirine sürtünmesi, tenin avuç içinde kayması.

Boynunu yüzüme gömdükten sonra saçıma tatlı iltifatlar fısıldadı: nasıl hissediyordu, ne zaman hissediyordu ve ne hissediyordu. Bacaklarım ona yapışmış, parmaklarım sırtındaki sinirleri takip ederken ona daha sıkı tutunmak istiyordum. Elim, karınlarımızın arasındaki boşlukta dolandı ve onu içime doğru yönlendirdim.

"Al beni. Hemen al beni," diye fısıldadım.

Bana sahip olması, kıvranan vücutlarımızın bizi birbirine bağlayan temposu karşısında yücelmiş hissediyordum. Bedenlerimiz birbirine yüklenmişti, teni tenime; o kadar yakındık ki Damian'ın kalp atışlarını hissedebiliyordum. Kasıklarını önce saat yönünde, ardından tersinde hareket ettirdikten sonra hızlı ve basit hamlelerle içime girip çıkıyordu. Bir avuç saçını çekip

onu açgözlü bir şekilde öperken arzudan gözüm dönmüştü. Titreyerek kalçalarımı iki eliyle kavradıktan sonra derinlerime gömüldü. Düşüncelerim parçalara ayrılmıştı. Coşkun duygular vücudumu delip geçerken tatlı bir acıyla nefessiz kaldım. Damian, acı dolu bir iniltiyle boşalırken bedenimi kavradı.

Ona sokulup başımı boynuyla omzu arasındaki mükemmel boşluğa yerleştirdim. "Bu odayla daha sorunumuz olacağını düşünüyor musun?"

"Skye?"

"Efendim?"

"Şu anda düşünemiyorum bile."

Plajda kayalık bir çıkıntıya oyulmuş tuzlu su havuzu vardı. İki kanal, havuzu dalgalarla yıkayıp balıkların geçişini sağlıyordu. Damian balıkların deniz kabardığında girmelerine ama çekildiğinde kapana kısılmalarına neden olan taştan bir duvar yapmıştı. Balıklar, ava çıktığı zamanki kadar büyük değildi ve çok kılçıklılardı ama birlikte daha fazla zaman geçirmemizi sağladığı için ikimizin de umurunda değildi.

"Bana San Diego'da görüştüğün adamdan bahset." Ayağıma kum ve hindistancevizi yağı karışımıyla masaj yapıyordu. Bana özel ev yapımı spa tedavisiydi.

"Nick mi?"

"O akşam kimle yemeğe çıktıysan."

"Beni mi takip ediyordun?"

"Evet."

"Pislik," dedim. "Nick iyi bir adam. Onunla dört ay çıktım ama işi sonraki aşamaya hiç getirmedik. Hiçbir zaman sevgili olmadık." Nick'i hiç düşünmediğim için daha çok pişmanlık hissetmem gerekiyordu ama ona hissettiklerim, buna kıyasla sönük kalmıştı.

"Ya biz neyiz?" diye sordu Damian, hindistancevizi yağının kavanozunu kapatıp kalkmama yardımcı olurken.

Suya doğru yürüdüm ve dalgalar kumu yıkayıp ayağımı ipeksi bir yumuşaklıkta bıraktı.

"Fena değil," dedim. "Bu ada peeling terapinle bir yerlere gelebilirsin."

"Soruma cevap vermedin."

Yeni şımartılmış ayağımı onunkinin üzerine koyup yüzünü ellerimin arasına aldım. "Biz henüz cevaplanmamış bir soru, henüz bulunmamış bir sığınak ve henüz kazanılmamış bir savaşız."

Kollarımı beline doladım ve Damian beni ayaklarında taşırken sahilde yürüdük. Durup üç tane iguananın güneşlenmesini izledik.

"Blondie. Bruce Lee ve Kirli Harry," dedi Damian. "Bruce Lee küçük olan. Kuyruğunun bir kısmı olmayan Blondie* ve Kirli Harry ise şu kötü bakışlı olan."

"Bir iguanaya benim ismimi mi verdin?"

"Senin değil, *güerita*. Diğer Blondie: *İyi, Kötü ve Çirkin*'de Clint Eastwood'un oynadığı Blondie."

"Ah. Bütün kahramanların güneşte sıralanmış."

"Kötü adamlar gelene kadar."

Ayağından zıplayarak indim ve geri döndük. "Babamın kötü adam olduğunu düşünüyorsun," dedim. "Onunla konuşmama izin ver, Damian. Bu işi halledebiliriz. Senin Esteban olduğunu bilmiyor. Henüz bağlantıyı kuramadı. Aramayı kesecektir. Anlayacaktır. Yaptığı şey korkunç ama seni veya MaMaLu'yu kasten incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum. Herkesin bir sebebi var. Bunu kendin söyledin."

"Tüm yaptıklarından sonra bana hâlâ onu mu savunuyorsun?" derken bana inanamıyormuş gibi baktı.

"*Senin* yaptığın şeylerden sonra *seni* de ona savunurum. Ona bir şans var. Düzgün bir adamdır, Damian."

"Bu konuda hiçbir zaman aynı fikirde olmayacağız. Senin sadık olduğun şeyler var. Benim de öyle." Damian ayağımızın altından geçen dalgalara baktı. "Biz neyiz biliyor musun, Skye?"

* (İng.) Sarışın –ç.n

Dalgalar çekilirken köpüğümüzün bacaklarımıza dolanmasını izledim, Damian elini çekerken sıcaklığını hissettim.

"Henüz suyun sürüklemediği kumuz," dedi.

Midemde buz gibi bir düğüm oluştu. Bütün kalbimle sevdiğim iki adam birbirini yok etmeye kararlıydı. İçimde, her şey bittiğinde sadece birinin hayatta kalacağına dair bir his vardı.

24

ÇİLEK SAVAŞIMIZDAN BERİ İLK DEFA DAMIAN'LA geceyi beraber ama bir o kadar da ayrı geçirdik. Durumumuzun çaresizliğiyle onu tekrar takip ettiğimde, yaptıklarımın sonuçlarını kafama dank etmeye başlamıştı. Babamla aralarındaki şeyleri düzeltirim umuduyla kalbimi dinlemiştim. Aşkın her her güçlüğü yeneceğine dair çılgın bir fikre kapılmıştım. Damian'a olan aşkım kesinlikle büyüktü ama yine de bizi ayıran birkaç santimde intikam ihtiyacıyla boğuşmaktaydı.

Aşkintikam.

Harfleri yastığıma yazdım.

Bu, sonraki gün de bizi birbirimizle konuşmaktan alıkoymuştu. Surat asıyor veya birbirimizi cezalandırıyor değildik. Nasıl hissettiğini anlıyordum ve o da aklımdan geçenleri biliyordu. Sadece birbirimize nasıl iyi hissettireceğimizi veya ne söyleyeceğimizi bilmediğimizden hiçbir şey söylemiyorduk.

Sabahı Blondie ve Bruce Lee'ye ebegümeci yedirerek geçirdim. Kirli Harry, muz verilene kadar geride kalmıştı. Görünüşe göre tatlı şeyleri seviyordu. Damian ortada yoktu. Sabah mango toplamamıştı. İçimde kulübede saklandığına dair bir his vardı ama öğleden sonra tezgâha bırakılmış bir not buldum.

"Bir ateşkes. Bir randevu. Seni günbatımında alırım."

Katlanıp zürafa şekli verilmişti, tıpkı bana onca yıl önce doğum günümde verdiği son şey gibi. Bir süre onunla oturdum çünkü hayatınızın sonuna kadar değerini bileceğiniz anlardan

biriydi. Ve bunlardan çok yoktu. Hayatınıza devam eder, sayfaları çevirirken siyah beyaz kelimeler birbirine rastlar ve bam! Üç gökkuşağı renginde cümleyi, bir origami hayvanı karşınıza çıkarır. Sizse kıyafetlerinizi karıştırıp, saçınızı yıkayıp tekrar tekrar üstünüzü değiştirirsiniz çünkü sersem, aptal ve enerjiksinizdir. Çünkü bu anlar insana bunu yaptırır.

"Vay. Karmaşaya bak."

Dönüp Damian'ın yatak odası camından tırmandığını gördüm. Teknede üstünü değiştirip duş almış olmalıydı çünkü kahretsin ki çok iyi gözüküyordu. Mavi düğmeli bir gömlek, siyah bir ceket ve kot pantolon giyiyordu. Altın rengi ışık yüzünü çevrelerken kıyafet yığınını ve odaya dağılmış çantaları inceledi.

"Senin için, *güerita*," Muz yaprağına sarılı bir şey uzattı.

Elinden alırken gözlerinin beni yiyip bitirdiğinin farkındaydım. Vücuduma yapışan uzun kollu ve sırt dekolteli krem rengi bir elbise bulmuştum. Yeni bronzlaşmış tenimi ve siyah saçlarımın arasından ortaya çıkan sarı saç köklerini tamamlıyordu.

"Bu nedir?" diye sordum hediyemi açarken. Onu önümde görünce bir anda bütün gün ona sarılmadığımı fark ettim.

"Sadece bir şeyi geri getirdim."

"Ayakkabılarım!" diye bağırdım. Beni kaçırdığında giydiğim sivri topuklu, yaldızlı Louboutin ayakkabılarım.

Önümde diz çöküp elini uzattı. Ona önce bir tekini, sonra diğerini verdim; giydirirkenki dokunuşunun keyfini çıkarıyordum.

"Olay nedir?" diye sordum.

"Sadece bu yıl doğum gününü kaçırdığın için telafi etmek istedim," dedi. "Aynı zamanda barışmak istedim."

"Doğum günümde beni *bayılttın*. O gün ne olduğunu hatırlamıyorum bile."

"Biliyorum. Çok özür dilerim. Aynı zamanda, konuşmamamıza katlanamıyorum."

Tam bir ahmaktım ama boynumu böyle öpüp geride tatlı ve yumuşak özürleri bırakırken ona tek kelime edemedim.

"Ben de özür dilerim. Dün için..."

"Gel, hiç dilemeyelim." Beni susturdu. *Hissetmeye karşı koyamadığımız şeyler, bizi ayıran bağlılıklarımız için hiç özür dilemeyelim. Benim annem. Senin baban. Bütün dünya bu iş nasıl sonlanacak diye bekliyor.* "Bu akşam sadece sen ve ben varız, tamam mı?"

Başımla onaylayıp onu verandanın dışında masayı kurduğu yere doğru takip ettim. Tek sandalye vardı.

Sessizlik içinde yerken artık hiçbir şeyi çantada keklik sanmıyorduk. Boynu burnuma yer açması için eğilmişti. Ben tek seferde ağzıma atıp yemeği bitirirken o üç lokmada bitiriyordu. En kemikli kısımları yiyip balığının geri kalanını bana bırakıyordu. Ben her şeyi sosa bulamayı severken o sade seviyordu. Bitmesini istemediğimiz bir akşamdı. Kum, günbatımının sıcaklığıyla parlıyordu ve su, yumuşak altın dalgalarla yükseliyordu.

"Tatlı?" diye sordu yemeğimiz bittiğinde.

"Pasta yaptım deme."

"Aklımda daha iyi bir şey var." Beni plaja götürürken gülümsüyordu çünkü tekrar elde ettiğim topuklularımı çıkarmayı reddediyordum.

Onu kumdaki sıcak taş yığınına kadar takip ettim. Ateş sönmüştü ama Damian üzerlerine su serpince taşlar cızırdadı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım," diyerek gülümsedim.

Bir sepet siyahlaşmış, buruşmuş muz çıkardı.

"Lütfen bana çürük muz yedirmeyeceğini söyle."

"Hey, ben senin yaptığın *ceviche*'i yedim. Ayrıca bunlar muz değil, kuzudili ve derisi siyaha döndüğünde en tatlı dönemlerinde olurlar." Bir tanesini soyup boyuna böldükten sonra taşın üzerine attı. Karamelize olmaya başladığında üzerine tekila döktü. Maviye çalan bir alev ortaya çıktığında çığlık attım.

"Şimdi biraz ister misin?" Kuzudilini taştan alıp tabağa koydu.

Büzülmüş kabuğa ve sonra tabağıma baktım. Damian omuz silkti ve bir parçayı ağzına attı. Dirsekleri dışarı dönük, parmaklarını başının altında birleştirmiş hâlde bana bakarak arkasına

yaslandı. Tereddütle bir ısırık aldım. Sıcak, tatlı, yapışkan ve enfes bir şeydi.

"Pastadan daha iyi değil mi?" diye sordu.

"Pasta dediğin ne ki?" Gülümseyip yanına uzandım.

Sırayla tatlıyı yerken, üzerimizde uzanan gecenin mavi kadifesinde sonraki yıldızın nerede belireceğini tahmin etmeye çalışıyorduk.

"Yarın," dedi Damian.

"Yarına ne olmuş?"

"MaMaLu'yu ziyaret ettiğim gün."

"Güvenli olduğunu düşünüyor musun?" Onu saran kollarım kasıldı.

"Damian'ı arıyorlar, Esteban'ı değil. Esteban uzun süre önce ortadan kayboldu ve onunla beni birleştirecek, MaMaLu üzerinden beni bulabilecekleri bir şey yok. Kimsenin hatırlamadığı bir kadının mezarını yakın takibe alacaklarını sanmam."

"*Ben* hatırlıyorum," dedim. "*Sen* hatırlıyorsun."

Parmaklarımızı birleştirdi ve dalgaların şarkısını dinledik. "Neden şu anda dünyada bir tek biz varmışız gibi geliyor?"

"Çünkü şu an öyleyiz." Kollarımı ceketinin içinden ona doladım.

"Ne hatırlıyorum, biliyor musun?" diye sordu. "MaMaLu'nun, gökyüzünün güzel bir parçası hakkındaki ninnisinin, bütün o karanlığı defettiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra Casa Paloma'ya geldik ve şarkının senin hakkında olduğunu hissettim. *Cielito lindo.*"

"Ben de her zaman senin hakkında şarkı söylediğini düşündüm. Gözlerin gibi karanlık ve koyu renkteki dağları hayal ettim." Damian'ın gözlerini, kirpiklerini, düzgün kaşlarını ve dikişlerden kalan sıra sıra izleri öptüm.

"Yarın seninle geliyorum," derken ceketi omuzlarından kaydırdım.

"Biliyorum," diyerek kenara fırlattı.

MaMaLu bizi birbirimize bağlamıştı. Damian'ın onu, yaşar-

ken olduğu gibi ölümünde de benimle paylaştığı gerçeği onu daha fazla sevmeme sebep olmuştu.

"Bugün rüzgâr yok." Gömleğini çıkarıp elimi sert ve düz karnından pantolonunun altında kaybolan kıllara doğru götürdüm. "Kum yok." Dilimi üzerinde gezdirdim.

"Dur bakayım." Beni devirip karşılığını verirken dudakları açık sırtımdan faydalanıyordu. "*Hımm*. Haklısın. Kum yok. Sadece pürüzsüz, yumuşacık ten var."

Parmakları elbisemin altından kayıp eteği belimde toplanana kadar yukarı çıkarken kıvrandım.

"Tanrım. Bu kalça." Külotumu indirip tenimi eliyle yoğurdu. "Burada da kum yok," diye mırıldanırken tenimde diş izleri bıraktı.

Ayakkabılarımı ve deniz kabuklarından kolyemi çıkarmadım. Damian sevişirken üstte olmama izin vermişti. Sanırım ay ışığında beni böyle görmeyi seviyordu. Ellerini kalçalarımda tutup ritmi kontrol etmeye çalışırken elini vurarak uzaklaştırıyordum. Oyun bitene, arzu öne çıkıp beraber âdeta bir bütün olana kadar ileri geri hareket ettik.

Damian nasırlı parmağıyla klitorisimi buldu; sanki bir düğme gibi aşağı yukarı parmağını oynatıyor, sert arzu dalgaları hissetmeme sebep olup hemen elimden alıyordu. Her inlediğimde sanki görünmez bir ip tarafından bağlıymışız gibi dudakları aralanıyordu. Damian sanki her anı ve hareketi kaydediyormuş gibi yüzüme ve vücuduma odaklanmıştı. Okşamaları beni sınıra daha da yaklaştırıyordu. Uzun sertliğinin üzerinde hareket edip alevler gibi patlayana kadar çılgınlar gibi sevişiyordum. Ateş gibi yanmış ve kızarmış şekilde üstüne çökerken kollarını bana doladığında kalbim göğsümde sertçe atıyordu.

Sonrasında ikimiz de sessizdik ve ne yapacağımızı bilmiyorduk çünkü hem güzel hem de korkutucuydu. Güzeldi çünkü beraberdik, bütündük. Korkutucuydu çünkü geri dönüşü yoktu. Her şeyi geri döndürmek için fazla ileri gitmiştik.

Yatak odasında dağılmış kıyafetleri yerlerine koyup Damian'ın tişörtünü giydim. Kollarını kıvırmak zorunda kalmıştım ama yumuşak ve sıcacıktı. Dizlerime kadar geliyordu. Yirmi bir gün önce tişörtünü giymekten tiksiniyordum ama şimdi burnumu kumaşa gömüyordum çünkü kokusuna doyamıyordum.

Oturma odasına girince Damian'ı kanepede otururken buldum, sökülmüş silahı sehpanın üzerindeydi.

"Ne yapıyorsun?"

"Silahımı temizliyorum."

Tekrar bir araya getirirken sessizce onu izledim. Tutuşundaki tanıdıklık, hareketlerindeki hassasiyet bana geçtiği yolları hatırlattı. Paza del Mar'da, MaMaLu'nun gömüldüğü yerde belaya rastlarsak diye kendini yarın için hazırlıyordu. Eğer herhangi bir şey veya biri beni ondan almaya çalışırsa Damian'ın silahı kullanmaktan çekinmeyeceğini biliyordum.

"Damian, daha ne kadar saklanacağız?"

Silahını doldurup bana baktı. "Geri dönmek mi istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bütün hayatımı burada seninle geçirebilirim. Sonrasında ne olacağını bilmemekten, belirsizlikten yoruldum. Senin adına ve eğer bizi bulurlarsa bize ne olacağından korkuyorum. Sanırım biriyle, yetkililerle, araya girip bize bu durumu çözmek için yardımcı olacak biriyle konuşmalıyız."

"Babanla konuşup teslim olmamız gerektiğini mi söylüyorsun? Düzeltiyorum. Benim adıma araya girebilmen için teslim olmam gerektiğini mi söylüyorsun? İkimiz de senin için her şeyi yapabileceğini bildiğimizden sakin olmasını istemeyi mi?"

"Öyle değil..."

"*Aynen* öyle, Skye. Seni arabanın bagajına attığım andan itibaren sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırdım. Kendimi ne duruma soktuğumu biliyordum ama kaybedecek bir şeyim yoktu. Şimdi var. Sen varsın ve kimsenin seni elimden almasına izin vermeye-

ceğim. Tabii, sen de bunu istediğin sürece. Ama hayatında *hem* bana *hem de* babana sahip olacağını düşünüyorsan yanılıyorsun. Ya onunla ya da benimlesin."

"Bu hiç adil değil, Damian."

"*Adil* mi? *Adaletten* mi bahsetmek istiyorsun? Seni uzak tuttum, Skye. Tekrar tekrar ama durmak nedir bilmedin. Artık savaşamayacağım duruma gelene kadar savunmalarımı altüst ettin. Sana âşığım, Skye. Çırılçıplak, yalın, tamamen savunmasız bir şekilde âşığım. Ve bu durum beni öldürüyor çünkü seni sarstığını biliyorum. Ama baban hakkındaki hislerime engel olamıyorum. O zaman ondan nefret ediyordum, şimdi de ediyorum. Şuraya yazıyorum, Skye, ona ödeteceğim."

Başım zonkluyor, kalbim çarpıyordu. Damian'la babam arasındaki husumet dişlerini gösteren bir canavar gibi duruyor ve aramızdaki güzel, gerçek, değerli olan her şeyi parçalıyordu. Ruhsuz ve karanlık bir anlamsızlıkla yiyip bitiriyordu.

"MaMaLu'ya olanları birine ödetmek mi istiyorsun? İşte." Tuttuğu silahı alıp kendime doğru tuttum. "Suçlu bendim. O odaya *ben* koştum. MaMaLu'nun orada olmasının sebebi *bendim*. Tüm bunlara *ben* sebep oldum. O zaman *beni* vur, Damian."

Silah, her nefes alp verişimle kalkan göğsüme dayalıydı.

"Başından beri haklıydın," dedim. "Beni kaçırdığın gece teknede bu iş bitmeliydi. O yüzden intikam arzuna bir son verelim. Tek celsede. Beni vur, Damian. İşin bittiğinde kendini de vur. Çünkü o dolapta saklandığını bildiğim için *seni* aramaya gelmiştim."

Ellerimiz silahta, bakışlarımız birbirine kitlenmişti. Damian'ın düşüncelerini, darmadağınık hislerinin gücünü hissedebiliyordum. Kollarımı ona dolayıp bu karmaşadan onu çekmek istiyordum ama bu ancak kendini kurtarabileceği bir ağdı. Bu işe bir şey yapmadan devam ederek, bir bıraksa yok olacak, yıllardır ona işkence eden karanlığa kısmen "evet" demiş oluyordum.

Silahı indirip sehpaya, tekrar katladığım origami zürafanın yanına koydum.

"Ya o ya da bu," diyerek ikisini işaret ettim. "Ya aşkı seçersin ya da nefreti çünkü biri yaşarken diğeri ölecektir."

Damian gözlerini iki nesnede tutarken aynı derecede arada kalmış gibiydi.

"Yarın sabah bu masada bıraktığın şeye göre Paza del Mar'da yolları ayırıp ayırmayacağımız belli olacak. Neyi seçersen seç, seni *her zaman* seveceğimi bil, Damian."

Bana karnımdan yumruk yemişim gibi hissettiren gözlerle baktı. "Seni ancak hayal kırıklığına uğratacağımı söyledim."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana 'aşkın asla ölmeyeceğini' söyledin."

Onu hâlâ kanıyla lekeli flamingo pembesi kanepede bırakırken bu akşam ikimizi de uyku tutmayacağının farkındaydım. Ve yankılanan bir kesinlikle biliyordum ki hayatta *adil* diye bir şey yoktu.

25

GÖZLERİMİ AÇIP DAMIAN'A UZANDIM. SABAH OLmuştu ama Damian gitmişti. Bugün MaMaLu'nun mezarını ziyaret edecektik ve sehpada ne duruyorsa Damian'ı terk edip etmeyeceğim konusundaki soruma cevap olacaktı. Örtülerin altına tekrar çökerken bilmek istediğimden emin değildim.

İki tane parlak sarı kelebek puslu güneş ışınlarının arasında uçuşuyordu. Bazen kuşlar, bazen kelerler ve bir keresinde de çığlık atmama neden olan böcekler açık camdan giriyordu. Damian'ın beni değiştirdiği kadar ben de onu değiştirmiştim. Bir zamanlar MaMaLu için topladığımız kabuklar gibiydik. Bütün sert kısımları inceldiğinden içini görebiliyorduk. Bugün ne olursa olsun, beni sehpada ne bekliyorsa beklesin, zamandan ve dünyadaki her şeyden, herkesten ayrılmış parıltılı ışıklar gibi olacaktık.

Mutfağa girip kendime kahve doldurdum. Ev içinde dolaşıp dikkatimi çekmek için bağıran şeyi görmezden gelirken ortalık fazlasıyla sessizdi. CD çaları açtım. Portishead'in "Roads" şarkısı çalmaya başladı. Kasvetli, savunmasız, tenha ve güzel. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperme hissi yaratmıştı. Belki de oturma odasına yürümenin verdiği kaygıydı bu. Duvarları, tavandaki vantilatörü, Damian'ın oturduğu yerde bıraktığı çukuru, artık bahanelerim bitene kadar, benim için bıraktıklarına bakmaktan kaçınana kadar taradım.

5,4,3,2,1...

Gözüm sehpaya çevrildi. Silah yerine origami zürafayı da bulsam ağlayacaktım. Ama Damian beni karanlık, kırgın gözyaşlarından korumuştu. Camın üzerinde, dört cılız bacağına yaslanmış, katlanmış notu vardı. Silahı, eskimiş kitaplar ve uyumsuz hediyelik eşyalarla birlikte, emekli bir yadigâr gibi rafta duruyordu.

Kahvemi bırakıp zürafayı elime aldım. Öncekinden daha fazla yer kaplarken aynı zamanda daha da ağırdı. Damian'ın şeytanlarını kilit altına almasının nasıl bir şey olacağını biliyordum ama yapmıştı. Benim için.

Uzaktan gelen bir çarpma sesi müzikle karışıyordu. Şarkının diğerine geçtiğini düşündüm ama ses gittikçe yükseldi. Tanıyacağım kadar yakından ve arkamdan geliyordu. Helikopter pervanesinin dönen sesinin gürültüsüydü.

Siktir.

Dışarıya yalınayak tişörtle çıkarken, Damian'ın her sabah olduğu gibi bana mango toplamaya gittiğini biliyordum. Bir helikopter çoktan zemine inerken diğeri plaja toz ve kum dalgasıyla iniş yapıyordu. Kamuflaj kıyafetli silahlı adamlar her yerdeydi ve ormana doğru koşuyorlardı.

"Hanımefendi? Bayan Sedgewick?" Adamlardan biri beni geri çekti. "İyi misiniz?"

Ondan kurtulup, ağaçların altına dağılmış mangolara doğru koştum. Kanla kaplanmışlardı.

"Nerede?" Benim güvenli bir yere götürülmem hakkında bir şeyler bağıran adamı tuttum. "Yaralı mı? Beni ona götür!"

Ama beni dinlemiyordu. Beni helikopterlerden birine doğru sürüklemeye başladı. Otomatik silahının korkunç tarama sesi ormandan geliyordu. Bir başka helikopter üzerimizden geçip yeri tarıyordu. Adamın telsizinden çatallı bir sesle emirler duyuluyordu. Hava Damian avı yüzünden boğucuydu. Bütün adamlar onu takip ediyordu ama bütün görebildiğim, mangoların olduğu yerden uzanan kan iziydi.

Damian onu tuzağa düşürdüklerinde bana doğru geliyordu.

Gözlerimi kapatıp bu korkuyu yaşadım. Bir kurşun vücuduna isabet edip mangoların yere düşmesine sebep olurken kanı sarı-yeşil kabuklarına sıçramıştı. Damian ayağa kalkıp saklanmak için ağaçlara doğru sendelerken ben kendime kahve dolduruyordum.

Kahrolası bir fincan kahve.

Nereye gideceğimi çok iyi biliyordum. Damian'ın nerede olduğunu biliyordum. Herkes etrafını sarmışken tahta kulübede onu koruyacak bir şey olmadan köşeye sıkışmıştı çünkü silahını bırakmasına sebep olmuştum.

Aman Tanrım. Ben ne yaptım?

Kendimi ellerinden kurtardım ve ormana doğru koşarken etrafımdaki kurşunları umursamadan ağaç kabukları ile tahta parçalarının etrafa dağıldığı ağaçlıklara doğru atıldım.

Ben kulübeye doğru giderken biri, "Ateşi kesin! Ateşi kesin!" diye haykırdı. Ben Damian'la olduğum sürece, çapraz ateşte kalma ihtimalim yüzünden ateş etmeyeceklerini biliyordum.

Kapısında nefes nefese kalırken gözlerim odanın karanlığına uyum sağlamaya çalışıyordu.

Kapana kısılmış bir hayvan gibi köşeye dayanmış şekilde uyluğunu tutuyordu ve eşofmanı kan olmuştu.

"Git buradan, Skye." Yaralı olabilirdi ama sesi inanılmaz sakin ve kontrollüydü.

"Şunu tutmama izin ver." Kumaş parçasını ondan aldım. Soluk çilek lekeleriyle dolu gömleğinden koparılmıştı.

"Sadece bir sıyrık," dedi bacağına sararken. Parmaklarım düğüm yaparken titriyordu. "Gitmen lazım. Hem de hemen."

"Skye!" İkimiz de babamın sesinin geldiği yöne döndük.

Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Babam görünüşüyle gurur duyardı ama bugün berbat görünüyordu. Pantolonunda jilet gibi çizgiler yoktu. Gömleği buruşuk bir şekilde omuzlarından dökülüyordu.

"Seni buldum." Bana sanki inanamıyormuş, gözünü kırpsa yok olacakmışım gibi bakıyordu. "İyi misin?"

Ona doğru giderken buraya gelmek için yeri göğü oynattığını, uyumayıp, yemeyip dinlenmediğini biliyordum. "Baba."

Bana kocaman sarılmadan önce üç bıyıklı öpücük vererek öpmeye devam etti. "Seni tekrar görüp göremeyeceğimi bilmiyordum."

Gözleri Damian'a gelene kadar bir süre bu şekilde kaldık. Kollarının etrafında kasıldığını hissettim. "Sen," diye güçlükle konuştu. "Ona acı çektirdiğin her anın bedelini ödeyeceksin."

"Baba, hayır." Damian'dan uzağa bakabilelim diye yönümüzü çevirdim. "Beni dinle. Açıklamam..." Babamın arkasındaki adamı ilk defa görünce lafımın ortasında durdum. Koyu renk saçları ve bana dışarıda bekleyen şeyleri hatırlatan acımasız havasıyla tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Señor Sedgewick. Adamlarım size ve Skye'a helikoptere kadar eşlik etmeye hazırlar. Merak etmeyin. Bu adam hiçbir yere gitmiyor," diyerek silahıyla Damian'ı işaret etti.

Damian'ın gözleri adam ile babam arasında gidip geliyordu. Yaralanmış bacağı önünde uzanmış bir şekilde yerdeydi ama yumrukları sıkılmış, çenesi gerilmişti.

"Güzel," dedi babam beni kapıya doğru çekerken. "Ne yapacağını biliyorsun, Victor."

Birden Damian'ın gözlerindeki bakışı ve adamın neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım. Babam eski koruması Victor Madera'yı bizi bulması için tutmuştu. Yıllar sonra bu kulübede MaMaLu'yu Damian'dan ayıran iki adam tekrar bir aradaydı. Ve şimdi beni de ondan ayırıyorlardı. Damian intikamını bir kenara bırakmıştı ama etrafımızda patlamaya hazır bir şekilde yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Hayır. Dur!" Elimi babamdan çekip adamlarla Damian arasında durdum. "Kimse ona dokunmayacak."

"Skye?" Babam şaşkın gözüküyordu. "Ne yapıyorsun? Uzaklaş o adamdan."

"Geri çekil," dedim silahını Damian'a doğrultarak öne doğru bir adım atan Victor'a.

"Sorun yok," diyerek bir adım daha attı Victor. Şakaklarındaki saçları kırlaşmıştı ama iyi durumdaydı. "Travma sonrası stres bozukluğu çekiyorsun. Olur böyle şeyler. Sadece ondan uzaklaşıp babanı dinle."

"Skye, tatlım." Babam el etti. "Artık güvendesin. Senin üzerinde bir gücü yok. Gel. Elimi tut. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

"Ben *iyiyim*! Göremiyor musun? Ben *iyiyim*. Sadece beni dinlemene ihtiyacım var. Lütfen, sadece dinle."

"Peki peki. İyi durumdasın." Babamın gözleri parmağımdaki tahta parçasına çevrildi. Victor'la birbirlerine baktılar. "Hadi dışarıda konuşalım."

"Hayır! Hemen burada. Şimdi. Onu terk etmeyeceğim." Babamın gözlerindeki acıyı, durumu anlayamadığını görebiliyordum ama Damian'ın kim olduğu ve yaptıklarının nedenini söylediğimde anlayacağını biliyordum. *Anlamak zorundaydı.*

"Esteb..." Devam edememiştim.

Victor beni kendine doğru çekerken belimden tutuyordu. "Al onu," dedi babama. "Git!"

Gözünü Damian'dan ayırması ona pahalıya patlamıştı. Damian şimşek gibi saldırmış ve Victor'a çelme takmıştı. Victor çalışma tezgâhının üzerine düştü. Tezgâh devrilirken paslı penseler, çekiçler ve çiviler yere devrildi. İki adam yerde güreşirken ikisi de ellerinden biraz ötedeki silaha ulaşmaya çalışıyordu.

"Yapma!" Babamın silahı almasını engellemek için kolunu tuttum.

"Senin sorunun ne? Kendine gel, Skye!"

Damian ve Victor hâlâ mücadele ediyordu. Birbirlerinin üzerine çıkıyorlardı. Damian silahı tekmeleyerek uzağa savurdu. Sonra Victor ayağa kalkıp Damian'ı tekmelemeye başladı. Ağır ve kalın botlarını Damian'ın kaburgalarına, karnına ve bacağındaki yaraya tekrar tekrar savuruyordu.

Tarih tekerrür ediyordu. Damian'ın tekrar Casa Paloma'nın kapılarının dışında, Victor onu döverken kanlmış ve berelenmiş

olduğu sahneyi yaşadığını biliyordum. Öfke, acı ve adaletsizliğin damarlarında gezindiğini biliyordum. Ama Damian artık on iki yaşında değildi ve Victor da artık genç değildi. Her şeyden önce, Damian'da yıllardır dışarı çıkmaya can atan bir öfke birikmişti.

Damian'ın parmakları yerde duran demirci testeresine gitti; tüm öfkesi tek bir hareketle patladı ve öyle derin bir yarık açtı ki testerenin dişleri Victor'un kemiğine saplanıp kaldı.

Victor geriye doğru sendelerken korkunç bir şekilde kendinden geçmiş, kolundan kanın akışını izliyordu. Damian, dirseğinin hemen altındaki deriyi ayırmıştı. Kolunun geri kalan kısmı ekleminden ayrılmış, cansız bir şekilde sallanıyordu. Kan, Victor'un ayağına doluyor, kaba ayakkabılarına sıçrıyordu. Sonra Victor birkaç dakika sendeleyip yüzüstü düşmeden önce dizlerinin üzerine çöktü.

Sonrasında olanları, sanki sevdiğim iki adamı kurtarmaktan aciz, paralel evrendeymiş gibi oldukça yavaş ve bütün detaylarıyla izledim. İkisi de silaha uzandı ama Damian önce davranmıştı.

"Hayır!" Babamın önüne geçtim.

"Hâlâ buradan gidebiliriz, Skye." Damian bana bir adım atarken sekiyordu. "Çekip gidebiliriz. Seni esir alabilirim. Kimse ateş etmeyecektir."

"Bu kulübeden dışarı tek bir adım atarsan ölürsün," dedi babam.

"Kes şunu." İkisi arasında gidip geliyordum. "İkiniz de kesin!"

"Skye." Damian elini uzatırken diğeriyle babama silah doğrultuyordu.

"Onu dinleme. Benimle gel, Skye." Babam elini uzattı.

İkisinin arasında durdum, ben merkezinde dururken sanki bütün kulübe ileri geri yatıyormuş gibi hissediyordum; bir yerde üç öpücük, diğer yanda origami zürafa vardı. Damian'ın hayatı söz konusuydu. Babamın hayatı söz konusuydu. Biri düşecekti ve kim olacağı bana bağlıydı.

"Onu seviyorum, baba," dedim.

"Onu sevdiğini *düşünüyorsun* ama o bir canavar. Elimi tut, Skye ve adamların icabına bakmasına izin ver."

O sözcüklerle Damian'ın bütün ifadesi değişti.

İcabına bak denilerek MaMaLu elinden alınmıştı.

İcabına bak dendiğinde beni de elinden alacaklardı.

Hayır. Warren bu kez istediğini alamayacaktı. Bu kez *Damian* icabına bakacaktı. Parmağımı kesmeden ve ben tekneden atlamadan öncesinde olduğu gibi vücudu gerilmişti.

Damian kalbindeki saf acı dışında her şeye karşı körleşmişti. Aşkla iyileştirmeye çalıştığım yara yırtılıp açılmıştı. İntikam ikisinin arasından akıyor ve tatlı, nazik, yumuşak olan her şeye bulaşıyor, tomurcuk vermeye başlayan filizleri yok ediyordu. Artık Skye yoktu. Sadece veba gibi karanlık, toz ve eski anılar vardı.

Damian tetiği çekti.

Ben de aynı anda hareket ettim.

Ya aşkı seçersin ya da nefreti çünkü biri yaşarken diğeri ölecektir.

Kurşun beni delip geçerken iki adamın da, "Skye!" diye bağırdığını duydum.

Oda sallanmayı bırakmış ve her şey hareketsiz kalmıştı. Artık daha fazla savaş yoktu. Daha fazla mücadele yoktu. Nefesimi tuttum.

Tatlı, tatlı sessizlik.

Sonra nefes verip kan tişörtümde kırmızı bir halka hâlinde yayılırken öne doğru devrildim.

4 KISIM

26

SANSASYONEL BİR DAVAYDI. İNSANLAR HER GÜN kaybolıyordu ama zoru başarıp kurtarma operasyonunda vurulmuş bir vâris herkesi ayağa kaldırmıştı. Damian hikâyenin kendi kısmını anlatabilirdi. Muhabirler buna açtı ama dava boyunca ağzını hiç açmadı. Yapacağını yapmıştı ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti. Hâkim cezasını verip medya da istediğini aldığında neredeyse rahatlamış hissediyordu.

Hapisteki ilk gününde Damian kuzu gibi yürüyebilir ya da boğaları boynuzlarından zaptedebilirdi. Hangisini seçerse, hapis hayatını o şekillendirecekti. Bütün gün başını eğip izleyerek öğrenmişti. Oyunun ismi hayatta kalmaktı ve Caboras'ta yaşadıkları işine fazlasıyla yaramıştı.

Suçluların çoğu mensup oldukları ırklara göre kendilerini ayırmışlardı. Çoğunlukta güç vardı. Eğer bir çetedeyseniz korunurdunuz. İnsanlar size bulaşmadan önce tereddüt ederdi; bu nedenle bir taraf seçer ve orada kalırdınız. Damian bahçede üç ayrı grup görmüştü: siyahiler, Meksikalılar ve beyazlar. Gruba uymayan ve daha küçük gruplara ayrılanlar hep olurdu. Tanrı'yı benimseyen Hıristiyan ve Müslümanlar vardı; homoseksüel ve transseksüeller vardı; müebbetlikler, azılı suçlular ve belalı yaşlı adamlar olan yalnızlar vardı. Hangi gruba bağlı olursan ol, büyük suçlara karışmış adamlarla karşılaşabilirdin: cinayet, hırsızlık, adam kaçırma, vatan hainliği. Bir de ondan ayrı, genel popülasyona katılmayacak bir başka bölme daha vardı: Özel

İhtiyaç Alanı. Burada şöhretli mahkûmlar (eski polisler, ünlüler, seri katiller), seks suçluları (tecavüzcüler ve pedofililer) ve akıl sağlığı sorunu olan adamlar parmaklıkla çevrilmişti.

San Diego'nun doğusundaki Robert Dailey Islahevi beyaz-yakalı suçları veya hafif suçlar işleyenleri barındırmıyordu. Tijuana'nın tel örgüler ve tozlu kır çiçekleriyle çevrilmiş varoş mahalleleri ile fabrikalarına çok da uzak olmayan ıssız bir hapishane karakoluydu. Damian'ın hüküm giymesi için gönderildiği yerdi.

Akşam yemeği için çanlar saat dörtte çaldığında Damian kendi biriminde olan insanlarla beraber tek sıraya girdi. Yemekhane, her birinde sekiz kişinin oturabileceği bir düzine paslanmaz çelik masanın olduğu devasa bir dikdörtgendi. Her iki yanında, cam hücrelerin ardında mahkûmları gözetleyen silahlı gardiyanlar vardı. Altı mahkûm mutfak çalışanı, tepsileri, kafeteryadakilere benzer cam bariyerin ardından montaj yapar gibi ilerletiyordu. O gün patates püresiyle kızarmış tavuk budu, sos ve ince dilim mısır ekmeğiyle jöle servis ediyorlardı.

Damian tepsisini alıp devlet tarafından verilen plastik bardağına soğuk su doldurarak homoseksüel mahkûmlara katıldı. Damian karşısına geçtiğinde bir doksan beşlik, siyahi bir mahkûm olan Monique incecik kaşını kaldırdı. Damian bir an tereddüt edip Monique'in itibar edinmek için en iyi seçeneği olup olmadığını merak etti. Monique müebbet almıştı. Ağaç kütükleri kadar kalın ve damarlı kolları olan eski boksör aynı zamanda çetenin sözcüsüydü. Gardiyanlar her gruptan bir sözcü olmasını istiyordu. Eğer farklı gruplar arasında sorun çıkarsa hapishane memuru herkesi hücrelerine tıkarak, durumu çözmek için sözcüleri çağırırdı. Bu, mahkûmların kendilerini kontrol etmelerini sağlıyordu ve sistem herkes için iyi işliyordu. Karşılığında gardiyanlar sözcülere kıyak geçiyorlardı. Mor rujundan siyah ojelerine ve boynundaki New Orleans stili boncuklu kolyesine bakılırsa Monique'e fazlasıyla kıyak geçilmişti. Odadaki en iri, en güçlü ve süslü karakterdi. O yüzden Damian masanın karşısına uzanarak Monique'in tavuk köftesini kesip kocaman bir ısırık alırken her

şey âdeta durmuştu. Mutfak çalışanları işlerinin ortasında donakalmıştı ve kaşıklardan yemek suyu damlıyordu. Konuşmalar kesildi. Bütün gözler, Monique ile Damian'a odaklanmıştı.

Monique gözlerini kırpıştırdı. Bu çaylak az önce tabağından yemek mi almıştı? Ancak bir salak diğer mahkûma böyle göz göre göre saygısızlık ederdi ve bu salak *onunla* kavga etmeyi mi seçmişti?

Damian'ın bir tepkiye ihtiyacı vardı. Hem de hızlı bir şekilde. Gardiyanlar işe karışmadan önce. Kupasını kaldırıp buz gibi suyu Monique'in suratına fırlattı. Monique suyun burnundan süzülüp çenesinden aşağı akmasına izin verdi. Damian'dan gözünü ayırmadan yüzünü sildi. Sonra kıyamet koptu.

Eğer bir hapishane kavgasına gireceksen ilk yumruğu atan sen ol, diye düşündü Damian ve dirseğini Monique'in boğazına geçirerek adamı ses tellerinden vurdu. İri adamın toparlanması zaman aldı. Gardiyanları geride tutan mahkûmlarla etrafları çoktan sarılmıştı.

Monique masanın karşısına fırlayıp Damian'ı sandalyesinden devirdi. İki adam yere çakılıp birbirlerini yakaladılar. Damian çenesine, göğsüne ağır darbeler almıştı. Her biri sanki balyozla vurulmuş gibi hissettirmişti. Monique üzerine saldırmış ve ayağının üst kısmı üzerinde durarak onu yere sabitleyip üste geçmesini engellemişti. Damian'ın kafasını yere vurmadan önce ensesinden yakalayıp boğazını sıkmış, demir gibi bir kavrayışla boğmaya çalışıyordu. Damian'ın ciğerlerindeki bütün nefes onu keskin bir gürültüyle terk etmişti. Yüzü patlayacakmış, sanki bütün kan beyninde toplanmış gibi hissediyordu. Monique daha sıkı kavrayarak kanın vücudunda başka yerlere gitmesini engelliyordu. Monique, Damian'ın, görüşü bulandıkça gücünü kaybeden yumruklarından kaçıyordu. Onlara bakan mahkûmlar flulaştı ve mavi üniformalılar bir bütün hâline geldiler. Ses, karmaşa ve tezahüratlar uzaktan geliyor gibiydi. Skye'ın, tetiği çekmeden önce gözlerinde ıstırapla sessizce, "Hayır," derkenki, aklından çıkmayan o donmuş yüzü gözlerinin önüne geldi.

Ne yapacaksın, Damian? Zihninde sesini duymuştu.

Sert bir şekilde savaşa karşılık vereceğim.

Damian'ın gözleri açıldı. Monique'in boynundaki boncukları tutup çekti. Monique'in yüzü yeterince yakına gelince Damian burnuna kafa attı. Monique, Damian'ı bırakarak burnunu tuttu. Mavi patiska tişörtüne kan damlıyordu. Damian, Monique'in çenesine yumruk atıp üstüne çıktı. Gardiyanlar onlara ulaşana kadar Monique'in suratı haşat olmuştu ve Damian'ın yumruklarıyla bulaşmış ruju yüzünden mora boyanmıştı.

Damian ile Monique'i sürükleyerek uzaklaştırırlarken mahkûm seli ayrılmıştı. İki adam da ayakta dengesiz duruyorlardı ve kan içindelerdi. Ama bir şey çok netti: Damian Caballero kimsenin uğraşmak istemeyeceği bir adamdı.

Damian kavga başlatmaktan tecrite atılmıştı. Tecrit, hapishanenin en katı cezalandırmasıydı. "Delik" veya "Tecrit Hücresi", boyu üç, eni iki metre olan, duvarlarıyla tavanı ağır ve kalın bir metalden yapılmış bir yerdi. Zemin soğuk betondu. Odada tuvaletin ve lavabonun yanına sıkıştırılmış, ince bir şiltesi olan metal yatak başlığından başka bir şey yoktu. Damian'ın dünyayla tek bağlantısı yemek bölmesiydi. Üniformasını alıp ona ince bir tişört ile baksır vermişlerdi. Geceleri uyuyamasın diye havalandırmayı açıyorlardı.

Damian'ın günde doksan dakika spor yaptığı egzersiz alanına girmesine izin veriyorlardı. Geri kalan yirmi iki buçuk saat boyunca Damian tamamen sessizlik ve karanlıkta bırakılıyordu. Hakkındaki suçlamaları kabul ettiğinden beri ilk defa yalnız kalmıştı. Bu tecritin onu yola getirmesi gerekiyordu ama bunu kesinlikle hoş karşılıyordu. Kanı eline bulaşan onca adam yüzünden sorumlu tutulmadan çok uzun süre hayatına devam etmişti.

El Charro'yu *cantina*da öldürmeye çalışan Alfredo Ruben Zamora.

El Charro.

Sinaloa kartel ile Los Zetas'ın depo patlamasında ölen sayısız adam.

Ama en çok Skye'a yaptığı Damian'ın aklında yer ediniyordu. Onu en son gördüğü anı, canını ölesiye acıttığı hâlde düşünmeden edemiyordu ve her bir detayını hatırlıyordu.

Damian mahkeme salonuna girdiğinde ilk gördüğü kişi Skye olmuştu. Gözleri otomatik olarak ona çekilmişti çünkü bu hep böyle olmuştu. Aynı yerde olduklarında dikkati hep onda olurdu.

Farklı görünüyordu. Fildişi kuleye ait bir kızmış gibi durmasa da odasındaki yatağa ait gibi de durmuyordu. Warren'ın Skye'ı gibi görünmüyordu ama Damian'ın Skye'ı da değildi. Sanki ikisi arasında kalmıştı. Bu Skye, kendine aitti. Adadan sonra katlandığı şey her neyse onu değiştirmişti. Damian, geri çekildiğini hissetmişti: Kendini sadece ona değil, etrafındaki her şeye kapatmış gibiydi. Aynı odada oturuyorlardı ama kendi dünyasında, kendi havasını soluyordu.

Kurşun omzunu sıyırmış ve kalıcı bir zarar bırakmadan çıkmış olsa da kolu hâlâ askıdaydı. Damian onu yakaladığı anda parmaklarına bulaşan kanı düşünmeden ona bakamıyordu. Kendi döktüğü kan. Warren'ın adamları onu yakalamışlar, Skye ve kan kaybından bayılan Victor'u helikoptere taşımışlardı. Warren onlarla hastaneye uçarken Damian kelepçelenip yanına koruma verilerek polis karakoluna götürülmüştü. Rafael, Skye'ın durumu ve iyileşme süreci hakkında onu bilgilendirmişti ama tutuklandığından beri onu görmemişti.

Tekrar sarışın olmuştu. Düzgün, çenesine gelen saçları bir kulağının ardına kıstırılmıştı. Damian'ın bakış açısından bu, dolgun pembe dudaklarını ortaya çıkarmıştı ve tetiği çektiğinde kaybettiği haklar için özlem duymasına neden olmuştu.

Skye, babası ve Damian'ın onu kaçırdığı gece yemek yediği adam olan Nick Turner arasındaydı. Damian ona bu kadar yakın –omuzları birbirine değecek kadar yakın– oturduğu için adamdan nefret ediyordu. Nick'ten, bu basit ayrıcalığa sahip olmasından, kendisi hakkındaki

suçlamalarından daha çok nefret ediyordu çünkü Nick aynı zamanda Damian'dan davacı olan avukattı.

Damian hem Meksika hem de Amerikan vatandaşı olmasına rağmen mahkemesi San Diego'da görülüyordu çünkü Skye'ı Amerikan topraklarında kaçırmıştı. Ama iş duruşmaya kadar gitmemişti. Damian suçlamaları kabul etmişti. Victor'u sakatlamış, Skye'ı kaçırıp esir almış, parmağını kesip en sonunda da onu vurmuştu. Damian'ın avukatı ve Nick itiraf pazarlığı üzerinde çalışırken Nick en ağır ceza için durumu zorlamıştı.

Nick, sevmeye başladığı kızı ondan aldığı ve Skye'a yaptığına inandığı şeyler yüzünden Damian'dan nefret ediyordu. Skye'ın Nick'i yasal işlemler dışında görmeyi reddetmesine rağmen, hepsinin yaşadığı travmaya bağlı olduğuna ve zamanla ona ikinci bir şans vereceğine kendini inandırmıştı. Damian'a âşık olduğunu söylediğinde ona inanmamıştı. Damian bir zamanlar tanıdığı Esteban adındaki çocuksa ne olmuştu yani? Skye'ın aklı başında değildi ve Damian'ı sonsuza kadar hapiste tutmak Warren'la ona kalmıştı. Damian, Skye'a fiziksel olarak zarar verdiği için adam kaçırma suçlamalarını ağırlaştırılmış adam kaçırma cezası olarak değiştirmişlerdi. Ağırlaştırılmış tecavüz suçlamaları da eklemek istiyorlardı davaya ama Skye seksin iki tarafın da rızasıyla olduğunda ısrarcı olup iğrenç bir şeye dönüştürmelerini reddetmişti.

Elbette Damian iki adamın arasındaki Skye'ı izlerken bunların hiçbirini bilmiyordu. Onları güçlerini birleştirmiş üçlü bir ekip gibi görüyordu.

Neyi seçersen seç, seni her zaman seveceğimi bil, Damian, *demişti ona.*

Buna inanmak istiyordu. Buna fazlasıyla inanmak istiyordu ama ona biraz hoşgörü kazandıracak tek şeyi alıkoyarken nasıl inanabilirdi? Onu bıraktığı gerçeğini. Onu özgür bırakmıştı ama Skye ona geri dönmüştü. Bu ancak ikisinin bildiği bir şeydi. Evet, yanlış bir tercih yapmıştı. Onun yanında durmak yerine karanlığa kapılmıştı ama kendisini hâlâ önemsediğini bilmeye ihtiyacı vardı. Yaptığı her şey için hayatının geri kalanında mutlulukla hapiste kalabilirdi ama o ufacık âna ihtiyacı vardı. Böylelikle her şeyin onun için gerçek olduğunu bile bile hapse girebilirdi.

Damian, hâkimin karşısında cezasının sonuçlanmasını beklerken

gözleri Skye'a döndü. Bir bakış, o delici gri gözlerden gelecek bir bakışla kurtulmuş olacaktı.

Bir şey söyle, senden vazgeçmek üzereyim.

Ama başını önde tutmuştu. Bütün bu süre boyunca ona bakmamıştı ve o zaman da bakmıyordu. Skye, eğer yaparsa, bakışını kucağından kaldırırsa ondan bir şey gizleyemeyeceğini biliyordu ve her şeyin şimdi parçalara ayrılması için çok uzun süre kendini bir arada tutmuştu. Bu dava ne kadar hızlı sonuçlanırsa hepsi için o kadar iyiydi.

Babasına ve Nick'e Damian'ın onu bıraktığını, geri dönenin kendisi olduğunu söylemişti ama bir çeşit psikolojik bunalımda olduğuna kanaat getirmişlerdi. Damian hakkında söylediği her olumlu şeyi itibarsızlaştıracak, Stockholm Sendromu ve Travma Sonrası Stres Bozukluğu yaşadığına dair tanıklık edecek bir psikiyatrist çağırmaya hazırlardı.

"Neden onu savunduğunu anlayamıyorum, Skye." Babası, o kurşun yarasından iyileşmeye çalışırken hastane odasında tur atıyordu. "Sana ne yaptığına bir bak. Seni vurdu, Skye. Beni vuracaktı ama sonunda sen vuruldun. Bu, serbest gezmesini istediğin bir adam mı? Mantıklı düşünemeyecek kadar intikamla kör olmuş biri?"

"Sen de kör olmuştun baba, o kadar körleşmiştin ki MaMaLu'ya..."

"MaMaLu'ya ne yaptığımı bilmek istiyor musun?" Warren'ın bakışları öfkeyle parladı. "MaMaLu'yu kurtardım. Bu doğru. Onu kurtardım. El Charro ve adamları onu öldürürdü. Hapishane onun için en güvenli yerdi. Gözden uzak olan gönülden uzak olur. Esteban'la ilgilenildiğinden emin olması ve MaMaLu'nun Valdemoros'ta istediği her şeye sahip olması için Victor'a ufak bir servet ödedim. Onca paranın ona ulaşıp ulaşmadığını bilmiyorum. Victor'un o parayı kendi özel güvenlik işini başlatmak için kullandığından şüpheleniyorum ama bunun şu anda bir önemi yok. Kendi evimize yerleşir yerleşmez MaMaLu ve Esteban için birilerini gönderip onlara yeni kimlikler alarak geçimlerini sağlayacaktım. Ona bunu borçluydum. Yeni bir hayat, yeni bir başlangıç. Ama işler bu şekilde yürümedi. Onları oradan çıkaramadan ölmüştü. Esteban'ı aramaya gittim ama dayısı ölmüş, o da ortadan kaybolmuştu. Ardında hiçbir iz bırakmamıştı. Kimse nereye gittiğini veya ona ne olduğunu bilmiyordu. Hayatımın o bölümünü kederli bir şekil-

de kapattım, Skye. Yazdığın mektupları yaktım. Bunu yapmak kalbimi kırmıştı ama seni korumak zorundaydım. Çok küçüktün ve unutacağına emindim. Hayatlarına devam ettiklerini varsaymanın daha kolay olacağını düşündüm." Warren iç çekip sandalyeye çöktü. "Meksika'yı annen sağken terk etmemem haricinde pişman olduğum bir şey varsa o da MaMaLu. Eğer Damian bu yüzden peşime düşmek istiyorsa, düşsün. Ama bu yaptıklarından kolay kurtulmasına izin vermeyeceğim." Skye'ın yatağını ve etrafında öten bütün makineleri gösterdi.

Skye gözlerini kapattı. O kadar çok yanlış anlaşılma ve boşa harcanmış zaman vardı ki iki adam da inatçı bir şekilde kendi köşelerinde duruyorlardı.

"Damian'ın bu olan bitenden haberdar olması ve senin asıl niyetini bilmesi lazım, baba."

"Bana hiç açıklama şansı vermedi, değil mi? Sadece varsayımda bulundu. Hâkim, jüri ve infazcı rolüne girdi. Seni kaçırdı, canını yaktı ve bir adamı kalıcı bir şekilde yaraladı. Victor bir daha o kolunu asla kullanamayacak. Doktorlar tekrar diktiler ama sinirler kopmuş. Bu geri döndürülemez."

"Meşru müdafaaydı!" dedi Skye. Bitmek bilmeyen bu mücadeleden bıkmıştı. "Victor seninle anlaşma yapmıştı. Nasıl bir işe giriştiğinin farkındaydı. Risk, her zaman işinin bir parçası oldu. Damian'ın silahı yoktu. Yaralıydı. Onu silahla tehdit eden Victor'du."

"Neden?" Babasının bakışlarından yorgunluk okunuyordu. "Neden her dediğime itiraz etmek zorundasın? Bunu halletmeme izin ver, Skye. Bir gün geriye dönüp baktığında göreceksin. Şu anda kendinde değilsin. Bilmiyorsun..."

"Yeter!" Skye, babasının lafını kesti. "Yeter."

İşte o zaman eski Skye gitmiş, yerine yeni bir Skye gelmişti.

"Bitti," dedi. "Seninle işim bitti. Damian'la da işim bitti. İkinizin de birbirinize zarar verebilmeniz için beni kullanmanıza izin vermeyeceğim."

Nick, Damian'ın avukatının teklif ettiği itiraf pazarlığını reddetme konusunda ısrar etmişti ama Skye eğer dava duruşmaya giderse Damian'ı canavar gibi gösterip onun şahitliğini çürüteceklerini bil-

yordu. Paylaştıkları her şeyi lekeleyip kirleteceklerdi. O yüzden Nick ve babasıyla bir anlaşmaya varmıştı. Eğer Damian'ın onu bıraktığı konusunda çenesini kapatıp onları zorlamazsa Skye'ı psikiyatriste gitmek zorunda bırakmayacaklardı.

O yüzden mahkemede oturup kucağına bakıyorken Damian'ın bakışlarının değdiği yerlerde yüzü kızarıyordu. Aşkı yeterli değildi. Bir silahı bırakmış ama başka bir tanesini eline almıştı. Bıçak kemiğe dayanınca aşkı yeterli olmamıştı.

Hâkim, Damian'a sekiz yıl vermişti çünkü suçunu kabul ederek pişmanlık göstermiş ve mahkemeyi uzun bir davanın sebep olacağı zamanla masraftan kurtarmıştı.

Nick ile Warren mutlu görünmüyorlardı ama ikisinin de beklediği ve kabullendikleri bir zaman aralığıydı.

Rafael, kelepçelenirken Damian'a başıyla selam verdi.

Damian onu götürmelerinden önce son bir kez Skye'a bakarken hâlâ tek bir bakışa çaresizce açtı. Hissettiklerini kelimelere dökemiyordu – hüzün, yenilgi, onu ve kendini hayal kırıklığına uğrattığı hissi vardı.

Skye bakışlarını kucağında tutmaya devam etti.

Damian hayatında iki kadını sevmişti. Bir tanesini koruyamamışken diğeri için de işleri imkânsız hâle getirmişti. Yalnızlığın ağırlığı karanlıkta göğsüne bir taş gibi düşerken MaMaLu ona geldi. Onun varlığının etrafına yerleştiğini hissetti. Gözlerini kapattığında şarkı söylediğini duyabiliyordu. Tekrar küçük bir çocuk olmuş, melekler ve azizler yukarıdan bakarken onunla kilisede oturuyor, elini sıkıca tutuyordu.

Damian, MaMaLu'nun yalnız olmadığını, Valdemoros'taki son günlerinde bile şu an olduğu gibi yanında olduğunu fark etti. Çünkü birini sevdiğinizde onu içinizde taşırdınız ve ışığını en karanlık anlarınızda bile açabilirdiniz. Ne kadar çok sevdiyseniz o kadar parlardı. MaMaLu ölmesine rağmen hâlâ en karanlık ve yalnız ânında yanındaydı.

Doğruymuş, diye düşündü.

Aşk asla ölmez. Sevgi de öyle.

Bu, Damian'a akıl sağlığını koruması için bir sebep vermişti çünkü bir şeye odaklanmadığında insan tecritte kafayı yiyebilirdi. Damian baksırının düğmelerini söküp, halkalar hâlinde çevirip havaya fırlatıyordu. Sonra elleri ve dizleri üzerine çöküp karanlıkta arıyordu. Bulduğunda, yorulana kadar aynı şeyi tekrar ediyordu. Bir süre sonra oyununu yemekler arasındaki zamanı ve gündüz ile geceyi öğrenmek için kullanmaya başladı. Bazen olduğu yerde koşuyor bazen de kafasının üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. Kendini meşgul ve fit tutuyordu. Onu tekrar hücresine götürmek için kapıyı açtıklarında herkesi direnci konusunda şaşırtmıştı.

Monique bu çukurda birkaç günden fazla kalmamıştı çünkü o önemliydi. Huzuru sağlamak konusunda kilit bir rol oynuyordu. Damian'ın yemekhaneye döndüğü ilk gün ortamda gergin bir enerji vardı. Damian, Monique'in karşısında aynı yere otururken gardiyanlar normalden daha tetikte, mahkûmlar ise huzursuzdu. Menüde köfteli makarna, yanında bezelye ve jöle vardı. Damian, Monique'in tepsisinden çatalla bir köfte alıp ağzına attı. Monique çiğnemeyi bıraktı. Burnu iyileşmişti ama şimdi biraz eğri büğrüydü. İki adam arasındaki gerilim barizdi. Sonra Monique uzanıp Damian'ın bezelyesinden bir çatal dolusu aldı. Çatalı aralarında tutarken bezelyeler bir maçoluk gösterisiyle havada kaldıktan sonra ağzına attı. Birbirlerinin yemeklerini yerken bakışıyorlardı. Damian yutkunup dikkatini tepsisine çevirdi. Monique sessizce kendi yemeğini yemeye koyuldu. Herkes yaptığı işe döndü.

"Güzel eşarp," diye homurdandı Damian.

Monique başına canlı, çiçekli bir eşarp dolamıştı ve sallanan bir çift inci küpe takıyordu.

"Hadi oradan," diye cevapladı Monique gözünü makarnasından ayırmadan. "Bundan payını alamayacaksın."

27

"DAMIAN, ZİYARETÇİN VAR." BİR GARDİYAN, Damian ile Monique'in duvar boyadıkları Tahliye ve Ziyaretçi bölümünde durdu.

"Tanrı'ya şükürler olsun." Monique avcunu gökyüzüne yükseltti. "Bu beceriksiz pisliği al götür. Benim mısır tarlamla uğraşıyor."

"Mısır işte," dedi Damian fırçasını kenara koyarken. "Fallik sembol filan değil."

Gardiyanı plastik camları olan ağır çelik kapılardan geçerek takip etti. Her kapı bir uyarı sesi verip basınçlı havanın çıkardığı puf sesiyle açılıyor ve arkalarından keskin bir tıslamayla kapanıyordu.

Damian ziyaretçi odasına girince gözleri Rafael'i aradı. Burada olduğu yıl boyunca Rafael tek ziyaretçisi olmuştu. Damian işini hapishaneden yönetiyor ve Rafael de talimatlarını yerine getiriyordu. Bazen parça parça yeşil çimenleri olan bahçede oturup hayatları konusunda birbirlerini haberdar ediyorlardı. Damian hiçbir yere gitmiyordu ama Rafael'in ziyaretleri dışarıdaki dünyaya bir bakış atmasını sağlıyordu.

"Bana straplez veya kolsuz atlet olmayacağını söylediler. Dizden birkaç santim yukarıda hiçbir şey kabul edilmiyormuş." Rafael, Damian'a her zaman Monique ile ilginç arkadaşlığı konusunda sataşıyordu.

Damian, Rafael'in bugün yapacağı şakaları düşündü ama ar-

kadaşını göremiyordu. Odadaki oturma alanının yarısı ziyaretçi çocuklar ve aileler tarafından doldurulmuştu. Platformu koruyan gardiyana baktı.

"Dışarıda," dedi gardiyan.

Damian bahçeye çıkınca dondu. Yere sabitlenmiş banklardan birinde Skye oturuyordu. Hatırladığından daha güzel, daha gerçek ve daha *fazlasıydı*. Ona arkası dönüktü ve Damian saf bir ıstırap hissetti çünkü saçları neredeyse beline kadar gelmişti ve bütün o anları kaçırmıştı. Omuzlarına geldiğinde, göğsünü biraz geçtiğinde ve sırtının oyuntusunda kıvrıldığında nasıl göründüğünü kaçırmıştı. Kollarındaki seyrek ve yumuşacık tüylerin güneş gören kısımları beyaz gümüş gibi parlıyordu. Kalbindeki her karanlık ve tozlu köşeyi aydınlatacak bir hava katıyordu ona.

Sonsuza kadar orada Skye'ın görünüşüyle donakalmış şekilde durabilirdi ama gardiyanlardan biri onu dürttü. Skye, varlığını hissedip arkasına döndüğünde Damian bir süredir arkasında durarak kelimeleri bulmaya çalışıyordu.

Skye farklı bir şey bekliyordu. Ufak bir kabin, cam bariyer ve bağlantı kurabilecekleri bir telefon.

Mesafe.

Bir mesafe bekliyordu.

Sahneyi aklında defalarca oynatmıştı. Floresan lambalar tepelerinde yanıyor, ufacık bir alanda güvenlik kamerası olan biten her şeyi kaydediyordu. Yerine oturacaktı. Damian'ı odaya getireceklerdi. Bu şekilde hayal etmiş ve kendini buna hazırlamıştı. Ama bir cam veya aralarında çatırdayan dizginsiz duyguları barındıracak veya Damian'ın, üzerinde devam eden çekimini engelleyecek bir şey yoktu.

"Otur!" Gardiyanlardan biri bağırarak birbirlerini acı tatlı inceledikleri anı bozdu.

Damian bankın diğer yanına geçip karşısına oturdu. Aralarında ufak dikdörtgen bir masa vardı.

"Ben..."

"Sen..."

İkisi de aynı anda sustu.

"Önce sen," dedi Damian, birbirlerinin lafını kestikleri ve karanlık holde öpüşmeleriyle sonlanan başka bir anı düşünüyordu.

"Ziyaret etmeyi talep ettiğimde onaylanmış ziyaretçi listende olduğumu söylediler," dedi Skye.

"Geleceğini düşünmemiştim."

Konuşmayı kestiler çünkü bakışmakla meşguldüler. Skye kendini en kötüsüne hazırlamıştı ama Damian hayatta kalmayı başaran bir adamdı. El Charro ve Caboras'tan kurtulmuştu. Hapishanede de hayatta kalıyordu. Aksine, göğsü genişlemiş, tişörtünün altından belli olan kasları hatırı sayılır derecede güçlenmişti. Ama yüzü süzülmüştü ve gözleri farklıydı. Yine değişmişlerdi. Hâlâ siyahtılar ama yenilginin karanlığı ile olasılıkları kucaklamış ve küle dönmüşçesine donuklardı.

"Nasıl..." Yutkunurken bakışlarının yoğunluğuyla baş etmeye çalışıyordu. "Nasılsın?"

"İyi görünüyorsun," dedi; sanki onu duymamış, onun görünüşü bütün duyularını ele geçirmiş gibiydi. *Öylesine güzel görünüyorsun ki.*

Biraz kilo aldığı veya uzun kollu bluzunun altında memelerinin biraz daha büyüdüğü veya onu mahkemede en son gördüğünden beri yanaklarının biraz daha dolu göründüğünden bahsetmiyordu. Nerede veya ne zaman olursa olsun, *ona* güzel göründüğünü kastetmişti.

"Omzun nasıl?" diye sordu.

"İyi." *Acıyan, omzum değil. Kalbim.* "Bacağın nasıl?"

Damian adadaki son günlerinde Victor'un adamlarının onu kulübede kıstırdığı zamanın hatırası olan kalçasındaki yarayı zerre önemsemiyordu. Masaya gardiyanların ona yakınlaşmasına izin vereceği kadar yaslanmıştı. "Sorun nedir, Skye? Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Skye şaşırmış görünüyordu ama Damian sebebini anlayamıyordu. Birbirlerini her zaman bilirlerdi.

"Neden yaptın?" diye sordu. "Başımızdan geçen her şeyden sonra babamın şirketinin peşine düşmek zorunda mıydın?"

Damian iç çekti. Onu bu kadar uzun sürenin ardından yeniden gördükten sonra, onları ayıran meseleler hakkında konuşmak istemiyordu ama bilmek istediği cevabı ona verdi. "Çünkü beni buraya tıktıktan sonra bile işi bitmemişti. Baban senden uzak durmam konusunda uyarı olarak beni dövmesi için birini gönderdi. Eğer seninle bağlantıya geçersem cezamı çekme konusunda endişelenmeme gerek olmayacağını, ondan önce beni tabuta koyacağını söyledi."

"Ne zaman? Ne zaman yaptı?"

"Buraya geldikten birkaç ay sonra." Damian yapboz parçalarının Skye'ın aklında dönüp dolandığını hissedebiliyordu. Aklına girip her bir parçayı sahip oldukları bu zamanı harcamasın diye ayarlamayı diliyordu. Kahrolası Warren Sedgewick'i tartışarak harcadıkları bu değerli zamanı.

"O yüzden Sedgewick Otelleri'nin hisselerini açığa satıp babamın hisselerinin düşmesine sebep oldun. Büyük miktarda para kaybetmiş olmalısın. Neden bindiğin dalı kestin? Neden şirkete zorla sahip olmadın?"

"Tehditlere iyi karşılık vermem, Skye. Ve o şirket, kirli para üzerine kurulmuştu. Kartel parası üzerine. Hepsi devrilirken Warren'ın yüzünde oluşacak ifadeyi görmek için her şeyi verirdim."

"Eh, bu artık mümkün değil. O öldü, Damian. Babam birkaç gün önce öldü. İntikamını aldın. Her şeyin parçalara ayrılması, her şeyini teker teker kaybetmesi biraz zaman aldı. Stres ona ağır geldi. Cebri icra ve borç tahsildarları. Nereye dönse oradaydı. Geçen yıl kalp krizi geçirmişti ve birkaç ay önce tekrar geçirdi. Üçüncüsünden sağ çıkamadı. O nedenle, tebrikler. Sonunda başardın. MaMaLu'nun intikamını aldın."

"Güzel." Damian geriye yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Ufak da olsa bir zafer ve adalet hissetmeliydi ama Skye'ın

yokluğunda ruhunu yiyip bitiren o çukuru doldurmaya yetmemişti. "Hak etmediğini söyleyemem."

"Yapma, Damian. Artık işin ucunu bırakma zamanı. Babam seninle MaMaLu'yu oradan çıkarmayı düşünüyormuş. Size yeni bir hayat ve kimlikler verecekmiş. MaMaLu öldükten sonra seni aramaya gelmiş ama hiçbir yerde bulamamış. Yaptığı şeyi telafi edemez ama MaMaLu'yla sana bir zarar gelsin istememişti."

Yavaş ve hastalıklı bir ağırlık Damian'ın damarlarında dolaşıyor, Skye'ı görmenin yarattığı mutluluğu eter gibi söndürüyordu. Buraya kendisi için gelmemişti. Babası için buradaydı.

"Bu kadar mı?" diye sordu. "Bu yüzden mi geldin? Bir yıl sonra? *Onun* başlattığı bir şey için beni topa tutmaya mı? Ben basıp gittim, Skye. Senin için. Ama o peşimi bırakamadı, değil mi? Uzak durmam için bana saldırmak zorundaydı. Sanki seninle bağlantıya geçmek için kendime izin verirmişim gibi. Daha iyisini hak ediyorsun. Bunu biliyorum. O da farkındaydı ama elinde hâlâ koz olduğunu hatırlatması gerekiyordu."

"Bu yüzden yapmadı!"

"Neden yaptı o zaman, Skye? Neden? MaMaLu'yu kaybettim. Seni kaybettim. Hayatımın sekiz senesini kaybettim. Neden beni yalnız bırakamadı?"

"İşte!"

"İşte ne?" Damian yumruğunu masaya indirdi. "Kahrolası piçten nefret ediyordum ve öldüğüne sevindim. Ne bekliyordun, Skye? Özür dilememi mi bekliyordun? *Üzgünüm* dememi mi bekliyordun?"

"Kes şunu, Damian." Skye, gardiyanların onlara doğru geldiğini görebiliyordu. "Farklı olacağını düşünmüştüm. *Senin* değiştiğini düşünmüştüm. Ama hâlâ öfkeyle dolusun."

"Sen de hâlâ onu savunuyorsun." Damian ayağa kalkıp gardiyanların onu kelepçelemelerine izin verdi. Taşkınlığı ona pahalıya patlayacaktı. Skye'ın hiç gelmemiş olmasını diledi. Keşke ne onu ne de Warren Sedgewick'i tanımış olsaydı. Vücuduna ya-

yılan acıyı keşke durdurabilseydi. "Sanırım aile daima her şeyden önce gelecek."

Son sözüyle Skye'ın yüzündeki ifade değişti. Hem kalbi kırılmış hem de öfkeli görünüyordu. Onu götürürlerken Damian'ın son gördüğü şey, Skye'ın omuzları masaya doğru düşmüş hâldeki arkadan görüntüsüydü.

Bu, Skye'ın, Damian hapishanedeyken onu görmeye geldiği tek seferdi. Mahkûmiyetinin geri kalanında, sonraki yedi yılda onu bir kez olsun görmedi.

28

DAMIAN BİR ZAMANLAR YOLUNU KESEN CASA Paloma'nın uzun işlenmiş demir kapılarının önünde durdu. Hapisten çıkar çıkmaz yaptığı ilk iş teklifte bulunmaktı ve artık annesinin bir zamanlar hizmetçi olduğu yerin yeni sahibiydi. Araziyi alacak kadar parası olan birkaç alıcı, göz korkutucu restore etme işi yüzünden vazgeçmişlerdi. Yıllardır bakımsız kaldığı için darmadağındı. Casa Paloma'nın zarif hatlarını ortaya çıkaran duvarları ve balkonları asmalar sarmıştı. Fazlasıyla büyüyen ağaçlar kenarlarda karanlık bir gölge oluşturuyorlardı. Kurumuş allak bullak otlar, çöp torbaları ve boş bira şişeleri yüzünden bahçe berbat hâldeydi.

Damian zincirlerini çıkarıp kapıyı sonuna kadar açtı. Eskidiğinden ve paslandığından tiz bir ses çıkarmıştı. Ana ev önünde duruyor, tahtayla kapanmış camları ona solgun ve boş gözlerle bakıyordu. Damian yanından geçerek, yoluna çıkan çekirgeleri umursamadan hizmetçilerin kaldığı arkadaki ufak müştemilata gitti. Umumi banyo ve mutfağıyla yurt cinsi odaları olan tek katlı bir yapıydı. Üçüncü kapının dışında dururken bir nostaljiye kapılınca boğazı düğümlendi. MaMaLu'nun süpürgesi hâlâ duvara dayalı duruyordu ve toz ile örümcek ağı katmanlarıyla sarmalanmıştı. Damian girişe doğru ayak sürüdü.

"Benim, MaMaLu," dedi, kelimeleri düğümlenmiş boğazından çıkarmaya çalışırken zorlanıyordu. "Estebandido'n eve döndü."

Kapı kapalı kalmıştı. Onu içeri alacak, kötü çocuk olduğu

için ona azarlayan bakışlar atacak kimse yoktu. Damian alnını kapıya yaslayarak çerçevesine eliyle dokundu. Boya döküntüleri ayakkabılarının üzerine düştü. İçeri girmeden önce bir an elini kapı kolunda tuttu.

Oda hatırladığından daha küçüktü. Güneş ışınları karanlık ve küflü alanda parlıyordu. MaMaLu'nun kullandığı yasemin-li saç yağının kokusundan eser kalmamıştı. Yataklarını ayıran kumaş parçası, MaMaLu'nun alınıp götürüldüğü akşamdan beri yerde duruyordu. Onu bekleyen *tostada*lar veya bir bardak *horchata* yoktu ama Damian'ı asıl kahreden, annesinin yatağıydı. MaMaLu'nun yatağı hiçbir zaman dağınık olmazdı ama şimdi otururken örtüler geri çekilmişti. Yastıklar çarpık ve tozlu duruyordu. Onu dışarı sürüklemişlerdi. Bu yatak yirmi üç yıldır yapılmamış bir şekilde, boş ve unutulmuş duruyordu.

Damian harekete geçti. Yastık çarşaflarını dışarı çıkarıp üstündeki tozu silkeledi. Yastıkları dövüp örtülerini tersyüz ettikten sonra biraz daha sarstı. Yatağı yapıp üzerinde tek bir kırışıklık olmayacak kadar gergin bir şekilde serdi. Örtüyü ters çevirip uçlarını kenara sokuşturdu. MaMaLu'nun yastığını yerleştirip geriye çekildi. Yerini tekrar değiştirip yeniden nasıl durduğuna baktı. Bir toz kütlesi örtülerin üzerine sinmişti ve Damian, MaMaLu'nun yatağını lekeleyecek bir şey kalmaması konusunda kararlı olduğu için her şeyi baştan yaptı.

Boğazında düğümlenen hisler patlak verdiğinde hâlâ çarşaflarla uğraşıyordu. Damian, Valdemoros'ta ona öldüğünü söylediklerinde MaMaLu için ağlamamıştı. Mezarına her yıl ayçiçeklerini bırakırken veya onun ufak *Lucky Strike* tenekesini açtığında da ağlamamıştı. Hüznü öfke tarafından engellenmişti. Ama şimdi öfkesi dinmişti. Annesinin intikamını almış, El Charro ile Warren Sedgewick'e, yaptıklarını ödetmişti. Artık yoklardı ve onlarla birlikte intikam arzusu dinmişti. Damian'ın tutunacak ve gözyaşlarını durduracak bir şeyi kalmamıştı. Ona işkence eden bütün o derin ve karanlık duygular toz olmuş iskelet yığını gibi, içi boş ve

tükenmişti. Nefret, öfke ve intikam bir illüzyondu. Kendi büyütüp beslediği, en sonunda meyvesini alamadığı boş bir döküntüydü.

Damian, MaMaLu'nun yatağına girip top gibi kıvrıldı. Buradan ayrıldığında bir çocuktu ve şimdi bir adam olarak geri dönmüştü. O zaman yalnızdı ve şimdiyse kimsesi yoktu. Tek acı fark ise, kefaret şansını kaybetmiş olmasıydı. Nefretine tutunmakla meşgulken aşkını bırakmıştı.

Damian, Skye'ı gördüğü son anı düşündü.

Hâlâ öfke dolusun, demişti.

Sonunda ona ne demeye çalıştığını anlamıştı.

29

CASA PALOMA'YI RESTORE ETMEK BÜYÜK ÇAPLI bir işti ama Damian'ın hem zamanı hem de yeterli kaynakları vardı. Sekiz yıl boyunca şirketini hapishaneden yönetmişti. Yalnızca talimatları gerekliydi, varlığı ise tercihe bağlıydı. Damian hedefine ulaşmıştı ama bu ona hiç konfor sağlamıyordu. Ana evi temizleyip, boyayıp yamalamakla kendini avutmaya çalıştı. Dışarıdaki asmaları sökmüş, fıskiyeler tekrar çalışabilsin diye boruları temizlemiş ve bahçeyi temizlemesi için bir grup bahçıvan tutmuştu. Çatıyı terakota döşemeyle kaplatmış ve dış cepheyi bir kat beyaz boyayla yenilemişti.

Ev yavaş yavaş tekrar hayat buluyordu. Bahçede çiçekler açmaya başlamıştı. Kelebekler ve sinekkuşları geri dönmüştü. Mekân yıllar boyunca yağmalanmıştı ama avizelerle beraber birçok orijinal mobilya yerinde duruyordu. Skye'ın annesi Adriana fazla dramatik bir kadındı. Damian yemek odasındaki kadife perdeleri saklamak istediğinden emin değildi. Warren'ın bir zamanlar El Charro ve adamlarıyla oturduğu masaya otururken ağır kırmızı kumaşı düşündü. Modası geçmiş bir refah sembolü gibi görünüyordu ama aynı zamanda güneşi fazlasıyla engelliyordu.

Yumuşak bir pat sesi düşüncelerini böldü. Restorasyon ekibi çoktan gitmişti ama eski ev bir sürü ses çıkarıyordu. Damian görmezden gelip perdeleri incelemeye devam etti.

İşte yine oradaydı. Bir başka pat sesi daha. Damian arkasını döndü. Eskiden saklandığı, Skye ve MaMaLu'nun Warren'ın

toplantısını bölmesini gözlediği antika dolaptan geliyordu. Damian önünde durup tekrar aşikâr bir ses duydu. Yüksek ihtimalle içerideki bir kuş veya sokak kedisi onu görmüştü. Öte yandan, yılan gibi o kadar da zararsız bir şey olmayabilirdi. Damian elleri ve dizleri üzerine çökerek kapıyı yavaşça açtı.

Esmer teni, darmadağınık örgüleriyle küçük ve cılız bir şeydi. Dizleri çenesine kadar çekilmişti ve ona kocaman kakao rengi gözleriyle bakıyordu. Okul amblemi olan beyaz bir gömlek ile koyu renk lacivert bir etek giyiyordu. Çoraplarının biri dizine kadar çekiliyken diğeri bileklerine kadar inmişti.

"Sorun değil," dedi Damian, kız onu tedbirli bir şekilde izlerken. "Saklanmana gerek yok." Elini uzatınca kız tutmayı reddetmişti.

Küçük bir kızın dolapta saklanması hiç beklemediği bir şeydi. Belki de babası işe aldığı adamlardan biriydi ve o da onu aramaya gelmişti. Belki okula giderken buradan geçmiş ve yıllardır terk edilmiş evde bir an hareket görmenin yarattığı merak onu Casa Paloma'ya çekmişti. Restorasyon ekibi çamurlu kamyonlarla araziye girip çıkıyordu ve işlerini yaparken bir sürü ses çıkarıyorlardı. Bir el arabası dolusu kırılmış fayans ve eski döşeme kapının önünde dizilmişti ama çiçekler çitlerden taşıyordu ve bir zamanlar sönük, solmuş olanlar şimdi gür ve yeşildi. Damian daha önce kimsenin içeri girmediğine şaşırmıştı. Küçük kız ilk ziyaretçisiydi ve belli ki yakalandığı için ürkmüştü.

"Sana zarar vermeyeceğim." Topuklarının üzerinde oturup kız kendisini incelerken bekledi. Tehlike tespit taramasından geçmiş olmalıydı çünkü kız dolaptan emekleyerek çıkıp önünde eteğiyle oynayarak durdu.

Damian başının belada olup da nasıl baş edeceğini bilmeme hissine fazlasıyla aşinaydı. Bir şekilde bu, cezanın kendisinden daha beterdi.

"İsmin ne?" diye sordu.

Kız bir an baktıktan sonra bakışlarını ayakkabısına çevirdi. Eskimişlerdi ve fazlasıyla giyilmiş görünüyorlardı.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" Öne eğilip bakışlarıyla buluşmaya çalıştı.

"Benden uzak dur!" Bacağını geri savurup tam da hayalarından onu sertçe tekmeledi.

İkisi arasında bir an delici bir bakışma oldu.

Dostum, nasıl böyle bir şey yapabilirsin? Damian yere çöküp hayalarını korumak için ellerini bacaklarının arasında tutarken kıza inanmayan gözlerle baktı.

Amantanrımhayır. Bu. Fena. Acıttı.

İki büklüm olurken nefesini düzenlemeye çalıştı.

Damian'ın hayalarından acı yayılırken böbreğinde yerleşmeden önce karnında bir yangına sebep olmuştu. Dizinden göğsüne kadar tüm kasları sanki aynı anda spazm geçiriyor gibiydi. Damian'ın başı dönmeye başladı. Şiddetli bir mide bulantısı vardı ama kusma dürtüsünün önüne geçti çünkü ufacık bir hareket acıyı artırıyordu. Birkaç keskin, acı verici nefesten sonra vücuda yayılan acı her kalp atışıyla hafiflemişti.

Damian gözlerini açtı. Kız gitmişti. Hayaları yok edilmişti. İmha edilmişti. Bundan kesinlikle emindi. Yerde yatarken vücudunun geri kalanını yokladı.

Bacaklar? Evet, hâlâ *buradalar.*

Kollar? Yerlerinde ve hâlâ iş görüyor.

Göğüs? Bütün sistemler hazır.

Hayalar?

Hadi ama, hayalar? Hayatta, kaptan. Mutlu olmasa da hayatta.

Damian derin bir nefes alıp dolaptaki boş yere baktı. Hapishanede sekiz yıl hayatta kalmıştı ama küçük bir kızdan yediği tekme onu gülme krizi ile varoluşsal krize sokmuştu. Bir bebek gibi kıvrılmış yatarken kahkaha atmaya başladı. Damian, sızlayan hayalarını tutarken, Skye ve adadan beri ilk kez bu kadar gülüyordu.

30

CASA PALOMA'DA DOKUNULMAMIŞ BİR ODA VARdı. Damian olabildiğince görmezden gelmişti ama Skye'ın odası kapalı olduğu hâlde, yanından geçerken hep onu çağırıyordu. Damian sonunda içeri girince kahkaha atan, şarkı söyleyen ve yatakta zıplayan çocukluk hayaletlerini uyandırmıştı. Yoluna yere saçılmış origami hayvanlar çıkmıştı ve aklını uzak hatıralarının fısıltılarıyla doldurmuşlardı. Damian artık onlara karşı savunmasızdı. Onları geride tutacak bir bariyeri, onları bağlayan bir öfke veya nefret zinciri yoktu. Onları duymuş, görmüş ve hepsini hissetmişti.

Skye çikolatalı, fıstık ezmeli dondurmayı burada yalayıp yutmuştu. Eh, her neyse, payına düşmemişti.

Burada onun yansımasını dikkatle incelemesini izlemiş ve Skye ondan karton bir diş yapmasını istemişti.

Skye yatmadan önce duasını söylerken burada çember hâlinde MaMaLu ve Skye ile el ele tutuşmuşlardı.

Damian odayı süpürüp örümcek ağlarını temizlerken anılar daha keskin, daha net ve acı verici olmuştu ama aynı zamanda nostaljik tatlar veren kristal şeker parçaların erimesi gibi, tekrar tekrar tadına bakılıp keyfinin çıkarılması gerekecek kadar tatlı anlardı.

Damian tozlu yatak örtüsünü katlayıp kontrplak camı zorla açtı. Güneş içeri girerek duvarları, köşeleri ve kitaplığı aydınlatıyordu. Skye'ın yatak odasının önündeki ağaç kocaman olmuştu.

Bir zamanlar tırmandığı dallar şimdi çatıya değiyordu. Damian başını geriye uzatıp nereye kadar çıktığına bakarken dallardan bir çift kahverengi bacağın sallandığını gördü. Eskimiş ayakkabılarıyla hayalarını tekmeleyen kızdı. Ağacın gövdesine yaslanmış, kitap okuyordu ve birinin onu incelediğinden habersizdi.

Damian istemsizce hayalarını tuttu.

Burada ne halt ediyordu?

Hemen içeri dönüp camı tekrar kilitlemeyi düşündü. Hayaları hâlâ sızlıyordu ama hakkını vermeliydi. Uğraşılacak bir kız değildi. Kahkaha atıp rafları düzenlemeye döndü. MaMaLu'nun bir zamanlar ona ve Skye'a okuduğu kitapları elden geçiriyordu. En iyi hikâyeler bunlar değil, aklından uydurduklarıydı. Etrafında asılı duruyorlardı. Damian derin bir nefes alırken, ciğerlerini MaMaLu'nun sesi ve kelimeleriyle doldurarak içine çekmeyi istiyordu. Kolunu uzatıp üç yüz altmış derece dönerek bunları içine çekerken... birden donakaldı.

Bir çift koyu renk göz onu izliyordu.

Kız şimdi camla aynı hizada olan alçak dallardan birinde oturuyordu. Üstünde yine okul üniforması vardı. Kitabı eteğinin bel kısmına sıkıştırılmıştı ve onu gördüğünde ağaçtan inmeye hazır görünüyordu.

Tozlu odada göğsünü kabartıp balerin adayı gibi döndüğünden, Damian'ın, en iyi ânında yakalanmadığı söylenebilirdi. Ellerini indirdi ve kızın bakışlarıyla buluştu. Belki de ona vahşi batı filmlerindeki gibi kısık gözlerle bakarsa kız ağaçtan inmeye devam ederdi.

İnmedi. O da aynı şekilde Damian'a bakarken kızın, onu takip etmeye çalışsa da ağacın onu taşıyamayacağı bilgisiyle kendini bilmiş bir hâli vardı.

Bir süre bakıştılar, Damian dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrıldığını hissetti. Bunu hırlamaya dönüştürüp arkasını dönerek kendini odayı temizleme işlemine verdi. Kızı bakış açısında tutmuştu. Tekrar Ninja gibi üstüne saldırırsa diye gardını indirmeye niyetli değildi.

Origamiler için kullandığı cinste bir avuç renkli kâğıt bulduğunda odayı temizlemeyi neredeyse bitirmişti. Bunları ona Skye almıştı; bir an, ona bir şey yaptığında Skye'ın yaşadığı sevince dair bir sahne anımsadı.

Sanki başka bir hayat gibiydi ama Damian'ın parmakları bu kâğıdı hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Artık sararıp solmuş olan yeşil kâğıdı aldı. Kuğu şekli verilmiş kâğıt hâlâ odadaki en parlak şeydi. MaMaLu'nun Skye ile ona her şey değişmeden önce anlattığı en son hikâyeydi. Damian sanki bıraktığı yerden devam ediyormuş gibi hissediyordu. Ama MaMaLu ve Skye orada değildi. Kimse yoktu. Kendisine, okuyor gibi yaptığı kitaptansa onu izlemenin daha eğlenceli olduğunu düşündüren küçük kız dışında.

Damian kuğuyu ona uzattı ama kız onu görmezden gelip gözlerini kitabında tuttu. O yüzden pencere kenarına koyup iki torba dolusu çöpü atmak için alt kata indi. Tekrar yukarı çıktığında kız gitmişti. Origami kuğu da.

31

DAMIAN KIZI TEKRAR GÖRDÜĞÜNDE MUTFAĞI boyuyordu. Her gün okuldan sonra aynı saatte uğruyor gibiydi. Göletin yanında diz çöküp suyla tekrar tanıştırdığı balıkları besliyordu. Kucağında yarısı soyulmuş bir portakal vardı. Parçalarını dişleriyle birer birer ayırıp içini dışına çıkarırken, birazını balıklara ayırıp gerisini kendisi yiyordu.

Damian'a göre, gün ışığı ve çimenlerle çevrelenmişken dünyasının portakal ve balık göletine yoğunlaşması, çocukluğun en güzel anlarından biriydi. Kesinlikle tamamen âna kapılmıştı. Geçmiş veya gelecekten muaftı ve ânı saf bir zevkle yaşıyordu - tutunulacak, yaşanacak ve deneyimlenebilecek şeylerin zevkiyle. Damian'ın öğrenmesi gereken bir dersti bu. Geçmişin hayatını gölgelemesine izin vermişti. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordu ama elinde *şu an* vardı. Şu an da güzel ve bulutsuz bir gündü. Damian önünde sakin ve uçsuz bucaksız okyanusu hayal etti. Teknesi yakında demirlenmiş olmasına rağmen hapishaneden beri hiç denizlere açılmamıştı. Casa Paloma'yı restore etmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki özgürlüğünün tadını çıkarmaya vakti olmamıştı ve daha da önemlisi, canı istemiyordu. Ama küçük kızın, portakalını bitirip gitmeden önce elini gölette yıkamasını izlerken Damian tekrar rüzgâr ve denize özlem duydu.

Boyayı bırakıp evi kilitledi ve öğleden sonrasını eski arkadaşlarıyla bir araya gelerek geçirdi. Tekrar teknesi, masmavi bir gökyüzü ve parlak okyanusla beraberdi.

Damian küçük kız için daha çok origami kuğu yaptı. Onları bulabileceği yerlerde bırakıyordu: dış kapıya sıkıştırılmış, verandada, Skye'ın camının önündeki ağacın dalında. Onunla hiç konuşmadı ama kuğuları hep alıyor ve karanlık olmadan daima gidiyordu.

Damian, Casa Paloma ile Paza del Mar'ın arasında kalan pazara uğradı. Taze meyve, sebze ve et aldı. Raflardaki konserve tonbalıklarını gördüğünde alışverişi neredeyse bitmek üzereydi.

Sana bir şey yaptım, demişti Skye.

Ceviche'si, yediği en berbat şeylerden biriydi ama o dört kelime, sıkıca korunmuş dünyasını parçalara ayırmıştı. Kimse onu sevmemiş, onun için savaşmamış veya ona kendini Skye'ın hissettirdiği gibi hissettirmemişti. Hâlâ hissettirdiği şekilde.

Çoğu günler Skye'la ilgili düşünceleri kafasından uzaklaştıracak kadar kendini meşgul edebiliyordu. Geceler ise farklıydı. Geceleri hiçbir savunması yoktu. Geceleri kocaman bir açlığın içinde yatarken, sanki kendini onun tarafından yutuluyormuş gibi hissediyordu. Hiçbir şey, yastığının altındaki *Lucky Strike* kutusu bile kalbinin ortasındaki, ruhunu emen boşluğa düşmekten kendisini kurtaramıyordu.

Marketten dönerken Damian, Skye'ın nerede olduğunu; onu ondan daha çok hak eden, acıdan çok mutluluk getiren birini bulup bulmadığını merak etti. Bilerek onun hakkında bilgi toplamamıştı. Eğer nerede yaşadığını, nerede çalıştığını, nerede alışveriş yaptığını bilirse onu bulmadan durabileceğini düşünemiyordu. Onu caddenin karşısında görse bile ne yapacağını bilemiyordu. Onsuz yaşamak ıstıraptı ama mutlu da olsa onu biriyle görme düşüncesi katlanılmazdı.

Damian dört alışveriş poşetini mutfağa bırakıp gerisini almak için arabaya gitti. Tam ana kapıya varmıştı ki küçük kız geri kalanını sürükleyerek yanından geçti.

"Başka bir şey yapabilir misin?" Kendini taburelerden birine fırlatıp tezgâha bir origami kuğu bıraktı.

"Kuğulardan hoşlanmıyor musun?" Göletin oradaki taşın altına birkaç gün önce kafası dışarı çıkmış şekilde bir tane bırakmıştı.

"Neden sadece kuğu yapıyorsun?"

"Çünkü annem bana bu arazide büyülü kuğuların saklandığını söyledi. Birini bile bulamadım ama bana onları hatırlatıyorsun."

"Ben mi?"

"Evet. Beni güldürüyorsun. Bu güçlü bir büyü. Aynı zamanda büyüyünce güzel bir kuğuya dönüşeceğini düşünüyorum."

"Bana çirkin ördek yavrusu mu diyorsun?" Tabureden atlayıp onunla yüzleşti.

"Hayır. Ben sadece..." Damian hayalarını tutup içgüdüsel bir şekilde geri zıpladı. Küçük kızın, tavşan gibi zıplamasına sebep olmasından hoşlanmıyordu. "Ne olduğunu biliyor musun? Zorbanın tekisin. Beni tekmeledin, gözetledin, buraya iznim olmadan girip çıkıyorsun ve şimdi de bana gözdağı vermeye çalışıyorsun."

Kız ellerini kalçalarına dayamış, Damian ise hayalarını korurken birbirlerine sertçe baktılar.

"'Gözdağı' ne demek?" diye sordu.

"Korkutmak, dehşete düşürmek, birini itip kakmak."

Kaşlarını çatışı yumuşadı. Bu fikirden hoşlanmışa benziyordu. "Komiksin," dedi ve sonra yüzünde bir sıntış belirdi.

"Ve senin de gamzelerin var." Damian iğrenirmiş gibi numara yaptı.

Sessizce durup Damian'ın aldıklarını yerleştirmesini izledi.

"Burası artık güzel görünüyor," dedi. "Her zaman çok hüzünlü duruyordu."

"Sevdin mi?"

"Güzel oldu," diyerek onu bir an inceledi. "İsmin ne?"

"*Bandido*ların isimleri olmaz."

"Sen *bandido* değilsin," diyerek kıkırdadı. "*Bandido*lár karmaşa yaratırlar. Sen güzelleştirdin."

"Teşekkür ederim. Ailen sorun etmediği sürece istediğin zaman gelebilirsin."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bu doğru olabilir ama eminim annen nerede olduğunu bilmek isteyecektir. Evde seni mi bekliyor?"

"Annem Valdemoros'ta."

Damian karnına bir şey batıyor gibi hissetti. Kelime onda gri, betonerme hatıralar canlandırmıştı. Babasını sormak istiyordu ama babasız büyüyen biri olarak daha hassas davrandı. "Ailenden başka biri var mı?"

Omuz silkti.

"Seninle kim ilgileniyor?" diye sordu Damian.

"Annem, elbette." Soru karşısında şaşırmış görünüyordu.

Damian, Valdemoros'a çocukların belli bir yaşa kadar anneleriyle kabul edildiğini biliyordu. Okula gitmelerine izin verdiklerini bilmiyordu.

"Annen ne zaman çıkacak?"

"Yakında."

Sanki konuyu geçiştiriyor gibi görünüyordu ama bu, Casa Paloma'ya neden uğradığını açıklıyordu. Valdemoros'un zulmüne geri dönmeden önce kısa bir paydostu.

"Şimdi gitmem gerekiyor," dedi ve tezgâhtan kuğusunu alıp cebine soktu.

Damian kapıda bıraktığı yeşil kanvas okul çantasını almasını izledi.

"Bana ismini söylemedin."

"Sierra. İsmim Sierra." Arkasını dönüp dış kapıya doğru yürüdü.

Damian, Sierra'yı tekrar gördüğünde Rafael ile konuşmasını yeni bitirmişti. Dolaplara yerleştirdiği cam paneli neredeyse düşürmek üzereydi.

"Sana ne oldu böyle?"

"Bit," diye cevapladı.

Uzun koyu renk bukleleri sıfıra yakın kesilmişti ve bir gecede çökmüş gibi görünüyordu. Yüksek ihtimalle yüzünde kocaman duran ceylan gibi gözleri yüzündendi ama Damian kalbinin burkulduğunu hissetti. Valdemoros bir çocuğa göre bir yer değildi. Bit, karşılaşacağı korkuların en önemsiziydi. MaMaLu'yu hapishaneye götürdüklerinde küçük olsaydı kendisi de bu çocuk gibi olabilirdi. Sierra olabilirdi.

"Bugün eğlenceli bir şey yapmak ister misin?"

Çantasını yere bırakıp hızlıca onun olmaya başlayan tabureye oturdu. "Nedir?"

"Daha önce hiç tekneye bindin mi?"

Sierra'nın gözleri parladı.

Hem sudaki hem de dışındaki tüm maceralarının başlangıcıydı. Damian, Sierra'ya oltayla nasıl yem atacağını, dümeni nasıl tutacağını, gökyüzünü nasıl okuyacağını öğretmişti. Sierra onu matematik ödevini yapması için kandırmaya uğraştı, ta ki Damian tüm sorulara yanlış cevap vermeye başlayıp ev ödevinden sonsuza dek uzaklaştırılana kadar. Kıza origami kuğuları nasıl yaptığını öğretmeye çalışmıştı ama odaklanma ve disiplin gerektiriyordu. Üzerlerinden kayacak tırabzanlar, yakalayacak uğurböcekleri ve gitmeden önce yiyeceği dondurmalar varken nasıl yapabilirdi ki? Kuğuları kaba sabaydı, karmaşıktı ve gagalarının üstüne düşüyorlardı.

Damian ile Sierra okuldan önceki iki saat boyunca kavga etmiş, tartışmış ve kahkahayla gülmüşlerdi. Bir hafta, iki hafta, derken üç hafta böylece geçip gitti. Damian yavaş yavaş iyileşmeye başladı. Geceleri hâlâ Skye'a karşı hissettiği yoğun özlemle geçiyordu ama Sierra'nın geldiği günlerde dört gözle beklediği bir şey oluyordu. Rafael, ziyarete geldiğinde bariz değişimi fark etmişti.

"Kahretsin. Burası mükemmel görünüyor." Odadan odaya gezinmişti. "Ama sen." Damian'ın sırtına vurdu. "Sen daha iyi görünüyorsun."

Damian yıllarca hapsedilmenin getirdiği solukluğu kaybetmişti. Kendini hapiste fit tutmuştu ama şimdi kökleri olan bir adamın kuvvetine sahipti. Casa Paloma eviydi ve Damian yalnızca binayı yenilemiyor; aynı zamanda mutluluğu tekrar öğreniyor, kendini yeniden sarıyor, dünyayı Sierra'nın gözünden tekrar görüyordu.

"Eh, bu küçük kızla tanışacak mıyım?" diye sordu Rafael, Damian'ın bakması gereken belgeleri kenara koyarken.

"Bugün olmaz. Bugün *Dia de Los Muertos*."

Ölüler Günü, Meksikalıların iki gün boyunca kutladığı bir festivaldi. *Dia de los Angelitos*, ölen çocukların ruhuna adanmıştı ve hemen ardından gelen *Dia de Los Muertos* ise ölen yetişkinleri onurlandırıyordu. Ölüler Günü ölen sevdiklerinizi hatırlayacağınız, hayatın devamını kutlayacağınız bir zamandı. Damian için önemli bir gündü çünkü sonunda MaMaLu'ya onun anısını onurlandıracak, tamamlanmış yeni bir mezar taşı almıştı. Özel olarak yapılması haftalar sürmüştü ve bugün yerleştirileceğine dair sabah bir telefon almıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu Rafael.

"Hazırım," dedi Damian.

Paza del Mar'a sürerken yolun iki yanını çevreleyen yenilikleri fark ediyorlardı. Küçük evler gösterişli malikâneler, oteller, dükkânlar ve restoranlar arasında serpiştirilmişti. Bölge iki dönemden geçmişti: El Charro öncesi ve El Charro sonrası. Bir zamanlar uyuşturucu tacirinin işlerini halletmesi için kullanılan küçük bir balıkçı kasabası olarak kullanılan yer, adamın ölümünden sonra gelişmişti. Suç oranı düşmüş, turistler gelmeye başlayınca iş fırsatları ve ticaret artmıştı. Yabancıların varlığı, karteli Paza del Mar'ı tekrar ele geçirme fikrinden caydırmıştı. Çapraz ateşte kalmış bir turist kötü haberdi. Eninde sonunda uluslararası dikkati çekerdi ve *capo*lar ilgi odağından uzakta kal-

mayı tercih ediyorlardı. Uyuyan küçük köyden korku gölgeleri yavaşça kalkıyordu. Çekici, rahat bir kaçamak yeri hâline geliyordu ve burada yaşayanlar bunu sağlayan, şimdi birer adam olarak Camila'nın Yeri dışında park eden o iki küçük çocuğu hiç bilmiyorlardı.

Rafael, ailesinin çalıştığı *cantina* olan *La Sombra*'yı alıp adını değiştirmiş ve yerlilerin en sevdiği mekân hâline getirmişti. Kasabadayken her daim uğrar, nasıl idare edildiğini kontrol eder, menüyü onaylayıp ilgilenmesi gereken şeyleri düzenlerdi. Şu anda beyaz, mavi ve güzel boyası, yüksek tavanı ve bütün dükkânı yeşillikle çevreleyen bahçesiyle öncekinden iki kat daha büyüktü. Yemekler taze ve lezzetliydi. Hafta sonlarında canlı müzik çalınıyordu. Akordeonlar, gitarlar buz gibi soğuk *cervezas*a eşlik ederken mutfaktan buharı tüten biftekli tacolar, peynir, jalapeno ve kabak tohumu soslu deniztarağı servis ediliyordu.

Camila'nın Yeri Ölüler Günü'nde kapalıydı ama Rafael ailesinin öldüğü yere bir kova dolusu *cempasuchil*, yani vahşi kadife çiçeği bıraktı. Damian, MaMaLu'nun geleneği ona açıkladığını hatırlıyordu. Ölenlerin, ailelerine ve arkadaşlarına geri verildiği, ölülerle dirilerin kısa süreliğine olsa da bir araya geldiği bir zaman olduğuna inanılıyordu. Kadife çiçekleri ise canlı renk ve kokularıyla ruhları ailelerine yönlendirmeye yarıyordu. Damian ile Rafael, Juan Pablo ve Camila'nın radyonun çatırtılı sesiyle bir zamanlar dans ettiği boş restoranda sessizce dururken çifte dair anılarını onurlandırıyorlardı.

Dışarı çıktıklarında mezarlığa doğru yol alan insan kalabalığını takip ettiler. Caddeler kâğıt kafatasları, canlı fenerler ve rüzgârla dans eden plastik iskeletlerle süslenmişti. Balıkçılar sandallarında suya yansıyan meşalelerle gece nöbeti tutuyorlardı.

Archangel Michael heykeli bu öğle sonrasında parlıyor ve kilisenin girişini koruyordu. Arkasındaki mezarlıklarda aileler mezarlığın yanında piknik örtülerinin üzerinde oturuyor, sevdiklerinin yiyeceklerini yiyorlardı. Bir yığın meyve, fıstık, doldurulmuş hindi, bir sürü *tortilla* ve *pan de muerto* adı verilen

Ölüler Günü ekmeği vardı. Diğerleri hâlâ lahitleri temizliyor, *ofrenda*ları kuruyorlardı. Yani mumlarla, esanslarla, kadife çiçekleriyle, *calaveras*lar ve canlı kırmızı horozibiği çiçekleriyle mihrabı süslemişlerdi. Oyuncaklar, su, sıcak çikolata ve şekerler *angelitos** için serilmişken yetişkinlere mezcal ve tekila shotları ile sigara sunuluyordu. Gözün görebildiği her yerde insanlar yiyor, içiyor, kart oynuyor ve eski günlerden konuşuyorlardı.

Damian, MaMaLu'nun mezarının yanı başında durdu. Yeni mezar taşı basitti. Çok büyük veya süslü değil, tam da onun isteyebileceği şekildeydi. Yazıtı okuduğunda üstüne bir huzur çöktü. Mahkûm numarasının silindiğinden emin olmuştu. Hırsız değildi ve o şekilde hatırlanmamalıydı. Damian henüz tam olarak öldüğü güne karar verememişse de artık ölüm tarihi kısmı doldurulmuştu. Valdemoros'un karşısındaki ağaçların gölgesinde en son şarkı söylediğini duyduğu tarihi yazmıştı.

"Mumlarla çiçekleri kim getirdi?" diye sordu Rafael.

MaMaLu'nun mezarı renkli kâğıt çelenkler ve cam kavanozda kıpraşan mumlarla kaplanmıştı. Canlı kadife çiçeğinden oluşan zeminin ortasında ise kâğıt hamurundan bir kafatası vardı.

"Hey, Bandido!" Damian, birinin kolunu çekiştirdiğini hissetti.

"Sierra." Sırıtıp onu kucağına kaldırmıştı.

Kot pantolon, siyah bir kapüşonlu ve neon yeşili bağcıkları olan spor ayakkabılar giyiyordu.

"Lütfen beni yere indir," dedi biraz ciddi bir şekilde, sanki onu utandırmıştı.

"Elbette," diyerek ona uydu.

"Sonunda seni parmağında oynatacak bir kız," dedi Rafael.

"Sen kimsin?" diyerek gözlerini kısıp ona baktı Sierra.

Damian onları tanıştırdıktan sonra Sierra'ya döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Annemle beraber geldik." Kalabalıktaki birini işaret etti. "Annenin hapishanede olduğunu sanıyordum. Çıktı mı?"

* (İsp.) Minik melekler. Yazar burada kelimeyi çocuklar için kullanmış -ç.n

Sierra başını kaşıdı.

"Valdemoros'ta olduğunu söylemiştin."

"Annem orada *çalışıyor*, şapşik."

"O zaman sen de orada... onunla kalmıyorsun?"

"Valdemoros'ta yaşamak mı?" diyerek kahkaha attı Sierra. "Ama saçın. Bitler. Hapishaneden kaptığını sanmıştım."

"Çünkü arada sırada annemle beraber hapishaneye gidiyorum. Bazen bana söylediklerini unutuveriyorum. Kızlardan birinin saçını örmesine izin verdim. Ben de onunkini örerken aynı tarağı paylaştık."

Damian omuzlarından yük kalkana kadar, Sierra hakkındaki yanlış varsayımlarının onu ne kadar etkilediğinin farkına varmamıştı. Haya tekmeleyen küçük kız kalbinde yer edinmişti.

"Hâlâ süslemem gereken mezarlar var." Tuttuğu iki kovayı kaldırdı. "Büyükannem ve büyükbabamınkiler kaldı. Yardım etmek ister misin?"

"Siz önden gidin," dedi Rafael. "Ben burada bekleyeceğim."

Damian, Sierra'nın onu kalabalığın arasından mezarlığın uzak bir köşesindeki başka bir mezara sürüklemesine izin verdi. Arsalar daha genişti ve uzun mermerler ve pürüzsüz granit taşlarla işaretlenmişlerdi. Kesinlikle mahkûmlara ayrılan bir bölüm değildi.

"İşte," dedi Sierra. Taşın tozunu silmeye başlayıp ona kovayı verdi. "Sen çiçekleri ve diğer şeyleri yap."

"Emredersin, patron," dedi Damian kadife çiçekleri mezarda ayarlarken.

Diğer kovaya uzanıp biraz mum ile MaMaLu'nun mezarında gördüğüne benzer kâğıt hamurundan kafatası çıkardı.

"Bunlardan baya satmış olmalılar," dedi havaya kaldırırken.

"Onları ben yaptım," dedi Sierra mezardan geriye doğru çekilerek.

Adriana Nina Sedgewick'in anısına, yazıyordu taşta.

Damian tuttuğu kafatasını bıraktı. "Adriana... Sedgewick." Başı öyle fena dönüyordu ki güçlükle konuşabildi.

"Annemin annesi. Babamın annesi ise diğer tarafta gömülü. Ona da kâğıt kafatası yaptım. Bu da büyükbabam." Sierra yandaki mezara gitti. Daha yeni görünüyordu ve o kadar temizlik gerektirmiyordu.

Damian taşa kazınan isimden ötesini göremiyordu.

Warren Henderson Sedgewick.

"Onlarla hiç tanışmadım ama annem, Büyükbaba Warren'ın Büyükanne Adriana'yı çok sevdiğini söyledi." Sierra konuşmaya devam ederken sözcükler Damian'ın üzerine serseri asteroidler gibi geliyor, onu yörüngesinden çıkararak sersem ve şaşkın bir şekilde tam bir kaosa gönderiyordu.

"Öldüğünde," diye sözlerine devam etti, "büyükbabam onun yanına gömülmek istemiş. Annem ve büyükbabam San Diego'da yaşıyorlardı. Amerika'da bir yer. Ama büyükbabamı gömmeye geldiğinde annem burada kaldı. Burada büyüdüğü için olduğunu söylüyor ama aynı zamanda büyükannelerim ve büyükbabam burada gömülü olduğu için diye düşünüyorum. Diğer büyükbabamı tanımıyorum. Babamı da bilmiyorum. İsmi Damian. Hapishanede olan o. Gerçek hapishane. Orada annem gibi çalış–"

"Sierra! Her tarafta seni arıyorum. Benimle..." Skye durakladı. İki elinde de mum taşıyordu. Sert bir şekilde nefesini vermesiyle sönmüşlerdi.

Damian kadife çiçeklerin önünde, Skye ise ailesinin mezarları arasında durup kızı onları tanıştırırken mezar taşlarına tutunuyordu. İkisi de kaskatı kesilmiş duruyorlardı.

"Bu yeni arkadaşım, anne. Bazen okuldan sonra onu ziyaret ediyorum..." dedi ama ne Damian ne de Skye onu dinliyordu.

Sevdiklerini kaybetmiş aileler etraflarında küçük gruplar hâlinde toplanmıştı. Ve ikisi işte burada, birbirini kaybetmiş ama MaMaLu, Warren ve Adriana tarafından tekrar bir araya getirilmiş şekilde duruyorlardı. Bir anlığına sanki ölüler dirilerle bir araya gelmiş, sanki hepsi bir yerde aynı anda, onları daha az kusursuz hâle getirmeyen bütün kusurları, seçimleri ve hata-

larıyla toplanmışlardı. Warren'ın veya Damian'ın yaptıklarının nedeninin ve Skye'ın Sierra'yı neden Damian'dan gizlediğinin bir önemi yoktu.

Eninde sonunda hepimiz, elimizden gelenin en iyisini yaparız ve yolumuza devam ederken hikâyeler üretiriz. Onları yazar, yönetir ve hayatımıza yansıtırız. Bazen diğer insanların hayatına girer, bazen de giremeyiz ama her hikâyenin ardında mutlaka bir hikâye, ancak küçük bir parçasını görebileceğimiz bir bağlantı vardır. Çünkü doğduğumuzda oradadır ve biz öldükten sonra da olmaya devam edecektir. Bütün bunları tek bir yaşama kim sığdırabilir ki?

Skye ve Damian o anla güçlükle baş edebiliyorlardı. Fazlasıyla dolu bir andı – bir sürü düşünce, duygu, intikam ve ayrılıkla dolu. Çok uzun yıllar. Çok fazla boşluk. Her şey genişledi; damarlar geriliyor, sonra tekrar büzüşüyor, şeklini ve formunu kaybediyordu; ta ki, en ufak bir bahaneyle patlamaya hazır titrek bir balon gibi aralarında asılı duran o âna kadar.

"Bunların kalanını nereye bırakayım?" Nick Turner, Skye'ın yanına gelip tuttuğu poşetleri bıraktı.

Damian gerçekliğe döndüğünü hissetti. Çok fazla şey kazanıp çok fazla şey kaybetmişti. Sierra ve Skye ulaşabileceği bir mesafedeydiler ama onları tekrar kaybediyordu. Skye, onun çocuğunu doğurmuş olabilirdi ama Nick'e geri dönmüştü. Hem neden dönmeyecekti ki? Bir ara onunla çıkmıştı. Tanıdıktı, başarılı ve istikrarlıydı. Babası bunu belli ki onaylıyordu. Davalarını gören avukat olduğu için Skye'ın başından neler geçtiğini biliyordu. Warren'ın cenazesinde ona eşlik etmiş miydi? Damian hapishanede onu uzak tutarken, Skye'ın ağladığı omuz olmuş muydu? Sierra kaç yaşındaydı o zamanlar? Birkaç aylık mı? Bütün bu süre boyunca beraberler miydi? Bu yüzden mi Skye hapishanede çalışıyordu? Nick'e davalarında yardımcı olmak için mi oradaydı? Nick araya girip Sierra'yı kendi çocuğu olarak kabul etmiş miydi?

Her soru Damian'ı daha da derinden yaralıyordu. Damian

babasız büyümüştü ve kendi kızının da babasız büyüdüğü düşüncesi onu kahretmişti. Sierra belli ki onun hakkında kendinin kızı hakkında bildiğinden daha fazlasını biliyordu. Skye ona hapishanede olduğu gerçeği dışında ne anlatmıştı? Kızı hiç onu görmek istemiş miydi? Neden babasından hiçbir haber almadıklarını merak etmiş miydi? Eğer şimdi gerçeği bilseydi ne söylerdi? Utanır mıydı? Dehşete düşer miydi? Ondan kaçar mıydı?

Skye'ın kime bakıp kaldığını anlamak Nick'in birkaç dakikasını almıştı. Gözleri Damian'a çekildiğinde Skye'dan Sierra'ya ve sonra dönüp tekrar Damian'a baktı. Rahatsızlığı açıkça ortadaydı. Skye ve Damian gibi o da durumu nasıl idare edeceğini bilemiyordu. Sierra, Warren'ın mezarına kâğıt çelenkler bırakırken etrafındaki gerginlikten habersizdi.

Damian, Skye'ın elindeki sönmüş mumları, Nick'in ayağının dibindeki süsleri ve yüzlerindeki şaşkın ifadeyi gördü. Mükemmel akşamlarını bozan beklenmedik bir yabancıydı. Hapisten birkaç ay erken çıkmıştı ama şimdi acıyı hapsedebilmesi için hâlâ parmaklıklar ardında olmayı diliyordu. Bilmemek tam bir felaketse bu tamamen farklı bir işkenceydi.

Damian ayağa kalkıp kot pantolonuna yapışan kadife çiçeklerini silkeledi ve etraflarını saran insan kalabalığına döndü. Etrafındaki, isimleri ve yüzleri olmayan kalabalığa minnettardı. Yaşayanlar arasında ölü olmanın böyle hissettirdiğini düşünüyordu.

"Beni buradan çıkar," dedi Rafael'i bulunca. "Beni çok, çok uzaklara götür."

5. KISIM
Skye

32

UYKU İLE UYANIKLIK ARASINDA GİDİP GELİRKEN Sierra, Damian ve benim yeşil iguanalar olduğumuz, terk edilmiş bir adada güneşlendiğimize dair tuhaf rüyalar görüyordum. Kesik kuyruklu bendim ama her yer sıcak ve güzel olduğu için bir önemi yoktu. Dondurma fasulyeleri yiyorduk ve Sierra tükürmek yerine tohumlarını çiğniyordu.

Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.

"Yapma," diye mırıldanırken kendi sesime uyandım.

Damian'ı iki hafta önce mezarlıkta gördüğümden beri böyleydi. Örtüler ayağımın dibinde bir yığın hâline gelene kadar dönüp durduğum huzursuz geceler geçiriyordum. Damian'ı tekrar görmek, ardında artçılar bırakan ufak patlamalara sebep olmuştu. Casa Paloma'yı satın aldığını ve Sierra'nın onunla zaman geçirdiğini öğrenmek büyük bir şok yaratmıştı. Bekâr bir anne olmanın zorlukları vardı ama şimdi Sierra'nın okuldan sonra, tembih edildiği gibi eve geldiğini düşündüğüm için aptal ve ihmalkâr hissediyordum. Ölüler Günü'nden beri Damian'dan ses seda çıkmaması beni geriyordu. Dışarıdan umursamıyor gibi görünüyordum ama içten içe tam bir karmaşaydım.

Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.

İşte yine o ses. O kahrolası ses. Tam olarak...

Damian yatağımın dibindeki sandalyede oturup beni izliyordu. Işık açıldığında yerinden kıpırdamadı. Fıstıkları ağzına atmaya devam etti. Bulunduğu alana nasıl sahip olduğunu,

geçmişte kalp çarpıntıları hissetmeme sebep olan varlığını tamamen siyah bir takım elbiseye soktuğunu görmezden gelmek imkânsızdı. Sanki uzakta olduğu o sekiz yıl boyunca hep burada oturuyor gibiydi çünkü aklım hep ondaydı ve kalbimdeki çatlaklardan sinsice sızıyordu. Sierra'nın yüzünde, güçlü tırnaklarının beyazında, parmağını doladığında kıvrılan saçlarının dibinde onu her gün görüyordum. Sierra'nın uykulu sesinde onu duyuyor, inatçı karakterinde onunla savaşıyor ve sıcak sarılmasında onu hissediyordum. Ama ondan geriye kalan parçalar aslı gibi olamazdı. Bir bütün olan, gerçek ve hükmedici kişiliğinin yerini tutamazdı. Binlerce güneş bir araya gelmiş ve kömür karası gözlerinin altında ne tür duygular kaynıyorsa beni bakışlarıyla yakıyordu.

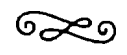
Sanki beni yok olmaktan kurtarabilecekmiş gibi örtüleri göğsüme çektim. Bugünün, bu yüzleşmenin bir gün gerçekleşeceğini biliyordum ve ödüm kopuyordu. Eğer bildiğim bir şey varsa, Damian ile asla ama *asla* tartışmaya girmemeliydiniz. Annesini ondan aldığı için babamı hiçbir zaman affetmemişti. Kızını ondan sakladığım için aynısını bana da yapar mıydı?

"Bana neden söylemedin?" Tüylerimi diken diken edecek bir sakinlik ve dikkatle tuttuğu fıstık külahını kenara bıraktı. İlk defa kucağındaki dosyayı fark ettim. Açıp üstteki kâğıdı inceleyerek bana fırlattı. Havada uçuşarak yanıma indi.

Damian bana alma fırsatı vermemişti. Bana bir kâğıt daha fırlattı, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Sanki etrafımda tüyler uçuşuyor gibiydi. Bir tanesini kapıp içeriğine göz gezdirdim. Sayfanın başındaki özel dedektifin logosundan benim hakkımda yazılmış bir rapor gibi görünüyordu: adresim, finansal durumum, medeni hâlim. Başka bir kâğıt daha aldım. Sierra'nın doğum sertifikasının bir kopyasıydı. Sonraki iş programımı, Valdemoros'taki işimi anlatıyordu. Nerelerde olduğum, neler yaptığım, nerede yaşadığım, kredi kartı ekstrem, dergi aboneliklerim... Son sekiz yıldaki her şey siyah beyaz kâğıtlar şeklinde önüme serilmişti.

Damian bütün dosyayı üzerime boşaltmıştı. Bittiğinde, son kâğıt yatağa düştüğünde tepkisine dair korkum başka bir şeyle değişti. Adadan sonra başımdan geçen her şeyi küçük parlak bir dosyaya sığdırıp yüzüme fırlatabileceğini düşünmesinin verdiği öfke.

"Sana neden Sierra'dan bahsetmediğimi bilmek mi istiyorsun?" diye sordum. "Çünkü yaptığın bu, Damian." Kâğıtları avucumda ezdim. "Araştırıyor, planlıyor ve intikamını hayata geçiriyorsun. Seni hapishanede ziyarete geldiğimde yanımda Sierra'nın fotoğrafı vardı. Sana bir kızımız olduğunu söylemek istiyordum. Babam ölmüştü. Artık savaşacak kimse olmadığını düşünsem de yanılmıştım. Yanılmıştım, Damian çünkü sen hâlâ savaşıyordun. Her daim savaşıyorsun! Babamı mezara koydun ama ben yine de sana bir kız vermeye geldim. Ama bize yer yoktu çünkü sen hâlâ aynıydın. Hâlâ şeytanlarınla boğuşuyordun. Eğer bu raporla hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bildiğini sanıyorsan sana bir haberim var. Hiçbir şey bilmiyorsun, Damian."

Omzum için kontrole gidip doktorum bana en son ne zaman regl olduğumu sorana kadar hamile olduğumun farkında değildim. Stresle alakalı olduğunu veya doğum kontrol hapımı birkaç hafta kaçırdığım için düzenimin bozulduğunu düşünmüştüm ama kan testi teyit etmişti. Bebeğin babası Damian ile dedesi Warren'ın mahkemede bitmek bilmeyen bir savaş içinde oldukları düşünülürse acı tatlı bir keşifti.

Gittiğim her yerde fotoğrafçılar kameralarını gözümün önüne sokup flaşlarını patlatıyorlardı. Damian'ın çocuğunu taşıdığımı bilseler hikâyeyi nasıl çarpıtırlardı? Beni kaçıran adama âşık olduğumu bilseler? Babam ne söylerdi? Bir çeşit ruhsal ve duygusal bunalımda olduğuma kanaat getirmişti. Beni çocuğu aldırmaya ikna etmeye çalışır mıydı? Bunu başaramadığında, akli ehliyetim olmadığını söylemesi için bir psikiyatrist tutar mıydı? Bebekten vazgeçmem için beni zorlar mıydı? Damian haberlere nasıl tepki gösterirdi? Hapse girecekti. Ne kadar süre kalacağı belli değildi ama bunun işleri daha da zorlaştıracağını biliyordum.

Hamileliği kendime sakladım ve zor da olsa, bütün bu karmaşadan yeni bir hayat çıkacağı düşüncesi karanlıkta devam etmemi sağlayan yol gösterici bir ışık gibiydi. Nick ve babamla yaptığımız uzun seanslar boyunca küçük sırrıma sarılırken onlar suçlamaları ve yasal stratejileri konuşuyorlardı. Hamile olduğum anlaşılmadan önce davanın sonuçlanmasını istediğimden denilenleri yaptım. Şuna evet, buna hayır, öbürüne evet dedim geçtim. Damian'ın cezası verilirken dört aylık hamileydim ve ondan bir parçanın bende olduğunu biliyordum. Ne kadar yanlış, çılgın veya sapkın gibi görünse de bana doğru geliyordu.

Babam hamile olduğumu fark edince hayal kırıklığını gizleyememişti. Damian'ın beni ondan öç almak için kullandığına kendini inandırmıştı. Beni hamile bırakmak ise babama karşı planladığı büyük intikamın bir parçasıydı. Etrafımızdaki her şeyin bizim için yapıldığına inanmaya başladığımızda kendimizi nasıl da kandırıyorduk. İşleri kafamızdaki teorilere uydurmak için ne kadar çalışıyorduk. Öfke dolu duygularımızı iyisi, kötüsü ve çirkiniyle nasıl körü körüne takip ediyorduk. Babam istediğine inanacaktı. Damian da kendi istediğine. Ya ikisi arasında harap olacak ya da ikisinin de işlere bakış açısını asla değiştiremeyeceğimi kabullenecektim.

O zamanlar kendi akıl sağlığımı sorguluyordum. Yanılıyor muydum? Saf ve fazla güven dolu muydum? Damian bütün bu süre boyunca benimle oynamış mıydı? Beni öldürmeye kıyamadığından sonraki en iyi şeyi mi yapmıştı? Planı, babam ile onun en değer verdiği şeyin arasını açmak mıydı? Gerçekten babam sonsuza kadar bununla yaşamak zorunda kalsın diye beni hamile bir şekilde geri göndermeyi planlamış mıydı?

Kullanılmış, *demişti babam.*

Damian'la paylaştıklarımız, bana bakışı ve dokunuşu aklıma gelince hayır *diye düşündüm. Kesinlikle, canıgönülden, ısrarlı bir şekilde* hayır. *Damian'ın dudaklarının benimkilerin üstünde olmasından, vücudunun benimkiyle bir olmasından daha güzel ve hayat dolu bir şey düşünemiyordum. Korumam gereken bir parçasına, MaMaLu'dan bir parçaya sahip olduğumu biliyordum ve tam da bunu yaptım. Damian canımı yaktı, babam canımı yaktı ama ikisini de seviyordum. Şüphesiz,*

ailesi de onları hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorlardı ama şimdi düşünmem gereken yeni bir hayat varken aralarında takılı kalmak istemiyordum.

Biri Sedgewick hisselerini düşük fiyata satmaya başlayıp şirketin değerini düşürürken bunun arkasında Damian'ın olduğundan şüphelenmiştim. Yatırımcılar panikleyip, düşen rakamlardan korkarak hisselerini satmaya başladılar. Babamın işin izini Damian'a kadar sürmesi çok zaman almamıştı ama Rafael belgeleri gizlemekte o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki olayı Damian ile ilişkilendirecek somut kanıt yoktu.

O zamanlar Damian'ın, babamın yaptığı bir şeye tepki gösterdiğini bilmiyordum. Babam, Damian'ın çocuğunu doğuracağımı kabullenmişti ama çocuk olsun olmasın, Damian'ın hayatımda olmasını asla kabul etmeyecekti. O yüzden hapishaneye bir mesaj gönderdi. Damian'ı kendi tarzında karşılık vermeye iten bir mesaj. Bir adamı parmaklıkların ardına, diğerini ise mezara koyan bir kan davaları vardı.

Babam vefat ettiğinde Sierra birkaç aylıktı.

"Annenin gözlerini almış," dedi babam bir sabah. İlk birkaç hafta Sierra'nın etrafında huzursuzdu ama o gün beşiğine eğilip ona ilk defa bakmıştı. "Evet. Adriana'nın iri kahverengi gözleri."

Bir süre sonra kucağına alıp, bakmadığımı düşündüğü bir an üç öpücük vermişti. Babamla ilişkimiz gergindi ama Sierra'nın üzerine titriyordu. En sonunda, onu doğurduğum için bana kin tutması imkânsız bir hâle gelmişti. Etrafındaki her şey çökerken onu gülümseten tek şeydi. Malikâneyi kaybetmeden ve itibarı zedelenmeden önce yatağında öldüğü için minnettardım.

Ölümüyle, gerçekten öksüz kalmıştım. Sanki duvarda üç delik varmış gibi hissetmiştim. Annemin, babamın ve MaMaLu'nun olduğu boşluklar. İnsanlar içine sokulurlardı ve onlar gittiğinde kendini bir süre iş göremez hâlde bulurdun. Her gün yataktan çıkabilmen için kendini yeniden şekillendirmen, bir araya getirmeye çalışman gerekirdi. Sırf babamı değil, aynı zamanda başımın üzerindeki çatıyı en ihtiyacım olduğu zamanda, bakmam gereken bir ufaklığım olduğunda kaybetmiştim. Babamın mal varlığı, borçlarını ödemek için çoktan satılmıştı. Bütün tasarım kıyafetlerimi, ayakkabılarımı, çantalarımı sattım. Güzel

şeyler her zaman ayrılması en zor olanlardır ama kıyafetlerimden, mücevherlerimden ve saatlerimden kazandığım parayla Sierra ile bir yıllık geçimimizi sağlayabilirdim. Ancak öncelikle babamı gömmeliydim.

Nick hayal bile edemeyeceğim kadar yardımcı olmuştu. Hamile olduğumu öğrenince işler değişmişti. En azından onun olmayan bir çocuk, hesaba kattığı bir şey değildi. Geri çekilip peşimden koşmayı bıraktı ama babam kalp krizi geçirdiğinde hastaneye geldi. Yuvarlak karnıma ve şişmiş ayak bileklerime bakmamaya çalıştı. Babamın ölümünden sonra malikânesini toparlamamda yardımcı olmuş, Sierra ve benimle cenaze için Paza del Mar'a uçmuştu.

Kucağımda Siera'yla ailemin mezarının önündeyken ağlamaya başladım. Babamın mezarı, annemin ve MaMaLu'nun mezarına göre daha yumuşaktı. Mahkûmlara ait mezarların da aynı mezarlıkta olduğunu bilmiyordum. MaMaLu'nun isminin kazındığı taşı görmek ölümünü daha gerçekçi kılmıştı. Kızını, annesinin mezarı önünde tutarken, güç alabileyim, ona yaslanabileyim diye Damian'ı yanımda istiyordum. Adada fırtına gibi esip onu ele geçirdikleri o gün bunu yapamamıştık.

Bu noktaya nasıl geldik? Bu kadar güzel ve gerçek bir şeyden nasıl oldu da bir karmaşa yaratabildik?

Fırtınadaki bir gemi gibi, kaybolmuş ve istikrarsız hissediyordum. Annem, babam, MaMaLu ve Damian yoktu. Ama Sierra vardı ve onun küçük bedenine cankurtaran halatı gibi tutunmuştum.

San Diego'ya dönmeden önce Valdemoros'u ziyaret ettim. MaMaLu'nun götürüldüğü yeri görmek ve annemin yerini dolduran kadına saygı gösterisinde bulunmak istiyordum. Yanımda, refakatli bir turu elde edecek kadar "öğle yemeği" getirmiştim.

Devasa çivili teller, kasvetli gri duvarlar ardında sert yüzlü gardiyanlar içeri girmeme izin vermeden önce çantamı aradılar. Bana etrafı gösteren memur olan Daniela'yı karanlık koridorlarda ana binaya kadar takip ederken ayak seslerim yankılanıyordu. Merkez tamamen betonarmeydi ve beklediğim kadar sıkı bir disiplin yoktu. Üniformalar olmadığı için mahkûmla ziyaretçiyi ayıramıyordunuz. İç bölgede yemek satmak

ve diğer şeyler için ufak tezgâhlar kurulmuştu. Anneler spor alanında çocuklarını kalçalarında taşıyorlardı. Çocuklar birbirlerini kovalayarak hollerde dolanıyorlardı. Rengârenk duvarları, bir sürü salıncak ile askıları ve oyuncak çocuk merdiveni olan kaba saba çocuk odası vardı. Sert görünümlü kadınlar beni merakla, şüpheyle veya ikisiyle birden süzüyorlardı. Sonra tekrar çocuklarını dizlerinde sallamaya, örmeye veya dikiş dikmeye döndüler.

Daniela bana kadınların yarısının daha hâkim karşısına çıkmadığını söyledi. "Bu arada hapishane, girişimciliği destekliyor. Bazı mahkûmlar satış tezgâhlarını işleterek para kazanıyor. Bazıları futbol topu ve kıyafetleri dikiyorlar. Bazıları mücevher, hamak ve fotoğraf çerçevesi yapıyor." Daniela çember hâlinde oturarak farklı projelerde çalışan kadınları işaret etti.

"Bu yaptıklarına ne oluyor?" Elle dikilmiş deri bir çantayı elime alıp inceledim. Damian ile alışverişe gittiğim gün markette hayranlıkla incelediğime benziyordu.

"Bazen aileleri alıp yerli mağazalarda satıyor. Mahkûm ne kadar yetenekliyse dışarıdaki tüccarlardan daha çok sipariş alıyorlar."

"Bu kadar bir şey ne kadara satılıyor?" diye sordum çantayı kaldırıp. Deri sağlam ama yumuşaktı. Gönye burun köşeleri ve sağlam tutacakları vardı.

Daniela bir meblağ belirtti.

Çantayı bırakıp etrafıma bakarken kadınlardan birinin inek derisi açtığını gördüm. Kaba bir şablonla kesip açıkta kalan kenarları ufak bir fırçayla boyamaya başladı. Bir başkası fıçıda parçaları parlatıyor, parlaklıklarını artırmak için yumuşak bir pamuk bezle ovalıyordu. Seri üretimli bir işti ve her bir kadın bir görevde çalışıp sonraki aşamaya geçiyordu. Bitmiş ürün diğerleriyle beraber gölgedeki yığına atılıyordu.

Farklı şekilleri ayırırken aklıma bir fikir geldi. Güzel sanatlar üzerine diplomam ve çanta, ayakkabı, kıyafet tasarlama konusunda doğal bir yeteneğim vardı. Bu kadınların elleriyle yaptığı şeylere büyük paralar ödeyecek insanlar tanıyordum. Eğer iki bağlantıyı birleştirebilirsem bu kadınlara yardım etmiş ve belki de dışarı çıktıklarında beladan uzak

duracakları kadar para sağlamış olurdum. Mahkûmların çoğu onları geçindirecek kaynakları olmadığından suç işlediği için buradaydı.

"Bunlar için hammaddeyi kim sağlıyor?"

Daniela omuz silkti. "Bazen mahkûmlar kendi paralarını toplayıp kendi malzemelerini satın alarak parayı paylaşıyorlar. Ama riskli. Para söz konusu olduğunda kimse bir başkasına güvenmiyor. Bazen bir tüccar onlara sponsor oluyor, yaptıkları satılınca da satışın bir kısmını onlara veriyor."

"Kadınlar o zamana kadar beklemeye razı mı?"

Daniela kahkaha attı. "Yapacak başka bir şeyleri yok."

O akşam Sierra'yı yatırıp Valdemoros'taki mahkûmlara yardım ederek geçimimi sağlama olasılığını düşündüm. Ellerinin kesme, dikme, yapıştırma ve zımparalama işleriyle meşgul olduğunu görüyordum. Biraz ustalık ve yönlendirmeyle yerli yeteneklerin yüksek kalitede özel üretim şeyler üretebileceklerinden emindim.

Sonraki sabah kalacak bir yer bakmaya başladım. Param Paza del Mar'da San Diego'da olduğundan daha fazla dayanacaktı. Ama kalmak istememin tek sebebi bu değildi. Köklerim buradaydı. Plajda Sierra ile yalınayak yürürken hissetmiştim. Tuz ve yosun kokusuyla karışmış rüzgâr saçımı savuruyordu. Ayaklarım kuma battı ve yumuşak dalgaların beni rahatlattığını hissettim.

Ev. Eve dön. Eve dön, *diyorlardı.*

Nick beni bu fikirden vazgeçirmeye çalıştı ama kararımı verdiğimi görünce uçağa binip bana ve Sierra'ya iyi dileklerde bulundu. Uçağın kalkışını izlerken bir an panikledim. Tanıdık olan her şey San Diego'da kalmıştı. Orada nereye gideceğimi, ne yapacağımı, nasıl konuşacağımı, ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Damian oradaydı. Hapishanedeydi ama oradaydı.

Ruhumun derinlerinde bir sızı hissettim. Kocaman okyanus tarafından çevrelenmiş ufak adamızda sadece ikimizin olduğu bir zamana dönme hasreti çekiyordum. O anda uçaklar birbiri ardına kalkarken yalnızlıkla dolup taştım. Sonra annemi, babamı ve MaMaLu'yu etrafımda hissettim. Benliğimi elle tutulmaz bir güvenlik, konfor ve aidiyet hissi sardı. Tam olarak nerede olmam gerektiğini biliyordum.

Pazara bakan bir balkonu olan, küçük ve asansörsüz bir evdi. Paza del Mar ve Casa Paloma arasındaki yeni bir mahalledeydi. Beni Valdemoros'a götüren otobüs caddenin karşısında durdu. Plaj ve Sierra'nın okulu yürüyüş mesafesindeydi. Bölgede gün içinde market yüzünden durmadan trafik ve ses oluyordu. Geceleri herkes gittiğinde okyanusun sesini duyabiliyordunuz. Bazen gözlerimi kapatıp, ağaçların arasına yerleştirilmiş ufak villada sivrisinek tüllerinin altında uzanıyor gibi davranıyordum.

Ama tüm oyunlara son verilmişti. Kâğıtlar etrafıma saçılmıştı. Damian'ın odamda olup sandalyemde oturduğu gerçeğinden kaçış yoktu. İçeri nasıl girdiğini sormak boşunaydı. Caboras'ta ve şüphesiz hapiste birçok numara öğrenmişti. Beni endişelendiren, evime girmiş veya hayatımın son sekiz yılını araştırması için birini tutmuş olması değildi. Beni endişelendiren, Sierra'nın yan odada uyumasıydı ve artık gerçeği bildiğine göre, Damian'ın niyeti konusunda fikrimin olmamasıydı.

"Bana söylemeliydin." Ayağa kalkıp yatağa yürüdü. Sanki güçlükle zaptedilebilir bir enerji gibi, etrafımızdaki hava değişmişti.

"Ne istiyorsun?" Yatak başlığına doğru çekildim. Damian'ın bütün dikkati üzerimdeyken odada yalnız olmamız baş döndürücü ve tehlikeliydi. "Nick..."

"Nick, San Diego'da. Mutlu bir evliliği var. Valdemoros'taki kadınlar için kurduğun hayır kuruluşuna yardım etmek için buradaydı. Veya sana *onun* dosyasını mı göstereyim?"

Kahretsin. Adamın gitmesini sağlamaya çalışırken başarısız olmuştum. Damian'ın Nick'e nasıl baktığını görmüştüm. Kıskançlığı kızgın bir mızrak gibi yakıyordu ve geri çekilip gitmeden önce adamın gözünü çıkarmaya hazırdı.

"Tüm olanları düşününce, iyi iş çıkarmışsın." Damian yatağın kenarında oturarak bana baktı. Gözleri omzumdan sarkan askıya çekilmişti. "Köylüler arasında yaşayan bir prenses."

"Yapmam gerekeni yaptım. Bunun için sana teşekkür edeme-yeceğim."

"Bilmiyordum." Askıyı yerine koyup parmakları kurşunun bıraktığı ufak iz üzerinde gezindi.

Gözlerimi kapatmamak için bütün irademi toplamam gerekmişti. Sekiz yıl. Sekiz uzun, yalnız yıl. Defalarca birileriyle çıkmıştım. Birine kapılmak *istiyordum* ama kimse Damian'ın dokunuşunun bende bıraktığı etkinin yanına yaklaşamamıştı. Bir kere Damian gibi bir adam tarafından sevildiğiniz, etkilendiğiniz ve onun sahiplenici ateşiyle şekillendiğiniz zaman donuk ve sahte öpücükler sizi etkilemiyordu.

"Babanın sana işinden ayırdığı bir çeşit fon bıraktığını varsaymıştım."

"Bıraktı. Ama sonlara doğru onun hastane masraflarını ödemek için kullandım." Yüzünü incelemeden edemiyordum. Çenesi artık daha sertti. Kaşları, burnu, ağzı sanki sonunda yerlerine oturmuşlar gibi kararlı duruyorlardı. Eğer öne doğru eğilirsem nefesini boynumda hissedebilecektim.

"Sierra ile hiçbir şeyiniz yok muydu?" Askıyı bırakıp çenemi kaldırırken beni gece yarısı koyuluğundaki gözleriyle buluşmaya zorladı. Acımasız ve saf bir şeyle parlıyorlardı.

"Üstesinden geldik," diyerek elini ittim.

"Bana söylemeliydin."

"Neden?" derken öfkelenmeye başlamıştım. "Olaya dalıp işleri düzeltesin diye mi? Hiçbir zaman bir şeyleri düzeltemezsin, Damian. Yaptıklarını hiçbir zaman değiştiremezsin. Belki senden bir şeyler öğrenmişimdir. Belki seni babamı mahvettiğin için cezalandırmak istedim. Bunu hiç düşündün mü? İntikamın intikamı..."

Bir elini sırtıma dolayıp beni kendine çekerek konuşmamı yarıda kesti. Dudaklarımı açmaya zorlayıp dilini içeri sokarak onları talan etti. Bu, yumuşak ve hayal gibi bir öpüşme değildi. Damarlarımda çatırdayıp gürüldeyen yoğun bir alevdi. Aç ruhları birbirine bağlayan türde bir öpücüktü. Damian gibiydi;

yaz fırtınası gibi, vahşi ve tahmin edilemez. Parmakları saçıma karışıyor, başımı geriye doğru çekip sabit tutuyordu. Ondan kaçış veya onu reddetmek yoktu. Vücudum kollarında gevşeyene, itiraz edemeyecek duruma gelene kadar bırakmadı.

"Yalan söylüyorsun," dedi öpücüğü keserken. "Dilinde tadını aldığım intikam değil. Korku. Benden korkuyorsun, Skye."

"Beni suçlayabilir misin?" diye tersledim. "Beni vurdun. Babamı öldürecektin. Seni durduramadım. Rekabet edemeyeceğim şeyler tarafından yönetiliyordun. Öfken aşkının, umudun ve inancın üzerine çıktı. Eğer kaldığımız yerden devam edeceğimizi umarak geldiysen seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Sierra ile birlikte bir hayat kurmak için çok çalıştım. Herhangi bir şeyin bunu tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Geleceğimizi, geçmişinden vazgeçemeyen bir adamın ellerine bırakmayacağım. Sana ihtiyacım yok, Damian. Hiç kimseye ihtiyacım yok."

"Yalancı." Gözleriyle yüzümü taradı. "Tekrar deneyelim. Bu sefer yalanlar olmadan." Dudaklarını benimkilerin üzerine koydu ama arayı kapatmayı reddediyordum. Kahkaha attı. Tek hızlı çekişte dudakları tekrar üzerimdeydi ve bu sefer daha nazikti ama kendini tuttuğunu hissedebiliyordum. Saf güç ve dürtüyle kendini dizginleyen Arap atı gibiydi. Parmaklarının kollarımı yavaşça aşağı yukarı okşarken titremesi onu ele veriyordu. Bütün vücudunun çok derin ve elle tutulabilir bir arzuyla sızlaması bana çok uzun süredir bir kadınla beraber olmadığını söylüyordu.

Dizginlenemez tepkim beni şaşırtmıştı. Hatıralarda bile öpüşünün yoğunluğunu hissedip yeniden yaşayarak sırf onun düşüncesiyle vücuduma yayılan arzu dalgasına kendimi kaptırmıştım. Yıllarca sürekli düşlediğim şeylerdi. Dilinin en mahrem ve gizli yerlerimdeki hissi, üzerimdeyken kaslarının kıpırdanışı, benim gelişimi izlerken yüzündeki arzu ve kendisi gelmek üzereykenki hareketlerinin şiddetini hatırlıyordum.

Şimdi karşımda bütün o erotik hatıraları tekrar hayata geçiriyordu. Hepsi de onunla alakalıydı. O benim arzu merkezimdi. Her yanım onun için sızlıyordu.

"Damian," diye inledim, geceliğimi kenara çekip baştan çıkaran bir sahip olma isteğiyle memelerimi okşadığında.

Dudakları gergin, koyu renkteki meme ucuma kapanırken boğazından ıstırap dolu bir ses çıktı. Vücudum sızlıyor ve onu çılgına çeviriyordu. Bacaklarımı baldırlarına çekip aramızdaki onca kıyafete rağmen sert ve kalınlaşmış aletini hissetmeme izin veriyordu. Daha fazla yakınlaşıp hızlanamazdık. Ellerim fermuarını âdeta yırtarken dudakları boynumdaki çukurdaydı. Alevlenmiş tenler ve boğuk nefeslerden ibarettik. Aklımızı, mantığımızı kaybetmiştik ve sonuçları düşünmüyorduk. Sabırsızca uğraşan ellerimi itip pantolonunu çıkarmaya çalışırken gözleri bütün süreç boyunca beni yerime mıhlıyordu. Beni, aklımı başımdan alacak şekilde becermek üzere olduğunu biliyordum.

"Anne?"

Hızlıca ayrıldık. Farkına varmam için zar zor zamanım oldu.

Sierra kapının önünde dururken uykulu gözlerini ovuşturuyordu. Ne gördüğünden emin olamıyorduk ama Damian'a sanki hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Damian kucağında bir yastık tutarken nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Sierra biraz daha geç gelse bizi uygunsuz bir durumda yakalayabilirdi. Geceliğimi düzeltip ona seslendim.

"Her şey yolunda mı, tatlım?"

"Gittiğini sanmıştım," dedi Damian'a.

"Kasaba dışındaydım ama artık döndüm. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Damian onun kendi kızı olduğunu öğrendiğinden beri ilk defa konuşmuşlardı. Söylediği her kelimenin daha derin bir anlamı vardı.

"Beni özledin mi?" diyerek gülümsedi.

"Neden annemi öpüyordun?"

"Onu... Gördün. Pekâlâ. Şey..." Bana kaçamak bir bakış attı.

Damian'ı daha önce hiç telaşlı görmemiştim ama şu anda öyleydi ve onu bir süre daha süründürmek istesem de araya girdim.

"Bu senin baban, Sierra." Damian mezarlıkta belirdiğinden

sonra durumu nazikçe açıklamayı düşünmüştüm ama sonra ortadan kaybolmuştu. Şimdi de Sierra onu yatağımda yakalamıştı. Bu durumu olduğundan daha fazla uzatmak istemiyordum. "Ölüler Günü'nde onu görene kadar hapisten çıktığını bilmiyordum," diyerek lafıma devam ettim. "O zamana kadar onun da, senin onun kızı olduğundan haberi yoktu. Çok özür dilerim, Sierra. Sana söylemek istemiştim ama bunu babanla düzgün bir şekilde yapmak istemiştim. Bu şekilde öğrendiğin için özür dilerim."

Damian ve Sierra birbirlerini incelediler. Damian onun tepkisini ölçerken Sierra onu başka bir gözle değerlendiriyordu. Sessizlik uzarken kalbimin gümbürtüsü kulaklarımda uğulduyordu. Bu ânı sürekli hayal etmiştim. Baba-kızın ilk kez yüz yüze geleceği bu ânı düşünmüştüm ve kafamdaki senaryolar hiçbir zaman mükemmel değildi.

"Gerçekten bir *bandido*sun," dedi Sierra, Damian'a.

"Gerçekten öyleyim," diyerek başıyla onayladı. "Bu yüzden hapisteydim."

"Ona şimdi sorabilir miyim?" dedikten sonra bana baktı. Başımla onayladım çünkü konuşamıyordum. Çünkü boğazım düğümlenmişti. Ona babasının hapiste olma nedeni dışında bütün gerçeği anlatmıştım. Bu, onun anlatması gereken bir şeydi. Babasıyla temiz bir başlangıcı hak ediyordu ve Damian da durumu ona kendi cümleleriyle anlatmayı hak ediyordu. Belki sorumluluktan kaçıyordum, belki de onu karanlıkta bırakarak haksızlık ediyordum ama kendimi buraya kadar hazır hissediyordum. Çocuklar okulda tanımadığı babası hakkında ona sataşırken kavgalara girmişti ama küçük yaşta kendini savunmayı öğrenmişti. Eğer durum bunu gerektirirse Sierra birilerine dersini vermekte oldukça iyiydi. Özgür ruhlu ve güçlüydü ama sadece ufacık bir kızdı. Babasının karşısında, yeni yeni uzamaya başlayan saçıyla dururken kalbim sızladı.

"Ne yaptın?" diye sordu.

Damian bir süre ellerine baktı. "Kötü şeyler," dedi. "Annenin canını yaktım. Bunu gördün mü?" Küçük parmağını alıp hava-

ya kaldırdı. "Bunu ben yaptım. Biri annemi incitti diye öfkeliydim. Durumu eşitlemenin iyi hissettireceğini sandım. Bir süre hissettirmişti ama sonra canım daha da yanmaya başladı."

"Annem bir kaza olduğunu söylemişti." Sierra'nın bakışları, tutuşan ellerimize çekildi. Damian elimi, sanki üstesinden gelmek için buna ihtiyacı varmış gibi hâlâ tutuyordu.

"Bir bakıma öyleydi. Çok daha kötü bir şey yapacaktım." Sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu ama acısını, bunları hazırlıksız ve üzerinde düşünmeden Sierra'ya anlatmanın verdiği işkence hissini sesinde duyabiliyordum. Şu anda avukat veya hâkim yoktu; sadece birbirlerini tanımaya çalışan baba ve kız vardı. Her şeyi oluruna bırakınca iş gerçek insanlara ve gerçek zamana kalıyordu ve yankıları mahkemenin ötesine geçiyordu. Damian hapiste cezasını çekmişti ama önemli olan bu tür şeylerdi.

"Her zaman iyi bir adam değildim, Sierra," dedi. "Senin gurur duyabileceğin bir baba olabilecek miyim bilmiyorum ama umarım denememe izin verirsin. Çünkü *bandido* olmaktan vazgeçmeyi istememi sağladın ve belki bir gün... Belki bir gün annenle hak ettiğiniz kahraman olabilirim."

Sierra'nın bakışları Damian'dan bana döndü. Az önce öğrendiği şeyleri kafasında toparlamaya çalıştığını biliyordum. Yatağa gelip ucu kesilmiş serçeparmağıma dokundu. Bir anlığına üçümüz de ellerimizin dokunduğu noktaya odaklandık. Damian'ın büyük, sert eli bizimkileri kaplıyordu. İçimde bir şey, sanki çok fazla ağırlık taşıyan buzlu bir yüzey gibi çatlamaya başladı.

"Hadi gel," dedim Sierra'ya. "Seni geri yatırayım."

Kapıda durup Damian'a baktı. "Eğer seni öptüyse senden hoşlanıyor demektir."

"Sierra!" diyerek onu odadan çekiştirerek çıkardım.

"Eminim çok canın acımıştır," dedi yatağına onunla beraber girerken. Damian'la tekrar yüzleşmeden önce düşüncelerimi toplamam gerekiyordu.

"Ne?"

"Bu." Mükemmel serçeparmağını benim hasarlı parmağımla

birleştirip bacağını benimkinin üzerine attı. Sierra yayılarak yatardı. Uyuduğu bütün alanı kaplardı.

"Bana şarkı söyle," dedi sokularak.

Aklından neler geçtiğini bilmiyordum. Sonunda babasıyla tanıştığı için rahatlamış mıydı? Yaptıkları yüzünden rahatsız mı olmuştu? Tepkisi her neyse, kısa süre sonra uykusu gelmişti. Çocukların olayları sindirip uyum sağlama ve arkalarında bırakma gibi inanılmaz yetenekleri vardı. Beni saran kolları gevşedi, ben MaMaLu'nun ninnisini söylerken uzun uzun ve huzurlu bir şekilde nefes alıyordu.

Kokusunu içime çekip gözlerimi kapatırken saçını okşadım. Karmaşanın ortasındaki huzurumdu. Geçmişin kargaşasından etkilenmemiş ufak masumiyet parçasıydı. Damian'ın varlığının hayatımızı nasıl etkileyeceğini bilmiyordum ama işlerin değişeceğinin farkındaydım. Yedi yıldır onu kendime saklamıştım ve tek istediğim, gitmeden önce, olabildiğince uzun süre yanak yanağa, bacağının ağırlığı beni gitmekten alıkoyarken kalmaktı.

Odanın döşemesi gıcırdadı. Gözümü açtığımda donup kaldım. Damian kapının dışında duruyordu. Yüzündeki ifade acı verecek kadar yoğundu. Öyle özlem doluydu ki söylediğim ninninin sözlerini unuttum. Bana öncesinde saldıran katıksız şehvet gibi değildi. Daha derindi, sanki mutluluğu, önündeki sahnede saklı gibiydi: Sierra yanımda uyuyor ve o eşikte duruyorken her şeyden dışlanmış gibiydi.

Uzun zaman önce ben, o ve MaMaLu bu şekilde kıvrılmıştık.

Diyecek sözüm yoktu ve onun da kalmamıştı. Bir şey söylemeye çalıştı ama boğazı gerildi ve sonra topukları üzerinde dönüp gitti. Biraz sonra dışarı çıktı ve kapının kapanırken çıkardığı yumuşak sesi duydum.

33

CASA PALOMA'NIN KAPILARI AÇIKTI. ORADA OLduğum son seferden epey farklı görünüyordu ama değişimleri hayranlıkla izleyecek vaktim yoktu. Ön kapıya yürüyünce şaşırtıcı bir şekilde kilitli olmadığını gördüm.

Odaya daldığımda Damian çalışma odasında bazı kâğıtlar üzerinde çalışıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diyerek ona banka hesap ekstremi salladım.

"Sana da günaydın," dedi başını kaldırmadan.

Her zaman babamla özdeşleştirdiğim bir yerde onu görmek tuhaftı. Elbette, babam o zamanlar pek ortalıkta değildi ve olduğunda da onu çalışma odasında rahatsız edemeyeceğimi biliyordum. Damian izinsiz girmemden biraz rahatsız olmuşsa da tedirgin görünmüyordu. Bana dikkatini vermeden önce biraz hiddetlenmeme izin verdi.

"Sierra için," dedi.

Neredeyse kâğıtlarına dönmesini dileyecektim çünkü sanki bütün gece beni ve dün olanları düşünerek ayakta kalmış gibi görünüyordu.

"Parayı yatırmadan önce bana haber vermek aklına gelmedi mi?"

Hakkımda, hesap numaram da dahil, türlü bilgiye sahip olduğu aşikârdı. Bankada paramı görünce şaşırmıştım ama vezneedar hata olmadığına dair teminat vermişti. Biri hesabıma küçük

bir servet yatırmıştı. Suçluluk parası. Damian nerede yaşadığımı görmüştü. Ne kadar kazandığımı, Valdemoros'taki kadınlara ne kadar ödediğimi ve ay sonunu getirmek için ne kadar zorlandığımı biliyordu. Yeterince para kazanmadığımı düşünmesi beni sinirlendirmişti. Sierra'yla lüks içinde yaşamıyorduk ama ne cüretle ona hak ettiği hayatı vermiyormuşum gibi hissetmeme sebep olurdu?

"O benim kızım, Skye. Benden sakladığın kızım. Telafi etmem gereken uzun bir zaman var. Her ay hesabına para yatırılacak, alışsan iyi edersin."

"Sierra'ya senin yardımın olmadan bu zamana kadar baktım. Eğer onu bana ulaşmak için kullanabileceğini düşünüyorsan..."

"Sierra'yı kullanmama gerek yok. Sana zaten sahibim."

İkimiz de öpücüklerine verdiğim ateşli tepki hakkında konuştuğunu biliyorduk.

"Dün gece olanlar bir şeyi değiştirmez."

"Dün gece olanlar her şeyi değiştirir."

Bakışlarımız gri ile siyahın karşı karşıya gelmesiyle birleşti.

"Peki," dedim. "Paraları yatır. Gör bakalım tek kuruşuna dokunacak mıyım!"

Damian ayağa kalkıp masanın etrafından dolandı.

"Çok basit. Paranın yatırılmasını istemiyorsun. Ben de seni ve Sierra'yı istiyorum," dedi. "Benimle evlen, Skye."

"Seninle evlenmek mi?" diyerek gözlerimi kırpıştırdım. Beklediğim son şeydi. Evlilik teklifi eşsiz olmalıydı; ayağınızı yerden kesen büyük anlardan biri olmalıydı. Sanki işle alakalı bir işlem gibi müzakere edilmemeliydi. "Aklını kaçırmışsın."

"Öyle mi?" Tek kolunu sırtıma dolayıp beni kendine çekti. "Beni özlemediğini söyle. Beraber ne kadar iyi olduğumuzu düşündüğün gecelerde uyuyamadığını inkâr et. Çünkü şu anda tek isteğim, seni duvara yaslayıp hangimizin nerede başlayıp bittiğini anlayamadığımız şekilde sana sahip olmak. Senin olman gereken yerlerim sızlıyor, Skye ve sen benim olana kadar durmayacağım. O yüzden bu işi uzatabiliriz veya daha fazla zaman

kaybetmeyi bırakabiliriz. Her şekilde, eninde sonunda bu noktaya geleceğiz. Seni becermek üzere olduğum âna."

"Her şey bu yüzden mi? Becermek istediğinden mi? Hadi yapalım, Damian. Hemen babamın masasının üzerinde yapalım. Bu hoşuna gider, değil mi? Kızını onun masasında becermek. Şirketini, evini, hayatını almışken neden kızını da almayasın ama, değil mi? O öldü ama hâlâ ona bir şeyler kanıtlamaya çalışıyorsun, Damian."

"Bunun onunla ilgisi yok," diye gürledi Damian. "Aramızdakinin *hiçbir zaman* onunla alakası yoktu, o yüzden boş ver." Sanki bırakmamı sağlamaya çalışır gibi bileğime sarılmıştı.

"Gerçekten mi? Boş ver mi diyorsun? MaMaLu konusunda boş vermemiştin ama söz konusu babam olduğunda benden boş vermemi mi istiyorsun?"

"Konunun peşini bıraktım." Yavaşça konuşurken her kelimeyi keskin bir şekilde vurguluyordu. "Seni bıraktım. Babanın ellerine hem de. O süpermarkette seni bırakmıştım ama *beni* takip eden *sendin*. Bu, duruma uygun düşen bir şekilde ifadende bahsetmediğin bir şeydi. Senin üzerine oynadıklarını biliyordum ve onların seni ikna etmesine izin verdin. Bir taraf seçtin, Skye ve bunun ben olmadığım kesindi."

"Seni *koruyordum*."

"Mahkemede yüzüme bile bakmadın."

"Çünkü hamileydim! Çünkü benim ciğerimi biliyordun."

Bileğimdeki kavrayışı gevşedi ve beni kendine doğru çekti. "Kesinlikle. O yüzden beni hâlâ istediğini biliyorum. Nefes alıp verişinin değişmesinden belli oluyor. Omurgandaki kıvrımın değişmesinden de. İçindeki her şey beni çağırıyor, Skye. Peki, neden hâlâ savaşıyoruz?"

"İnsanın aklını başından alan bir şekilde sevişmemiz, hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğim anlamına gelmiyor."

"Sana hatırlatmama gerek var mı? Beni her zaman seveceğini söylemiştin."

"Seviyorum. Her zaman seveceğim. Ama bu yeterli değil."

"Aklını başından alan bir sevişme ve aşk yeterli değil mi? Bana göre gayet süper bir başlangıç." Başını eğmiş ve tenimde buz gibi titremeler oluşturacak şekilde kulağıma söylemişti. "Ve bir kızımız olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Evet de, Skye. Benimle evleneceğini söyle."

"Sana güvenmiyorum, Damian. Sorun da bu. Seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğim zamanlar vardı. Senin için savaştım ama sen kimin için savaştın, biliyor musun? İntikam. Öç. Hapishanedeyken bile işin peşini bırakmadın. Yalnızca babamın şirketini batırmadın, Damian. Geçimleri oraya bağlı bir sürü insanın da hayatını mahvettin. Gerçek hayatları, çocukları, hayalleri, ödemeleri gereken kredileri olan gerçek insanların. Bazıları neredeyse emekli olmak üzereydi. Bazıları sağlık yardımı için oraya bağlıydı. Bunu hiç düşündün mü? Geceleri uyuyabiliyor musun? Veya kendini hâlâ kendi ihtiyaçlarına ve acına mı kaptırmış durumdasın? Gözlerini aç, Damian. Dışarıda kocaman bir dünya var ve senin etrafında dönmüyor. Sonunda hayatımı bir düzene soktum ve ortasına dalıp benden onu sana uyacak şekilde düzenlememi mi bekliyorsun? Peki. Bunu yapmayacağım. Sierra'yı mı görmek istiyorsun? Yoluna çıkmayacağım. Ama beni sindirerek hayatıma girmeye çalışmayı kes. Bu, kazanman gereken bir hak."

Bir an için, Damian bana baktı. Gözlerindeki saf arzu başka bir şeydi. Saygı. Geri çekilip bana kendi alanımı verdi.

Konuştuğunu duyduğumda neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim.

"Bu iş burada bitmedi, bunu bil. Hiçbir zaman bitmemişti," dedi. "Kabul et veya etme, her zaman benim olacaksın."

Amatör işçiliği ele veren bir şey varsa o da eğri büğrü dikişlerdir. Dikişler, benim markamı seri üretim olanlardan ayıran şeydi, bu nedenle sürekli eğitimini verdiğim bir yetenekti. İşe almadığım

mahkûmlar da dahil, herkes katılabilirdi. Yeni bir iş öğrenmenin dışarı çıktıklarında onlara faydalı olacağını umuyordum. Müebbetliklerin çoğu da derslere katılıyordu. Bu onları hapishane hayatının gündelik angaryalarından kurtarıyordu ve birçoğu, sonrasında üretim ekibine katılıyordu. Parayı, kendilerine hayatı daha yaşanabilir kılan ufak konforlar satın almak için kullanıyorlardı. Bazıları yabani, acımasız ve öfke nöbetlerine yatkın kadınlardı. Bu işe başladığımda pişmanlıklarım ve kendi payıma düşen panik atak krizlerim olmuştu. Her şeyi bırakıp San Diego'ya kaçmak istediğim zamanlar olmuştu.

Şimdi gardiyanlar beni hoş karşılıyor, kadınlar ise bana sahip çıkıyordu. Başımı kaldırıp söyleyeceklerimi unutmadan, onlara nasıl sırt dikişi yapacaklarını gösteriyordum. Damian yerleşkenin ortasında duruyor, duvarları inceliyordu. Tüm kargaşanın ortasındaki tek sabit ve köklü şeydi. İnsanlar gelip geçiyordu ama onun etrafında çember oluştururlarken ona geniş bir alan veriyorlardı. Gözleri açıktı ama etrafındaki kimseyi veya hiçbir şeyi görmüyordu. MaMaLu'nun öldüğünü öğrendiği akşamdan beri Valdemoros'u ilk defa ziyaret ettiğini düşündüm. O zaman da aynı yerde durmuş muydu? Benim Esteban'ım burada mı ölmüştü?

Kalbimin onun için acı çekmeyi ne zaman bırakacağını, vücudumun ona ne zaman tepki göstermekten vazgeçeceğini ve ruhumun onun etrafında şarkı söylemeyi ne zaman bırakacağını merak ediyordum. Bizim için iyi olmayan insanlara neden âşık olurduk ki? Neden daha önce bunu yaşamış ve dersini almışken bunu yapardık? Bakışımı çevirmek üzereyken yerinde kıpırdanıp bana bakmaya başladı. Her zaman tek bir bakışıyla buz kesmeme neden olabiliyordu ama o zaman farklı bir şey yaptı. Gülümsedi. Bir an için yüzü geçmişte donup kalmış gibiydi, bir an sonraysa gün ışığı bulmuş gibi görünüyordu.

Kahretsin. Damian size o nadir gülümsemelerinden birini attığında bir süre nefes almayı unuturdunuz.

Kelimeleri bulmaya çalışarak ne söylediğimi hatırlamaya çalıştım. Bize doğru gelip en köşede durarak, kadınlarla nasıl iletişime geçtiğimi dersin sonuna kadar izlemesi yardımcı olmamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum işim bitince.

"Gözlerimi açıyorum. Etrafımdaki kocaman dünyayı görüyorum." Anahtarlar, bozuk para keseleri gibi küçük projeler için sakladığım, yere dağılmış ham derileri toplamaya başladı.

"Seni evine kadar bırakırım," dedi bütün materyali topladığımda.

"Kendim halledebilirim." Dışarı çıkarken iki tanesini kalçamda taşıdığım dört kocaman çantayla yürümeye çalışıyordum.

Otobüs durağındaki sıraya girdiğimde şansını zorlamadı. Genellikle yolcuyla dolu olmayıp tehlikeli bir şekilde yana yatmamış bir otobüs bulana kadar iki, üç otobüs geçmiş oluyordu.

"Sierra bugün okuldan sonra uğradı." Kaldırımın yola yakın kısmında yanımda durdu, beni geçen arabaların savurduğu tozdan korudu.

"Güzel." Damian'la aramızdaki anlaşmazlığın onu etkilemesini istemiyordum. "Nasıldı?"

"Ukala. Beni ilk gördüğünde hayalarımı tekmelediğine sevindiğini söyledi. Hak etmiştim çünkü annesinin boyayacak on yerine dokuz tane tırnağı vardı."

"Seni hayalarından mı tekmeledi?" Bu düşünceyle dudağım seğirdi.

"Neredeyse aletimi yerinden söküyordu. Bugün beni tekrar tehdit etti. Eğer canını tekrar yakarsam canımı daha çok acıtacağını söyledi."

"Tipik baba-kız konuşması, ha?"

"O konuştu. Ben dinledim. Sonra ona yiyecek bir şeyler hazırlayıp eve bıraktım."

Damian'ın bana yemek yaptığı son anı düşündüm. Simsiyah gökyüzünün altında, kızgın ateşlerin üzerinde kuzukulağı vardı. Dünyada yalnızca ikimizin olduğu bir zamandı.

"Otobüsüm geldi."

Otobüse bir bakış atıp yüzünü buruşturdu. Beni sırtına atıp arabaya götürmek istediğini biliyordum. Onun yerine bana başıyla sert bir selam verip binişimi izledi. Sonra Casa Paloma'ya dönmeden önce otobüsü benim durağıma kadar takip etti.

Damian ertesi gün tekrar Valdemoros'a geldi. Konuşmadı veya çalıştığım tezgâha gelmedi ama gitmeye hazır olduğum zaman yanımda bitmiş ve benimle otobüs sırasına girmişti.

"Ne yapıyorsun?" Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyordum ama beni rahatsız ediyordu.

"Otobüs bekliyorum."

Of. İnanılmaz biriydi.

"Sierra'yı ödevine başlattım," dedi. "Yarın matematik sınavı var."

Bir kıskançlık dalgası hissettim. İkisinin bağ kurması. Her gün okuldan sonra. Hapishane saatlerinde çalışmam gerektiğinden eve geç gidiyordum. Sierra okula ilk başladığında bir bakıcının onu okuldan alıp o boşlukta onunla ilgilenmesini sağlamıştım. Sierra kendine has bir insandı – inatçı ve inanılmaz derece bağımsız. Tıpkı babası gibi. MaMaLu'nun bıkkınlığını artık anlayabiliyordum.

Estebandido! diye bağırırdı.

Otobüsümüz geldiğinde Damian ayağa kalktı, bana yer verene kadar genç bir adama kötü kötü bakmıştı. Çantalarımı kucağıma koyup kızının saçını yapan bir anne ile kıpkırmızı bir horoz tutan bir adamın arasına sıkıştım. Şık, koyu kırmızı deriden, tütün rengi askıları olan, hâlâ üzerine standart logomuzu bastırmam gereken altı büyük çanta yapmıştık. Logomuzun, Warren, Adriana ve MaMaLu'nun anısına WAM! olmasına karar verilmişti. Yanımdaki kadın tarağı kızının saçında bırakıp el yapımı çantaların üzerinde gezdirerek inceledi. Damian, Paza del Mar'a doğru sarsıntılı yolculuğumuzda yukarıdaki direklere tutunurken sallanıyordu. Yolcuların çoğu merkezde araçtan indi.

Dükkânları, kafeleri ve sanatçı tezgâhlarını geride bırakırken Damian karşımdaki koltuğa oturdu.

"Ne?" diye sordum.

"Hiç," diye cevapladı. "Ne kadar yol kat ettiğini düşünürken sana olan sevgimle dolup taşıyorum."

Camdan dışarı bakarken otobüs sallantılarıyla beraber bütün hayatım altüst oluyordu. Kendime bakınca, bir zamanlar olduğum kişinin soluk ve basit bir hâlini gördüm. Yıllardır pedikür yaptırmamıştım. Ayak parmaklarım, ilk tasarladığımda pek kazanç sağlamayan kısa topuklu sandaletlerimden dışarı çıkıyordu. Kayışları çok kabaydı ama topuk kısmı yumuşak ve dayanıklı olduğundan onları tutuyordum. Belime kadar gelen gür saçlarımı önemsiz bir şekilde örmüştüm ve göbeği açık bir tişörtle uçuş uçuş bir etek giyiyordum. Kaçırdığı moda tutkunundan hayli uzaktaydım. Keşke kendimi onun gözlerinden görebilseydim. Ama Damian bana asla gözleriyle bakmıyordu. Her zaman ruhuyla bakıyordu.

Otobüsten benimle indiğinde tek kelime etmedim. Çantaları elimden alıp apartmanımın merdivenlerinde taşıdı.

"İçeri... girmek ister misin?" diye sordum gitmek için döndüğünde. Bir yanım, *Onu içeri alma, onu içeri alma, onu içeri alma,* deyip dursa da gitmesini istemiyordum.

"Bunu gerçekten istediğinde, *güerita.*" Tek kelime daha edemeden gitmişti.

"Gelen *Bandido* muydu?" diye sordu Sierra kapıyı açtığımda.

"Evet. Ona bu şekilde seslenmeyi bırakmalısın."

"*Bandido,*" diye tekrarladı.

"Ban-*Dad*-o."* Kitaplarının üzerine eğilirken kelime üzerinde düşünüyordu.

"Baba." Yaptığı şeyi bırakıp uzaklara baktı. Sonra kalemini alıp başıyla onayladı.

"Baba," dedi kelimeyi yumuşak bir şekilde ağzında test ederken.

---

* Yazar, "baba" anlamındaki "dad" sözcüğüyle kelime oyunu yapmıştır –ç.n

Bugün ikinci kez bütün dünyam altüst olmuştu.

Damian'ı dışarıda bırakarak yanlış mı yapıyordum? Kocaman, mutlu bir aile olmamızı mı engelliyordum? Cevapları bende değildi. Tek bildiğim, onu sevmenin beni parçalara ayırdığıydı. Eğer onun beni tekrar kırmasına izin verirsem kendimi bir daha toplayamazdım.

34

CASA PALOMA'DA AKŞAM YEMEKLERİ HER ZAMAN bahçede servis edilirdi. Annemin olduğu zamanları hatırlamıyordum ama gelenekler o öldükten çok sonra da devam etmişti. Annem her zaman açık havada yemeyi tercih ederdi. Babamla kokulu ağaçlar, yumuşak parıltılı ışıklar altındaki son yemeğimizi hatırladım.

Bir misafir olarak tekrar gelmek ve çocukluğumu geçirdiğim evi onca yıl sonra görmek tuhaftı. Damian'ı görmeye geldiğim son seferde güzelliğini takdir edememiştim. Kahkahamızla yankılanan uzun tavanları ile MaMaLu'nun bize tatlı patates *flauta*ları yaptığı mutfağı hatırladım. Restorasyon, malikâneye yeni bir hayat vermişti ama temelde hâlâ aynıydı. Eve doğru yürürken başka bir zamanın nostaljisini içime çekiyordum. Ne kadar zımparalansa da Casa Paloma'nın kokusu silinmezdi. Ruhuma kazınmıştı.

"Damian?" Başımı yemek salonunun kapısına uzattım. Koyu renkli ahşap masa şık bir şekilde hazırlanmıştı ama Damian'ın eskiden saklandığı dolap hâlâ oradaydı.

"Sierra?" Dışarıdaki kahkaha sesini takip ettim ve baba ile kızı ağacın altında uzanıp bulutlara bakarken buldum.

"Şuradaki tavşanın kuyruğuna benziyor," dedi Damian.

"Tavşan nerede?" diye gözlerini kıstı Sierra. "Ah. Orada. Ruh emici tarafından emilmiş. Kulaklarının çıktığı yeri görüyor musun?"

"Bu kadar tatlı bir çocuğa göre baya hastalıklı..."

"Anne!" Sierra beni görmüştü. "Gel, otur."

Bir cumartesi günü öğleden sonrasıydı, izinliydim. Damian önümüzdeki haftanın sevkiyatıyla ilgilenebileyim diye Sierra'ya bakma teklifinde bulunmuştu. Mamullerin çoğu Amerika'daki özel butiklere gidecekti ama bir moda dergisindeki küçük bir yazıda işime yer verilmesinden sonra her yerden talep vardı. Sierra'nın yanına uzanırken iç çektim. Damian'ın Casa Paloma'daki yemek davetini kabul etmiştim ama çok yorgundum ve henüz siparişlerin hepsini halledememiştim. Üzerimde sallanan parlak yapraklara baktım. Sarı çiçeklerin çıkmasına hâlâ birkaç ay vardı ama rüzgâr esintisi ılıktı ve çimenler tenimi gıdıklıyordu.

Dalmış olmalıydım çünkü daha sonra hatırladığım şey, Damian'ın bana yukarıdan baktığıydı.

"Yemek hazır," dedi bana elini uzatarak.

Silueti gece ışığıyla çevrelenmişti. Beni esir tuttuğu teknedeki tahta kutudan baktığımda gördüğüm siluetti. Ondan hâlâ korkuyordum ama artık daha farklıydı. Kilit altında tuttuğum şeyleri özlememi sağlıyordu ve çevresinde olduğum her seferinde kutularından çıkmaya çabalıyorlardı.

Elini tutarken, *Bunu Sierra için yapıyorum,* diye kendime hatırlattım. *Birbirine kibar davranan ebeveynleri olmasını hak ediyor.*

Damian'ı içeri kadar takip ettim ve donup kaldım.

"Skye." Rafael başıyla selam verdi.

Bir zamanlar beni öldürmeye hazır olan adamdı. Ama aynı şeyi Damian için de söyleyebilirdim.

"Böldüğüm için özür dilerim. Damian'a sürpriz yapabileceğimi düşündüm. Sierra'yla burada olduğunu fark edemedim," dedi.

"Rafael'e yemeğe kalabileceğini söyledim." Damian soru sormamıştı. Kendi evi, kendi kurallarıydı. Değer verdiği üç insan tek çatı altındaydı.

Dişini sık ve nazik davran.

Rafael'e ısınmam çok sürmemişti. Daha önce, işlerin kişisel olmadığını anlamıştım. O, sadece arkadaşını kolluyordu.

Bahçede basit bir yemek yemiştik. Dana kıymalı ve midyeli makarna ile Sierra'nın sevdiği, kolay dağılan bir peynir olan *cojita* vardı. İkinci için uzanınca gülümsedim. Yemek pişirme konusunda çok iyi değildim. Sierra hiç şikâyet etmemişti ama belli ki Damian'ın yemeklerini tercih ediyordu.

"Aslında bunu sana vermek için uğramıştım." Rafael, Damian'a üzerinde kabartılı başharflerin yazılı olduğu metalik bir zarf verdi.

"Evleniyor musun?" dedi Damian içindeki karta uzanırken. "Aman Tanrım!"

Birbirlerinin sırtına yüksek sesle vurdular.

"Hepiniz davetlisiniz," dedi Rafael, Sierra ile bana bakarak. "Tören Arcangel Michael Kilisesi'nde olacak. Resepsiyon ise *Camila'nın Yeri*'nde." Detayları anlatacakken telefonu çaldı. "Kusura bakmayın," diyerek izin istedi. "Buna bakmam lazım." Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa arayan gelin adayıydı.

"Ee, onunla ne zaman tanışacağız?" diye sordu Damian, Rafael dönünce.

"Yarın geliyor. Paza del Mar'da bir otelde kalacağız. Sana erkenden haber vermek için önden geldim."

"Sonunda zor kararı verdin, öyle mi?"

"Kesinlikle." Rafael telefonunu bırakıp kadehini kaldırdı. "Eski arkadaşlıklara," dedi.

"Eski arkadaşlıklara." Hep beraber kadeh tokuşturduk.

Kalbim ile kalbin çok çok eski dostlar, diyordu Damian'ın gözleri bana.

Ayağa kalktığında o an geçtiği için minnettardım. Sierra, Rafael'i onunla oyun oynamaya ikna ederken Damian ile ben etrafı temizledik.

"Rafael'le oynamasına uygun bir oyun mu emin değilim," dedi Damian.

"Sierra gayet iyi idare ediyor gibi görünüyor."

"Endişelendiğim o değil."

Rafael koltukta yüzünü buruşturarak gözlerimiz buluştu. Sierra silah sesine olan tepkisinden sonuna kadar faydalanıyordu.

"Şeytanın dölü," dedi Rafael.

Sierra kıkırdadı.

Damian'ın dudakları seğirdi ve kahkaha atmamak için bakışlarımı uzağa çevirmek zorunda kaldım.

Rafael gittikten sonra Sierra'yı eski yatak odamda buldum. Yatakta kıvrılmış, yastığa sarılarak uyuyordu. Damian yatağın köşesine oturmuş ona bakıyordu.

"Onu uyurken bu kadar yakından hiç görmemiştim."

Basit bir gözlemdi, benden ziyade kendisi içindi ama kalbimi sıkıştırdı. Benim doğal karşıladığım bütün o anları kaçırmıştı.

"Kızımız yarı MaMaLu, yarı Adriana," dedi.

Sierra benim renklerimde değildi – ne sarı saçı ne de gri gözleri vardı. Koyu renkli elini tutmuş sokakta yürürken insanlar onun dadısı olduğumu sanıyorlardı. Annemin aristokrat tavrına ve MaMaLu'nun metanetine sahipti. Gözleri Adriana'ya, gülüşü MaMaLu'ya benziyordu.

"Hadi onu uyandırmayalım," dedim. "Burada uyuması daha iyi olur." Damian'dan kızını uyurken izlemek gibi basit bir şeyi esirgemeyecektim.

"Gözlerimi kapatsam sanki hiçbir şey değişmeyecek gibi," dedi. Sesi o kadar kısıktı ki kelimeleri güçlükle anlıyordum. "Bu odada küçük bir kız var ve kalbimi çaldı. Hem de ikinci kez."

Gözlerini Sierra'dan ayırmadığı için minnettardım. Odamda tekrar onunla beraber olmak fazla yoğun bir duyguydu ama küçükken bana nasıl taptığını hatırlatması bunu neredeyse katlanılmaz hâle getirmişti.

Damian, Sierra'nın çoraplarını çıkarırken onu uyandırmamaya dikkat ediyordu. Ayak tabanlarını nazikçe öptükten sonra üzerine örtüyü örttü.

"Teşekkürler," dedi, "kalmasına izin verdiğin için."

Başımı salladım çünkü konuşamıyordum. Çünkü kızımı burada bırakmak canımı çok yakıyordu. Ondan bir gece de olsa ayrı geçirdiğim bir zamanı hatırlayamıyordum.

"Neden sen de kalmıyorsun?"

Bu adam âdeta içimi görüyodu. Fazlasıyla. Ama davetini kabul etmemin bir yolu yoktu. Aslanın inine girmek gibi olurdu.

"Onunla uyuyabilirsin. Buradaki ilk gecesi. Uyandığında şaşırabilir."

Tereddüt ettim. Çok yorgundum. Yatağa kıvrılmaktan başka bir şey istemiyordum ve haklıydı. Sierra farklı yerde uyanmaya alışık değildi.

Damian cevap beklemedi. "Banyoda yedek bir diş fırçası ve ekstra havlular var. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Evet. Seninle olabileyim, bir daha birbirimize veda etmeyelim diye her şeyin yoluna girmesini istiyorum.

"İyi geceler Damian."

"İyi geceler Skye," diyerek kapıyı ardından kapattı.

Nefesimi bırakıp Sierra'nın yanına çöktüm.

Oda artık kızlara özel döşenmiş gibi değildi. Pembe ve krem dekor yerine belli belirsiz bir fon üzerine parlak, çarpıcı renkler yerleştirilmişti. Bir duvar karatahta boyasıyla boyanmıştı ve üzerinde tic-tac-toe oyunu vardı. Damian'ın *X*'leri ile Sierra'nın *O*'ları. Gömme raflar hâlâ aynıydı ama Damian onları yeniden boyamıştı. Bakışlarım, üzerinde sıralanmış origami kuğulara gitti. Sierra'nın eğri büğrü denemelerinin tuhaf bir gelişimiydi. Kısa sürede Damian ile Sierra'nın ne kadar yakınlaştıklarını fark ettim. Oda Sierra'nın yardımıyla bu hâle gelmiş gibi görünüyordu. Onun kişiliğiyle dolup taşıyordu.

Kalktım ve tam pantolonumu giyecekken camdan dışarı baktım. Damian, hizmetçilerin kanadına doğru giden yolda yürüyordu. Ağacın arkasında gözden kayboldu. Bir süre sonra odalardan birinde ışık yandı. MaMaLu'nun odası. Dişlerimi fırçalarken, orada ne yaptığını merak ettim. Döndüğümde ışık hâlâ yanıyordu. Ayakkabılarımı giymeden önce düşünüp taşındım.

MaMaLu'nun odasını görmek istiyordum. MaMaLu beni hiç oraya götürmemişti. Kendi odasında zaman geçirmenin uygun olmayacağında ısrarcıydı. Eh, bu akşam nihayet görme fırsatını yakalamıştım.

Gittiğimde kapı açıktı. "Damian?" diyerek içeri göz attım. Orada değildi, ben de içeri girdim.

Oda küçüktü ve çok az eşya vardı. Çıplak bir lamba tavana takılmıştı. Yatak yapılmıştı ama yastık dikleştirilmiş ve Damian'ın kıyafetleri üzerine atılmıştı. Eskimiş komodinin köşesinde duran *Lucky Strike* tenekesine uzandım. MaMaLu ile arasındaki son fiziksel bağ olarak ona tutunmuştu.

MaMaLu'nun neden burayı görmemi istemediğini biliyordum. Casa Paloma'da o kadar boş oda varken onların bu kadar küçük ve dar bir yerde yaşadıklarına inanamıyordum. O zamanlar farkı anlayamıyordum ama Damian anlamıştı. Zenginliğin ve gücün her iki tarafında da bulunmuştu. Bu, doğum günlerime katılmasına izin verilmemesinin, ben özel dersler alırken onun neden dolapta saklandığının sebebiydi. Yerinde olsam kocaman malikânemizin gölgesinde yaşamaktan, diğer insanların yiyeceği yemekleri izlemekten, kullandığı parlak araçlardan, müzikli ve parlak ışıklı partilerinden nefret ederdim. Annemin, başkasına bakmak için benden alınmasından nefret ederdim ama Damian bunların hepsini atlatmıştı. Beni sevmeye başlamıştı. Hiçbir zaman şikâyet edip karşılaştırma yapmamış, sadece kabul etmişti. Her şey ondan sökülüp alınana kadar kabullenmeye devam etmişti.

MaMaLu ile paylaştığı odada dururken sanki onu anladığımı hissettim. Onu en son gördüğü gece yarısı, annesinden nasıl çekilip alındığını görebiliyordum. Annesini *görebilmiş* miydi? Yoksa çok karanlık mıydı? Hangi noktada, her çocuğun birlikte doğduğu dünya inancı yıkılmıştı? Hıçkırıklarımı bastırarak, gitmek için döndüğüm anda Damian içeri girdi.

Yüzünü havluyla siliyordu ve beni görünce aniden durdu.

"Sorun ne?" diye sordu.

Başımı salladım. MaMaLu'yu dinlemeliydim. Buraya hiç gelmemeliydim.

"Skye."

Söyleyiş şekli beni neredeyse mahvetmişti. Damian dışarıdan çelik gibi olabilirdi ama duyguları derinlere gömülmüştü. Hiçbir şeyi yarı yolda bırakmazdı. Nefret ettiğinde vücudunun her hücresiyle ederdi. Sevdiğinde ise... Tanrım, o sevdiğinde, isminizi sanki ruhundan gelen bir iç çekiş diline dolanmış gibi söylerdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Burada uyuyorum."

"*Burada* mı... uyuyorsun?" Etrafa baktım. Yataktaki kıyafetleri ve baksır dışında bir şey giymemesini açıklıyordu. Vücudundan yayılan sıcaklık bu küçük alanı ısıtıyordu sanki.

"Neden burada uyuyasın?.." diyecekken sustum. Birden Damian'ın neden Casa Paloma'nın sunduğu lüksü, hizmetçi kanadı için bırakacağı kafama dank etti. Buraya ait olduğunu düşünmüyordu. Yeterince iyi olduğunu düşünmüyordu. Burayı satın alıp restore etmiş olabilirdi ama burada, en son sevildiğini hissettiği, yaptıklarının suçluluk hissinin onu yiyip bitirmediği yerde olmayı tercih ediyordu. Casa Paloma bana aitti. Damian, elimden aldığını düşündüğü şeyleri restore etmeye çalışıyordu.

Kabul et veya etme, her zaman benim olacaksın.

Gözlerim doldu. Ayağıma bakarken boğazımda toplanan duygu seliyle baş etmeye çalıştım, kelimelerin çoğu dışarı çıkarmaya çabalarken boğazıma dizilmişti.

"Eve gel," diyerek elimi uzattım. Yalnız bu iki kelime ağzımdan çıkmayı başarmıştı. Artık karşı çıkamıyordum. Damian'ı sevmek beni yok edebilirdi ama onu sevmemek beni öldürüyordu.

Cevap beklemedim. Elini tutup ışıkları kapadım ve onu malikâneye yönlendirdim.

"Bekle," dedi kapıdayken. "Ben..."

"Seni seviyorum, Damian. Her zaman seni. Sadece seni. Burası ait olduğun yer. Benimle ve Sierra'yla."

"Ama demiştin ki..."

"Biliyorum. Birçok şey söyledim. Hem sana hem de kendime. Sonra senin söylediğini hatırladım. 'Aşk asla ölmez'. Bu doğru, Damian. O odadaki küçük kız olduğum zamandan beri seni sevmeyi hiç bırakmadım. Kalbimi takip ettiğimde, beni her zaman sana yönlendiriyor."

Bir anlığına Damian sadece yüzüme baktı. İstediğini elde etmişti ama beklenmedik bir engel, kendisiyle son bir çatışmayla karşılaşmıştı. Kefarete layık biri miydi? Ya aşka? Affedilmeye? Bu ancak kendinin karar verebileceği bir şeydi.

Alnını benimkine yaslayarak gözünü kapadı. "Çok yorgunum, *güerita*. Aslında hep kalbim kırılırken, sensiz de devam edebilirmişim gibi davranmaktan yoruldum. Bana bunun son olduğunu söyle. Bunun sonsuza kadar süreceğini söyle. Sen, ben ve Sierra."

Ona, bir öpücük ve dudaklarına bıraktığım yumuşak bir sözle duymak istediklerini söyledim. Vücudundaki tüm kaslar sanki üzerinden ağır bir yük kaldırılmış gibi rahatlamıştı.

"Bunu hatırlamak istiyorum," dedi beni kollarına çekerken. "Eğer bu akşam ölürsem, ellerimde kocaman bir dünyayı tutmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak ölmek istiyorum."

Ana yatak odasına çıkan merdivenleri tırmandık. Damian kapıyı kapattığı an bacaklarım titremeye başladı. Ondan ne beklemem gerektiğini hiçbir zaman bilemiyordum. Vücudumla bir orkestra şefi gibi oynuyordu. Bazen ritmi sert ve vahşiydi, bazen de mükemmel bir şekilde rapsodi hâline geliyordu.

"Pantolonunu çıkarıp yatağa gir," dedi.

Söylediğini yaparken sinirlerim gerilmişti ve beklenti içindeydim. Sekiz yıldır kimseyle beraber olmamıştım. Sierra'dan sonra vücudum değişmişti. Sutyenimi sarsakça çıkardım ama tişörtüm üzerimde kaldı.

Yanıma uzandığında yatak kıpırdandı. Tek bir kol omuzlarıma sarılıp beni göğsüne doğru çekti. Teni yanaklarımın altında sıcak ve pürüzsüzdü. Tanrım; bana hissettirdiğini, kokusunu, dokunuşunu, kalbinin sabit ritmini özlemiştim.

"Uyu." Alnımı öperken saçlarımı sanki altınmış gibi okşuyordu.

Şaşkın görünüyor olmalıydım çünkü kıkırdadı. Daha ateşli bir birleşme bekliyordum.

"Sadece bu," dedi. "Bu çok ama çok iyi hissettiriyor."

En son beraber olduğumuzda, Sierra bizi böldüğünde, Damian kafesinden fırlamış bir boğa gibiydi. Kaçınılmaz sertliğini hissedebildiğim gibi başka bir şeyi de hissedebiliyordum. Damian mutluydu. İlk defa kimse bizi köşeye sıkıştırmıyor veya ayırmaya çalışmıyordu. Tekrar birbirimize kavuşmuştuk. Sonunda *beraber* olmakta özgürdük. Damian'ın, keyfini çıkarmak istediği, şehvetinin ve arzusunun önüne geçen bir histi. İki insan arasındaki çizgiyi yok eden bir bağlılık hissiydi. Ayak bilekleriniz veya parmaklarınız birbirine bağlandığında şaşırmayacağınız kadar doğal ve otomatik bir tepkiydi. Tanrı'yı düşündüğümde, sonsuzlukla katlanmış onca büyülü ve sebebi belli olmayan şeyler aklıma geliyordu.

"Zor muydu? Sierra'nın doğumu yani?" Damian hâlâ saçımı okşuyordu.

"Evet." Yalan söylemeyecektim. "Ama vücudumdan çok kalbimle alakalıydı."

Bir süre sessiz uzanırken, yan odada yatan küçük mucize için yaşadıklarımızın hepsini tekrar baştan yaşayacağımızı biliyorduk.

"Ona MaMaLu'nun ninnisindeki dağın adını verdin."

"Evet," diyerek gülümsedim. "Sana ikinci ismini söyledi mi?"

Başını iki yana salladı.

"Mariana."

"MaMaLu ve Adriana için." Damian yatakta yan yana uzanacağımız şekilde yön değiştirdi. "Ayakları senin kiler gibi."

"Hiç de bile."

"Bu akşam onu yatırırken gördüm. Başparmağın diğerleriyle alakası yok. Aralarında kocaman bir boşluk var."

"Ayaklarım hiç de öyle değil."

"Ah, öyle mi?" Damian örtüleri kenara fırlatıp ayağımın dibinde diz çöktü. "Bunu gördün mü?" diyerek başparmağını yukarı kaldırdı. "Bununla diğer parmak arasına burnumu bile sıkıştırabilirim." Dediğini kanıtlamaya çalıştı.

Kahkaha atmaya başladım çünkü gıdıklanıyordum ama sonra bir şey gördüm ve nefesim kesildi. Esteban geri dönmüştü.

"Ne?" diye sordu Damian yanıma uzanırken.

"Hiç." Saçını alnından çekip onu burnundan öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, *güerita*." Serçeparmağını göğsünde, kalbinin üzerinde tuttu. "Ve şimdi bunu çekingen parmağında hissedene kadar seni öpeceğim."

Ve yaptı. Dili dudaklarımı aralamıştı ve bir eli ensemi tutarken diğeri vücudumun her bir parçası onunkiyle elektrikli bir akım gibi bağlantıya geçene dek beni yakınına çekti. Bacağını onunkinin üzerine çekip dizimi kalçalarının etrafında bükerek kendini bana sürterken sırtım gerildi. Genizden gelen bir inleme çıkarırken çılgın bir ritim tutturduk. Kalçalarımdaki ellerini sıkıp bırakıyordu.

"Çok uzun zaman oldu, Skye, fazla dayanamayacağım." Sesi boynum yüzünden boğuk çıkmıştı ve yüzü saçlarıma karışmıştı.

"Ben de dayanabileceğimi sanmıyorum." Kontrolden çıkıyordum ve bana sahip olmasına o kadar hazırdım ki hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Henüz değil." İç çamaşırına uzanınca geri çekildi. "Seni tatmak istiyorum. Bunu kaç kere düşündüğümü biliyor musun?"

Beni sırtüstü yatıracağını düşünürken üstte olacağım şekilde yuvarladı. "Kafamı bacaklarının arasına al, Skye. Aynen böyle. Tanrım, kesinlikle böyle."

Damian külotumu kenara çektiğinde bütün utangaçlığımı unuttum. Dili klitorisime kadarki tüm katlarımı araladı. Yaladı. Kasıklarım gerildi. Dudakları küçük, gergin düğmenin etrafına kapandı ve ufak ufak emdi. Fazla yoğunlaştığında yalamaya dönerek ikisi arasında gidip geldi.

"Damian." Geliyordum. Hem de çok fena. Parmaklarım saçlarına daldı.

"Sana bakmama izin ver." Külotumu indirince ondan kurtuldum. Uzun bir parmak içime girdi. "Ne kadar da ıslak."

Başparmağı klitorisimin üzerinde daireler çizerken başımı geriye doğru attım.

"Yüzümün üzerinde hareket et, Skye. Benim için gel. Islaklığını üzerimde istiyorum."

"Hayır," dedim nefes nefese. "Beraber geleceğiz." Elimi baksımın içine daldırıp onu avuçladım. Dokunuşum onu alevlendirdi. Aleti, daha fazlası için kabardı.

"Bunu yapmamalıydın," diye homurdanırken beni sırtüstü devirdi. "Çünkü şimdi bunu yapmak zorundayım." Sert ve güçlü bir hamleyle tek seferde içimi doldurdu. Vücudum itiraz ediyordu ama o kadar ıslanmış, ona o kadar açtım ki acı, yerini ateşli, sızlayan doluluğa bıraktı.

"Burada hiç kimse olmamış." Biliyordu. Kahrolası, biliyordu. Ritmini kazanırken beni de beraberinde taşıyordu. "Bunu özlemişim. Seni özledim. Hem de çok." Nefesi sıcak ve kesik kesik geliyordu.

Omurgamın dibinde başlayan elektrik dalgaları kasıklarıma ulaşıp yükselerek, vücuduma keskin bir zevk vererek patladı. Yuvarlanırken Damian'a tutundum. Ona çarptığımda kaskatı kesildi. Vücutlarımız bir anlığına kaynaştı ve vücutlarımızdan aynı elektrik geçti. Damian içimde sarsılırken tutundum.

Yavaş yavaş geldik. İlk başta kalplerimiz, sonra nefeslerimiz düzene girdi.

"Bırakmak istemiyorum." Damian içimde kaldı. Tatmin olmuştu ama geri çekilmek istemiyordu.

"O zaman bırakma." Bacaklarımı ona sardım. "Ve cevabım evet."

"Soru neydi?"

"Seninle evlenmemi istemiştin. Cevabım evet."

"Bu, cevap hakkın olan bir zaman içindi. Şimdi benden kurtulmaya çalış da görelim."

"Aletin hâlâ içimdeyken bunu nasıl yapacağım?"

"Alışsan iyi edersin. İçeri taşınıyorum. Bir dahaki sefere tişörtünü çıkaracak kadar durabilirim bile."

Kahkaha attım ama çabuk soldu. "Sorun ne?"

Yüzümün her detayını biliyordu ama bana sanki hepsi yeni şeylermiş gibi bakıyordu. Eliyle saçımı kenara atıp boynumu ortaya çıkardı. "Sadece bunun gerçek olduğundan emin oluyorum." Yumuşak bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekilip beni kolunun altına doğru çekti. "Çok fazla mutluluk diye bir şey olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. "Çünkü şu anda içimde tutamayacakmışım ve evren düzeni korumak için araya girecekmiş gibi hissediyorum."

"Evren araya *zaten* giriyor. Bütün hataları düzeltmek için hem de, Damian. Aksi şekilde değil."

Göğsü derin bir nefes alışla yükselip indi. Dünya sizden sürekli bir şey aldığında, sürekli bir o yana, bir bu yana devrildiğinizde size verdiği şeylerin kalıcılığına bağlanmanız zor oluyordu.

Bana sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi sarıldı. Her hücremin neşeyle dolup taştığını hissediyordum. Sanki dondurma, deniz kabukları ve kırmızı tabanları olan yüksek topuklu bir ayakkabı gibi hissediyordum.

Dişlerimin arasındaki boşluğu düzeltmiş olabilirim, MaMaLu ama gerçek aşkımın, onun kalbine sızması için bir boşluğa ihtiyacı yok. En başından beri ona sahiptim.

Ona sıkıca sarıldım ve gülümsedim, hayatımda ilk kez bu kadar mutluydum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun," diye sordu Damian birkaç dakika sonra ayaklarımı yatağın kenarından sallıverince.

"Sierra'yı kontrol etmek istiyorum." Külotumu bulup giydim.

"Çabuk dön. Seni özlüyorum."

Kahkaha atıp kapıyı açtım. Hol karanlıktı ama evi avcumun

içi gibi biliyordum. Sierra'nın odasında bir gece lambası yanıyordu. Örtüleri üzerinden atmıştı ve kolu kenardan aşağı düşmüştü. Örtüyü üzerine çekip onu yatağın ortasına doğru iteledim. Kıpırdamadı. Kolunu içeri çekip gitmek üzereyken yatağın kenarındaki komodinde bir şey gözüme çarptı. Aldım ve kaşlarımı çattım.

Bir şırınga.

Daha önce burada olmadığına emindim. İçinde her ne varsa kullanılmıştı ama Damian etrafta neden bir şırınga bırakmıştı? Özellikle Sierra...

"Kıpırdama." Gölgelerden bir siluet çıktı.

Soğuk bir şeyin alnıma dayandığını hissettim. Bir silah. Bir silah olduğunu biliyordum çünkü Damian bir zamanlar enseme dayamıştı. O zamanki gibi paniğe kapıldım ama bu sefer çok daha derindi.

"Onu çağır." Eve izinsiz giren adam beni kapıya doğru çekti.

"Kimi?"

"Benimle oyun oynamayı bırak, Skye. Esteban'ı veya Damian'ı veya bugünlerde kendine ne halt diyorsa onu çağır."

Bu sesi biliyordum.

"Victor!" Onunla yüzleşmek için döndüm ama bana silahla vurdu. Yanağıma, acı verici bir darbe.

"Dediğimi yap yoksa kız ölür." Silahı Sierra'ya tuttu.

"Damian," diye seslendim ama sesim titremişti.

Aman Tanrım. Şırınga. Sierra'ya ne yapmıştı?

"Daha yüksek sesle," diyerek dürttü.

"Damian."

Yatak odasından çıkarken tişörtünü başından geçiriyordu. "Skye?" Sesi o kadar sıcak ve sakindi ki içimdeki acıyı kontrol etmek için dudağımı ısırdım. Neye bulaştığından haberi yoktu.

Çok fazla mutluluk diye bir şey olduğunu düşünüyor musun?

Victor beni kapıdan uzağa savurdu. Odanın ortasında durup silahı bana tutarken Damian içeri girdi. Bir an donakaldıktan sonra bir şey devreye girdi – belki Caboras'taki eğitimi veya bel-

ki kontrolü ele almayı seven kişiliği. Her neyse, Damian durumu tarttı ve paniklemek yerine öldürücü bir şekilde sakinleşti.

"Ne istersen, Victor. Onları bırakırsan senindir."

"Kolumu geri istiyorum, orospu çocuğu. Bana onu geri verebileceğini mi düşünüyorsun? Eğer kopardığın her siniri bir araya getirebileceğini düşünüyorsan buyur dene. Yaptığım işte felçli bir kolla gezmek ne demek biliyor musun? Her şeyi kaybettim. Ben..."

"Dramayı kes, Victor. Anlıyorum. Aktif kolundu. Ateş edemiyorsun. Veya bir konserve açamıyorsun. Veya aletini doğru bir şekilde okşayamıyorsun. İşte, *kendi* seçimin olan bir işte yaralandın ve şimdi beni bu yüzden suçluyorsun. Ne istiyorsun?"

Victor'un kendine gelmesi zaman aldı. Korku, uysallık ve itaat bekliyordu.

"Bedelini ödemeni istiyorum," dedi. "Hapisten çıkmanı bekliyordum. Elbette bu sıcak kavuşmayı beklemiyordum." Başını bana ve Sierra'ya doğru eğdi. "Hazır bir aile, Damian. Piç oğlanın piç bir kızı var."

Damian yumruğunu sıktı. "Eğer ona zarar verecek bir şey yaparsan..."

"Merak etme. Saçının tek bir teline bile zarar vermedim. Sadece ona biraz sakinleştirici verdim. Bu tür durumlarda çığlık atan çocuklarla ilgilenmeyi pek tercih etmiyorum."

"Kızımı *uyuşturdun* mu?" Damian'ın alnında, daha önce hiç görmediğim bir damar atıyordu.

Victor kahkaha attı. "Warren'ın kızını uyuşturdun, değil mi? Durumlar tersine dönünce hoşuna gitmiyor, öyle mi?" Beni yakına çekti.

"Problemin benimle, onlarla değil."

"Senin de problemin Warren'laydı ama bu, Skye'ı kaçırmanı engellemedi. Çapraz ateşte zayiatlar olur," diyerek omuz silkti. "Bunu biliyorsun."

Victor, Damian'ın aklına girmeye çalışıp beni vurduğu anları tekrar yaşamasına neden oluyordu.

"Seninle düşündüğümüzden daha çok benziyoruz," dedi. "Özünde, paralı askerleriz. Baştan başlayabileceğini düşünmedin herhalde, değil mi? Warren'a ulaşmak için Skye'ı kullanmanın dâhice bir hareket olduğunu düşünmüştüm ama şimdi kendini ona âşık olduğuna inandırdığını düşünmeye başladım. Seni bu sıkıntıdan kurtaracağım. Onun gibi kadınlar bizim gibi erkekleri sevmezler. Anneni sevmiştim ama o bana yaklaşmadı. Senin için daha iyi bir rol model istiyordu. Ondan nefret ettim, senden de nefret ettim. Warren bana onu Valdemoros'ta rahat tutacak kadar iyi bir para vermişti. Onu orada çürümeye bıraktım. Senin de işini bitirmeliydim. Dönüp dolaşıp beni hakladın ama son sözü söyleme sırası bende."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Damian. "Her şeyi al. Hayatının geri kalanını rahat geçirmeni sağlayabilirim. Hiçbir şeye ihtiyacın olmaz."

Ona teknede söylediğim sözlere, özgürlüğüm için yaptığım pazarlığa benziyordu. İntikam açlığı, bizi bu âna getirecek durumları tetiklemişti.

"Bunun parayla alakalı olduğunu mu düşünüyorsun?" diyerek kahkaha attı Victor. "Warren'dan epey iyi bir para aldım. Anlaşmamızın bir parçası olarak. Ve her ay verilen iyi bir sakatlık maaşım var. Bunun parayla alakası yok, bu..."

"İntikamla ilgili," dedi Damian sanki o kelimeyi söylemesi ağzını zehirle doldurmuş gibiydi. "Bana güven. Çok iyi anlıyorum. Sana hiçbir getirisi olmayacak, Victor. Boş bir söz. Çek git ve..."

"Bu kadar muhabbet yeter!" diye bağırdı Victor. "Hanginiz önce gidiyor? Skye mı?" Silahı bana doğrulttu. "Veya kızın mı?" Sierra'ya doğrulttuğunda titremeye başladım. Sonuçları ağır olabilirdi. Damian, ikimiz de adamın merhametine kalmışken ona saldırma riskini göze almazdı.

"Beni al." Damian iki elini de kaldırıp dizleri üzerine çöktü. "Hemen şimdi, burada. İstediğin kadar kurşun sık. İstediğin onlar değil."

Buz gibi bir korku kalbimi sıkıştırıyordu. Söylediklerinde ciddiydi. Damian, Sierra ve benim için hayatını vermeye hazırdı. Bunu yapmak *istiyordu*. Başımıza gelenler için kendini suçluyordu. Eğer uzak kalsaydı Sierra'yla ben burada olmayacaktık.

Belki bir gün annemle hak ettiğiniz kahraman olabilirim.

"Tanıklar işi batırır, Damian. Hepiniz zaten ölüsünüz," dedi Victor. "Seç. Yoksa ben senin için yaparım."

Aklımdan korku dolu görüntüler geçerken kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı.

"Ne yapacaksın, Skye?" Damian'ın sesi beni boşluktan çıkardı.

Sert bir şekilde karşılık vereceğim.

Tuttuğum şırıngayı kaldırıp Victor'un bacağına sapladım. Çığlık atıp beni bıraktı. Damian aynı anda hareket edip ayağını yerden kesti. Victor etinden şırıngayı çıkardı ve silahı hâlâ tutarken ayağa kalktı. Damian onunla aramızda kalkan gibi duruyordu. Ne yapmayı planladığını biliyordum.

"Yapma," dedim.

Yine de yaptı. Kendini doğrudan Victor'a fırlattı. Silah patladı ama Damian, Victor'un elini başka yöne çevirince tavandan sekti. İki adam kapının girişine çarpıp aşağıdaki girişe açılan merdivenlerin korkuluğuna doğru düşmüşlerdi. Karanlıktı ama kontrolü ele almaya çalışan siluetlerini görebiliyordum. Victor'un elinde hâlâ silah vardı ama bir kolu felçli olduğu için Damian'a bir rakip sayılmazdı. Artık tutamadığında silah alt kata düştü. Damian onu sertçe yumrukladı. Karnından iki kere. Victor iki büklüm oldu. Doğrulduğunda başka bir silah tutuyordu.

"Her zaman yanımda yedek taşırım." Sırıttı ama hareket etmeye çalıştığında midesinin acısı yüzünü buruşturmasına sebep oldu. "Sanırım yeterince zaman kaybettik, değil mi? İkiniz de diz çökün!"

Merdivenlerin başında odaya doğru bakan bir şekilde duruyordu.

"Önce Skye'ı, sonra seni, en sonunda da çocuğunu öldüreceğim," dedi Damian'a.

Öyle hesaplı bir plan yapmıştı ki Damian'ın her türlü kaybedecek bir şeyi vardı. Silahı bana doğrulttuğu sürece Damian'ın bir şey denemeyeceğini biliyordu. Beni vurduğundaysa Sierra'yı koz olarak kullanabilirdi.

Damian'la diz çökerken el ele tutuştuk. Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyordum ama gözyaşları yanaklarımdan dökülmeye başladı. Her şey burada başlamıştı ve burada sonlanacaktı. Bir gecede üçümüz de ölecektik.

"Lütfen kızımı incitme," diye Victor'a yalvardım. "O daha küçük bir kız."

"Kızın şanslı. Uykusunda ölecek," diye cevapladı.

Damian'ın parmakları elimi o kadar sıkıyordu ki kemiklerimin kırılacağını sandım. Bu, onu Victor'un boğazını kesmekten alıkoyan tek şeydi. Eğer ona saldırırsa beni kaybetmeyi göze almış olurdu ama beklerse de Sierra'yı kaybetme riskini alırdı.

"Beşten geriye, Damian," diye fısıldadım.

Gözleri bir an kocaman oldu.

5...

Bunu beraber yapacaktık. İkimize ne olursa olsun, Sierra'nın zarar görmediğinden emin olacaktık.

4...

Victor silahı kafama doğrulttu.

3...

Seni seviyorum, Estebandido. Her zaman seni. Yalnız seni.

2...

Seni seviyorum, güerita. *Korkma. Aşk asla ölmez.*

Biz daha hareket edemeden silah patladı. Kulakları sağır eden bir patlamayla gözlerimi sımsıkı kapadım. Ardından geleceğini bildiğim acıyı bekledim.

Hiç gelmedi.

Siktir!!!!!!

Damian'ı vurdu.

Ruhum öyle derin bir acı hissetti ki sanki kurşun delip geçmişti. Damian'ın eli hâlâ sıcacıktı ve benimkini tutuyordu. Acı

o kadar fazlaydı ki nefesim kesildi. Bir an nasıl nefes alacağımı unuttum. Bir parçam o an ölmek istedi.

Beni vur. Beni vur hemen.

Ama diğer parçam, anne olan parçam, boyun eğmeyi reddediyordu.

Sierra.

Çaresiz küçük bedenini düşündüm. Tam anlamıyla bir işkenceydi. Onu her zaman ben yatırırdım. Bu akşam yapmamıştım ve şimdi nefesinin tatlılığını, beni gitmekten alıkoyan bacaklarının ağırlığını, sabahları yatağımda nasıl zıpladığını tekrar yaşayamayacaktım.

Uyan, uyan, uyan.

Damian'ı kaybetmiştim ve şimdi bir sonrakinin kızım olduğunu bilerek ölecektim. Bir insan bu kadar acıyı hissedip nasıl hâlâ hayatta olurdu?

Yüce Tanrım, ruhumu koru. Ve Sierra'ya dikkat et.

Duaya devam edemiyordum. İçimi deşen bu işkenceyle nefes nefeseydim ve Damian'ın elini sonraki kurşunun beklentisiyle sıktım.

O da sıkarak karşılık verdi.

Gözlerim hızla açıldı.

Damian önümde diz çökmüş hâldeydi, zarar görmemişti. Victor önümüzde dururken gözleri boş bir şekilde ileriye bakıyordu. Yakası kanla kaplıydı. Bir süre ayakta dikildikten sonra geriye düştü. Vücudu merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Rafael merdivenin dibinde duruyor, Victor'un düşürdüğü silahı tutuyordu.

"Telefonum için dönmüştüm," dedi.

Damian'la birbirimize, sonra da ona baktık. Victor'u başının arkasından vurmuştu.

"Onu bir atışla devirdin," dedi Damian. Gözleri hâlâ Rafael'in elindeki dumanı tüten silahtaydı.

"Bir adamın annemi ve babamı vurduğunu gördüm. Birinin aynısını sana ve Skye'a yaşatmasını oturup izleyecek değildim."

Damian nefesini bırakıp beni kollarına aldı. "Gelmek için çok

iyi bir gün seçtin," dedi Rafael'e. Vücutlarımız gergindi ve rahatlamak birkaç saniyemizi aldı.

"Sağdıç olmadan düğün berbat olurdu."

Kahkaha atmaya çalıştık ama hiçbirimiz beceremedik. Merdivenlerin dibinde, kan gölünün ortasında Victor'un kıvrılmış vücudu vardı. Damian ayağa kalkmama yardımcı olurken dizlerim titredi.

"Seni öldürdüğünü sandım." Tişörtünü kavrayıp ağlamaya başladım.

"Onda kendimi gördüm. Bir zamanlar olduğum adamı." Bana o kadar sıkı sarılıyordu ki güçlükle nefes alıyordum. "Sen benim kurtarıcımsın, Skye."

Birbirimize tutunurken, hayatta olmanın harika bir mucize olduğunu kabulleniyorduk.

"Sierra'yı kontrol edelim," dedim.

"Polis çağır," dedi Damian, Rafael'e. "Bir de ambulans. Sierra'nın iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Victor ona sakinleştirici verdi."

"Hallediyorum," diye cevapladı Rafael. "Git kızlarınla ilgilen."

"İlgileneceğim. Ayrıca Rafael..." Damian ona döndü. "İyi misin?"

Rafael başıyla onaylayıp silahı bıraktı. "Tam zamanında geldiğime minnettarım."

"Sana fena hâlde borçlandım."

"İki kere hayatımı kurtardın, Damian. Sadece iyiliğinin karşılığını verdim. İkiye karşılık iki. Hesaplar dengelendi."

"Üçümüzdük. Bu olayın beyin hücrelerini yaktığını söyleme, Bay Matematikçi."

Rafael gülümsemeye çalıştı ama çok sarsılmıştık. "Sierra'ya, hazır olduğunda yeniden kapışmak istediğimi söyle."

"Oyun başlasın, Rambo. Kıçına yine tekmeyi basacağına dair bir his var içimde."

35

DAMIAN VE SIERRA BİRBİRLERİNİN AĞIZLARINA fıstık atıyorlardı.

Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.

Çatır, çutur. Çatır, çutur. Çatır, çutur.

"Aman Tanrım. İkiniz şunu keser misiniz? Beni delirtiyor! Burayı asla hazır edemeyeceğiz." Yere yuvarlanan bir fıstığı kaldırdım.

Damian'ın inzivaya çekildiği adadaydık. Rafael ve nişanlısının balayı için hazırlıyorduk.

"Parmağını bile oynatmana gerek olmadığını biliyorsun." Damian elimden süpürgeyi alıp kenara koydu. "Bir ekip çağırıp burayı kısa sürede adam ettirebilirim."

"Adam hayatımızı kurtardı, Damian. En azından bunu yapabilirim."

"Kendin yapsan veya birini bu iş için tutsan da temizlik temizliktir."

"Eskiden burada işleri yapmam konusunda ısrarcıydın."

"O zaman şımarık bir prenses olduğunu düşünüyordum."

"Ya şimdi?" Kollarımı boynunda birleştirdim.

"Şimdi bütün dikkatini diğer işlerine vermeni istiyorum." Tek elini kaldırıp bir parmağını omzumdaki bağcıklardan birinin altına koyarak ufak, büzüşmüş yarayı öptü.

Onu hafifçe dürtüp mest olmuş seyircimizi işaret ettim. Sierra bizi sanki favori filmini izler gibi izliyordu.

"Sierra..."

"Biliyorum, biliyorum," diyerek Damian'ın lafını kesti. "*Git kitap oku*. Bu hafta kaç kitap okuduğumu biliyor musun? *Sürekli* öpüşüyorsunuz." Suratını astı ama gitmeden önce sırıttığını gördüm.

"Bu yatak odası üçümüz için çok kalabalık." Damian boynuma burnuyla sokulmaya geri döndü. "Genişletebileceğimizi düşünüyorum. Belki ikinci bir kat çıkarız."

"Veya sen kulübede uyuyabilirsin." Tırnağımı sırtında gezdirdim.

"Bunu yapmaya devam edersen seni oraya taşırım." Kocaman eliyle diyaframımı sıkıca tuttu.

"Şimdi olmaz," dedim kendimi elinden kurtararak. "Şekerleme yaptığında."

"Hiçbir zaman şekerleme yapmıyor," diye homurdandı Damian.

"Yorgun olmadığı sürece."

"Doğru." Sırıtıp elimi tuttu. "Hadi onu yoralım."

Damian denizden çıkmış bana doğru yürürken, teni güneşle parıldıyordu. Keşke aramızda uzun bir mesafe olsaydı da onu sonsuza kadar izleyebilseydim. Hareket hâlinde bronz bir kalıp gibiydi. Saçı yüzdüğü için ıslak ve dağınıktı. Ayaklarına kumlar yapışıyordu. Yanımdaki havluya oturdu ve eğilip beni öptü. Sıcak dudaklarında tuzlu damlalar vardı.

"Tam bir enerji kaynağı," dedi.

Başımı göğsüne yasladım ve beraber Sierra'nın dalgalara atlamasını izledik.

"Göremiyorum," dedim bir süre sonra.

"Elimde değil," diye cevapladı. Sertliği, görüşümü engelliyordu.

Kahkaha atıp ona güneş kremi verdim. "Yirmi dakika sonra yorulmuş olacak."

"Arkanı dön." Damian sırtıma çıkıp güneş kremi sürmeye başladı. "Sana bir evlilik hediyem var. Sürpriz yapacaktım ama bu konuda görüşüne ihtiyacım var. Paza del Mar'da bir arazi satın aldım. Eski deponun olduğu yeri."

"Patlattığın mı? El Charro ile adamlarının öldüğü yer?"

"Evet, orası. Oraya iyi ve değerli bir şey inşa etmek istiyorum."

"Aklında ne var?"

"Valdemoros'ta yaptığın işi genişletmeye ne dersin? Çalıştığın kadınları çıktıklarında işe alabileceğin kalıcı bir tesisin olur. Sana siparişlerinde yardımcı olurlar ve sen de eğitime odaklanabilirsin. Hâlâ Valdemoros'ta ders verebilirsin ama artık daha geniş bir yerin olur. Dünyaya açılmanı engelleyecek hiçbir şey yok. Halihazırda bir nakliyat ağım var. Kazancının bir kısmını Nick'le kurduğunuz yardım fonuna koyup geri kalanını arzu ettiğin şekilde kullanabilirsin. Adil ücretler, kadın sığınma evleri, klinikler, eğitim programları..." Sırtıma krem sürmeyi bıraktı ve dondu kaldı. "Skye?"

"Keşke o zaman MaMaLu'nun da böyle bir şansı olsaydı," dedim yaşlarımı silerken. "Keşke senin de böyle bir şansın olsaydı."

"Hey." Sırtüstü yuvarlanıp yanıma uzandı. "Bazen her şey, daha güzel bir şeyin bir araya gelebilmesi için parçalara ayrılıverir."

Başımla onaylayıp çenesini okşadım. Mükemmel bir örnekti. "Hadi yapalım," dedim. "Sierra'nın gurur duyabileceği bir şey inşa edelim."

Sierra okyanustan sıçrayarak çıkarken bizi deniz suyu ve heyecanıyla ıslatıyordu. "Bak!" diyerek bir deniz kabuğunu kaldırdı. "Bu olur mu?"

Kolye için ona hangilerini seçeceğini gösteriyordum. Damian'ın bana yaptığı kolyeyi görmüştü ve kendisi için de bir tane istiyordu.

"Bu mükemmel." Piknik sepetini açtım ve topladığı koleksi-

yona ekledim. "Yeteri kadar topladığında baban sana kolye yapacak."

Damian ile Sierra tuhaf bir şekilde bakıştılar.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Ben açım!" dedi Sierra. "*Ceviche* istiyorum."

Damian yemekleri üçümüz için farklı kutulara paketlemişti.

"Bu benim için. Bu baban için. Bu da seninki." Hepsini dağıtırken Damian'a onaylaması için bakıyordu.

Damian göz kırptı.

Sierra gülümsedi.

"Bana sadece midye mi var?" diye sordum benimkine bakarken. "Neler oluyor?" Bakışlarım ondan Damian'a çekildi.

"Aç!" Sierra o kadar heyecanlıydı ki Damian'ın onu tutarak oturtması gerekmişti.

Yumuşak kahverengi kabuğu açtım. İçi kumla kaplıydı. Ortasında üç tane parlak aleksandrit taşı olan bir yüzük vardı.

"Beğendin mi? Beğendin mi?" Sierra etrafımızda hoplayıp zıplıyordu.

"Çok güzel." Damian'a gülümsedim.

Annemin kolyesi attığı yerde, okyanusun dibinde bir yerde duruyordu. Asla geri alamayacaktım ama artık kendime ait bir şeyim vardı.

"Teşekkürler." Eğilip onu öptüm.

Elini saçıma gömerek öpücüğü derinleştirdi. "Sierra..."

"Ama yanımda hiç kitap getirmedim!"

"Yirmi dakika demiştin," diye homurdandı Damian.

"Belki yirmi dakika daha?" diyerek kahkaha attım. "Nereye gidiyorsun?"

"Yüzmeye," diye cevap verdi. "Okyanusun soğuk diplerinde."

Suya sıçrayışını, akıcı ve zarif kulaçlarını izledim.

Sierra'yla yemeğimizi bitirip güneşte uzandık. Blondie, Bruce Lee ve Kirli Harry bizi taşlarından izliyorlardı. Yeşil iguanaların ne kadar yaşadığını bilmiyordum ama Sierra'nın onlarla arkadaş olma fırsatı yakaladığına seviniyordum. Damian ona adaya isim

bulma görevi vermişti ve o da bütün sabahı onlara danışarak geçirmişti. Hâlâ bir karara varılmamıştı.

Damian dönene kadar Sierra uykuya dalmıştı. Damian gölgede kalabilmesi için şemsiyeyi ayarladı ve etrafında dikkatle gezerek yanıma geldi. Islak teni, sıcaklıkla alakası olmayan bir şekilde tüylerimi diken diken ediyordu.

"Taksana," dedi.

Kaşımı kaldırdım. "Üstümü çıkarmamı söyleyeceğine iddiaya girecektim."

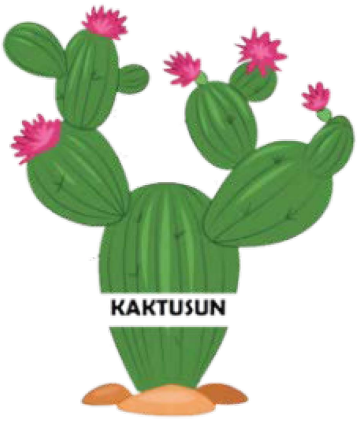
"Düşünme şeklini sevdim ama yüzükten bahsediyordum." Yüzüğü parmağıma geçirirken bana hınzır bir şekilde gülümsedi. "Parmağında nasıl duracağını görmek istiyorum."

Elimi sonsuz, mavi gökyüzüne doğru tuttum. Gökkuşağı yüzümüzde yansıyordu. Sadece bir yüzük değildi. Açık bir pencere, origami hayvanlar, on beş peso tutan bir çocuk ile çilek kokulu mektuplar yazan bir kızdı. Eski hâllerine dönen iki insanın, parmağımdaki altına sarılmış bir hikâyesiydi.

Biz neyiz? Damian tam da bu plajda sormuştu bunu.

Cennetimizin küçük parçası Sierra yanımızda uyurken sonunda farkına vardım.

Kum, taş, su, gökyüzü, gemilerdeki çapa ve rüzgârdaki yelkenlerdik. Hayal ettiğimizde, düştüğümüzde, atladığımızda ve ağladığımızda sürekli yolu değişen bir maceraydık. Kusurlu olduğu hâlde hâlâ göz kamaştıran, parlayan yıldızlardık. Her zaman çaba harcayacak, her zaman isteyecek, her zaman cevaplardan çok sorulara sahip olacaktık ama bunun gibi, büyülü ve ferah anlar, ruhların bir an için ilahi ve basit olanı görüp nefeslerinin kesildiği anlar olurdu.

KAPANIŞ

PUSLU HAVADA İNCE BİR YAY ŞEKLİNDE, YUMUşacık gümüş rengindeki yeniay ortaya çıktı. Küçük bir grup misafir özel günümüzü bizlerle paylaşmıştı – Nick, Rafael, eşleri, çalıştığım kadınlardan bazıları ve Damian'ın tanıdıklarının birkaçı çoktan gitmişti ama Casa Paloma'nın ışıkları hâlâ parlıyordu. Damian, Sierra ve ben göletin yanında oturuyorduk.

"Monique kim?" diye sordum üzerinde koyu renk mor ruj izi olan imzalı bir kartı kaldırarak.

"Bakayım." Damian pastayı kenara koydu. Pembe krema taze çileklerle kaplanmıştı. Düğün için alışılmadık bir seçimdi. Hiçbir zaman yiyemediği doğum günü pastamın bir benzeriydi. Ortaya çıkardıklarında kahkaha atmıştı. Pastanın tepesinde ise kocaman beyaz bir diş vardı. Gideon Benedict St. John'un, dişinin çıkmasına sebep olduğu zamanı hatırlatan özel bir şakaydı.

Karta bakıp sırıttı. "Monique hapishanedeki zamanlarımı güzelleştiren biriydi."

Kollarımı göğsümde birleştirip açıklama bekledim.

"Suratını asma. Hiç geline yakışır bir hareket değil," dedi.

"Düğün günümüzde eski kırıklarını ortaya çıkarma. Hiç damada yakışır bir hareket değil."

"Sana yapmak istediğim, damada yakışır birkaç hareket düşünebilirim."

"Hiç başlama." Onu uzaklaştırdım. Bu Monique adındaki kişiyi tehdit olarak görmüyordum ama numara yapmak eğlenceliydi. Rafael, Damian'ı smokin giymeye ikna edememişti ama jilet gibi beyaz gömlek ve özel dikim ceketiyle harika görünüyordu.

"Pekâlâ. Bir gün seni Monique'i görmeye götüreceğim ama uyarmadığımı söyleme." Kartı kenara atıp belimi yakaladı. "Sierra ve senin için bir şeyim var."

Ceketinin içine MaMaLu'nun *Lucky Strike* tenekesi için uzanıp açtı. "Bunların senin olmasını isterdi." Bana küpeleri verdi.

Onları havaya kaldırdım – halkanın etrafında gaga gagaya vererek birleşen iki kumru ve aralarında asılı duran turkuaz taşlar. MaMaLu iyi geceler dileyerek beni öperken bu sakin mavi taşların tenime değdiği bir anı hatırladım.

"Hey." Damian kollarını bana doladı. Benim için duygusal bir gün olduğunu biliyordu. Babamın üç öpücüğünü özlemiş ve beni mihraba taşımasını kaçırmıştım. Sierra bu görevi devralmıştı. Kendi elbisesini de seçmişti. Kurbağa Kermit yeşiliydi ve süslü yeni bir spor ayakkabıyla tamamlanmıştı. Düğüne dair tek imtiyazı, ayakkabılarının turuncu bağcıkları renginde taktığı çiçekli saç bandıydı. Victor'un onu bayıltmasından, baş ağrısıyla ve kurtulduğumuz felaketten habersiz bir şekilde uyanmıştı. Her şeyi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı düşününce Damian'a daha sıkı sarıldım.

"Seveceğini düşünüyor musun?" diye sordu MaMaLu'nun saç tokasını tutarken.

Yelpaze şeklinde istiridye kabuklarından ve gümüş bir metalden yapılmıştı. Çok cici bici olmadan hoş gözüküyordu.

Sierra bana vermeden önce tokayı inceledi. Arkasını dönüp saçını işaret ederken sessizce onayını gösteriyordu. Yandan iki tutam alıp tokayı ortada sabitledim.

"Bu ne?" diye sordu Damian'ın onca yıl sakladığı gazete kâğıdını açarak.

YERLİ DADI AİLE MİRASINI ÇALMAKLA SUÇLANIYOR.

"Bu, bütün belalara sebep olan bir kâğıt parçası," dedi Damian.

"Bak." Gece esintisi ağaçları sallarken sarı bir çiçek yakaladım. Ay ışığında, tıpkı elbisem gibi neredeyse fildişi rengindeydi. Damian kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Bugün ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?"

Kendi gelinliğimi tasarlamayı planlamıştım ama sonra Damian adada arkamda bıraktığım Louboutinleri bulmuştu ve onları tekrar giydiğimde gerçek bir kutlamanın geleceğini hissetmiştim. The *WAM!* fabrikası açılmıştı ve Vera Wang tasarımı straplez bir gelinlikle gösteriş yapıyordum.

"Hey! Başardım!" Sierra göletin köşesinde otururken sudaki bir şeyi işaret ediyordu. Ona doğru yüzen mükemmel bir origami kuğu vardı.

"Güzel." Damian yanına çömeldi ama sonra gülümsemesi soldu. "Bu... Bunu yapmak için ne kullandın?"

"Eski tenekenin içindeki gazete parçasını."

Damian uzanıp kuğuyu sudan çıkardı.

"Sorun ne?" diye sordu Sierra.

Damian gazete kâğıdını o kadar süre beraberinde taşımıştı ki içgüdüsel olarak muhafaza etmek istemişti. Elinde tutarken bana baktı ve ikimiz de MaMaLu'nun bize anlattığı, Casa Paloma'nın arazisine teşrif eden, size en değerli hazineyi verecek kuğuyu düşündük.

Damian kuğuyu tekrar suya bırakırken nefesim kesildi ve birden durumun farkına vardım.

Hazineyi, ona tutunarak elde edemezdiniz her zaman. Bazen büyü, bıraktığınızda gerçekleşirdi.

Ve Damian onu bu kadar süre kamçılayan şeylerin gitmesine izin veriyordu – öfke, adaletsizlik, Caboras'ta tanık olduğu korkular, eylemleri yüzünden hissettiği suçluluk. Sierra onları katlayıp özgür bırakmıştı. Kuğunun göletin gölgelerinde kaybolmasını sessizce izledik. Geriye kalan sadece *Lucky Strike* kutusuydu.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordum.

"Kokan eski bir sigara kutusuyla ne yapmamız gerekiyorsa onu." Taşla doldurup suya fırlattı. Suyun sesi yansıtarak göletin dibine battı.

"Hadi eve kadar yarışalım!" dedi Sierra.

"Hey, hiç adil değil!" Ayakkabılarımı tekmeleyip elbisemi topladım.

"Beşten geriye," dedi Damian.

5,4,3,2,1...

